

РОБЪРТ Б. ПАРКЪР

ВЕЧНИТЕ СЕНКИ

Част 21 от „Детектив Спенсър“

Превод от английски: Надежда Розова, 2002

chitanka.info

*На Джоан
Друга, по-прекрасна, не познавам аз.*

ПЪРВА ГЛАВА

За последен път работих в Порт Сити през 1989 година. Наел ме бе голям компютърен магнат, за да върна жена му, която избягала с някакъв рибар на име Коста. Няма да повярвате, обаче тя се казваше Минерва^[1] и ми стана симпатична. Живееше в някаква колиба на брега заедно със своя Коста. Когато рибата не кълевеше — т.е. през повечето време — той работеше за местен лихвар и събираше неизплатени дългове. Поради тази причина се чувстваше по-силен, отколкото беше в действителност, та накрая се видях принуден да му изтъкна този факт. Резултатът бе, че той прекара няколко дни в болницата, а Минерва не се отдели от леглото му. В крайна сметка заключих, че въпреки недостатъците му, ще ѝ бъде по-добре с него, а не с компютърния магнат, и се оттеглих. Магнатът не искаше да ми плати, а когато отказах и да му съобщя къде се намира жена му, дори се опита да ми отнеме разрешителното. По-късно научих, че лично се замъкнал в Порт Сити, обаче бил изгонен оттам от шефа на полицията, бивш служител от щатската полиция на име Де Спейн, който, доколкото разбирах, беше действителният властник в града, въпреки официалното наличие на кмет и на градски съвет. Потърсих Минерва няколко години по-късно, за да се осведомя как е, и узнах, че двамата с Коста са напуснали града. Нямах представа къде са отишли.

Сега, докато двамата със Сюзан пътувахме в студения порой, който се изливаше върху предното стъкло на автомобила, имах чувството, че почти нищо не се е променило. Градът бе разположен в подобна на купа за пунш долина, която рязко се спускаше към пристанището. Риболовът се развиваше тук открай време, а някога бе процъфтявала и текстилната индустрия. След войната обаче фабриките се бяха преместили на юг в търсене на по-евтина работна ръка. Сега имаше единствено рибопереработвателни заводи и вонята от тях се усещаше в целия град. По времето на текстилните фабрики техните собственици янки живеели в красивите къщи на Кабът Хил над града, далеч от миризмата на риба и от рибарите, а хората, обработващи

улова, обитавали къщите по самото крайбрежие. Богаташите основали малък либерален колеж по изкуствата с щедър бюджет, за да осигурят образованието на децата си. Играели голф и тенис, яздели и се возели на дванайсетметровите си платноходи в своя яхтклуб на север от града, в Сипикан Пойнт, където водата все още била синя и при хубаво време слънцето весело огрявало гребените на малките вълни.

Преместването на фабриките поразтърсило обществото на Кабът Хил, но не го съсипало. То се затворило в себе си, влязло в риболовния бизнес, продължило да си бъде все така богато, допуснало в кръга си преподавателските среди и се вкопчило в колежа както екипажът на преобърнатата лодка — в шамандура. На Кабът Хил имаше местно училище и тухлен търговски център, където човек можеше да си купи вносни костюми „Армани“ и „Бри“. Имаше два магазина за алкохол, кино и частна охрана със синьо-жълти автомобили. Какво повече е нужно да иска човек!

Единствената причина обитателите на този квартал да слизат до града бе театърът на Порт Сити, на чието настоятелство беше член Сюзан. Театърът бе свързан с колежа „Кабът“ по много начини. Художественият му ръководител беше преподавател там. Колежът субсидираше театъра, а по-голяма част от публиката му идваше от Кабът Хил. Театърът, който вече петнайсети сезон поставяше пиеси, които бяха твърде сложни за мен, процъфтяваше по някакъв загадъчен начин сред закованите с дъски входове на магазините и изоставените близо до брега автомобили. А точно натам се бяхме запътили ние.

— Как се озова в състава на настоятелството на този театър? — попитах я аз.

— Този беше най-близкият, който ме искаше.

— Защо изобщо трябва да си член на театрално настоятелство?

— Знаеш, че обичам театъра. Това за мен е начин да се чувствам съпричастна.

— Нали не смяташ да си сменяш професията?

— Не, вече ми е късно за подобно нещо, а и работата като психоаналитик ми допада. Освен това ми доставя удоволствие да бъда свързана с театъра, макар и малко отстрани.

Силен вятър от североизток донасяше дъжда от морето. Винаги съм смятал, че съчетанието от планина и море е причината в Порт Сити да вали много повече, отколкото на кое да е друго място в

Масачузетс. Никой не подкрепя теорията ми, но аз не се отказвам от нея. Валеше като из ведро, чистачките не смогваха, прозорците на колата се тресяха между два техни маха и движещите се срещу нас коли изглеждаха като мираж през плътната пелена на дъжда.

— Какво точно правиш? — попитах аз.

— Като член на настоятелството ли? Отпускам пари, събирам пари и старателно следя административните процедури в театъра.

— Значи не правиш политика.

— Точно така — усмихна се тя.

Намирахме се от страната на Кабът Хил, обърната към градчето, което вече се виждаше под нас — скупчено на брега и по-красиво под дъжда, отколкото го помнех. Подминахме автомобил на охраната на хълма, паркиран в една пресечка.

— Оттук нататък ни очакват чудовища — отбелязах аз.

— Демаркационната линия е съвсем недвусмислена, нали?

— Безопасно ли е човек да идва тук на театър вечер?

— Частните охранители винаги се навъртат наоколо. Ако пък чак толкова те е страх, можеш да паркираш на хълма до търговския център и да се качиш на автобуса, който колежът осигурява, за да превозва хората до театъра.

— Ти едва ли паркираш на хълма, за да вземеш автобуса.

— Не.

— И защо така?

— Като член на настоятелството — важно снижи глас тя, но после продължи с нормален тон — имам право да паркирам непосредствено до театъра.

— Смахнато местенце — заключих аз.

Сюзан сви рамене.

Отвъд пресечката сякаш започваше съвършено друг град. От двете страни на улицата се виждаха триетажни къщи, разположени толкова нагъсто, че тесните алеи помежду им бяха почти непроходими. В канавките по стръмните склонове на хълма водата влачеше със себе си боклуци, а където склоновете ставаха полегати, канавките се запушваха и по улиците се образуваха дълбоки локви дъждовна вода, които преливаха към тротоарите. Пороят беше прогонил хората от улиците, но от време на време забелязвах как някой възрастен китаец седи на покритата предна веранда на дома си, увит в сивкава дреха, и

пуши, вперил поглед в дъждовната пелена. Минахме покрай една от затворените фабрики с разкривена и ръждясала ограда, покрай полуразрушените товарни площадки, палетите, гниещи на един напукан от капризите на времето паркинг и заобиколени от изпочупени бирени бутилки и празни кутийки от бира с избелели надписи, които се сливаха в еднакъв за всички жълтеникав цвят. Бяха се опитали да пригодят огромните тухлени постройки за други цели. Парите явно бяха дошли от хълма и инвеститорите ги бяха вложили в неща, които биха искали да имат, ако живееха долу, в градчето. Над непотребните входи висяха килнати от старост надписи на занаятчийски работилници, бутици за блузи, млекарници и антикварни магазинчета. Фабриците бяха останали празни.

— Направо тръпки ме побиват — отбеляза Сюзан.

— А някога тук е кипял живот — отвърнах.

През няколко улички току се появяваше по някое сумрачно китайско магазинче с йероглифи на витрината. На един ъгъл някакъв старец, облечен в свободни черни панталони и риза, стоеше приведен под чадъра си и продаваше нещо от картонената кутия, която стискаше между краката си. Когато минахме покрай него, нямаше никакви клиенти. По улиците не се виждаха нито кучета, нито играчки, нито деца. Нямаше училищни автобуси или паркирани до тротоарите коли. От време на време се мяркаше някой празен паркинг или ръждясал скелет на изоставен автомобил, от който бе взето всичко годно за продан. Всичко беше подгизнало от пороя и изглеждаше тясно, схлупено и мокро. Целият град мрачно вреше на бавния огън на разрухата.

— Защо има толкова много китайци? — попита Сюзан.

— Не съм съвсем сигурен, но май започнали да се стичат тук, за да търсят работа в рибопреработвателните фабрики. След първата група дошла втора и така нататък. Работели здравата. Повечето от тях пребивават в страната нелегално, затова не се оплакват. Отнасят се подозрително към профсъюзните дейци и инспекторите по безопасност на труда и се съгласяват с всякакво възнаграждение.

— Мечтата на всеки фабрикант.

На самия бряг завихме наляво по Оушън стрийт. Тук нямаше китайци, защото това беше кварталът на рибарите. Виждаха се повече едноетажни къщи, построени много по-нарядко. По и тук не можеше

да се усети възродителната и свежа сила на дъжда. И тук пороят някак гибелно се изливаше върху скупчените една до друга преносими къщички, разположени в непосредствена близост до океана, чиито мазни вълни се блъскаха в наполовина скритите от водата дървени подпори на рибарските кейове. Откакто бяхме слезли от хълма, единственото цветно петно, което бях зърнал, бе рубиненочервеното на светофара, което примигваше на неравни интервали в сивкавата мрачина.

[1] Староиталийска богиня на мъдростта, изкуствата и занаятите, която била отъждествявана с гръцката Атина. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Деметриус Христофолус, художественият директор на театъра в Порт Сити, ни очакваше, отпивайки от своя коктейл „Манхатън“ в салона на китайския ресторант „При Ву“, който се намираще съвсем близо до театъра. Сюзан ни запозна. Христофолус обходи с поглед залата, в средата на която се виждаше миниатюрно мостче над още по-миниатюрно езеро. На задната стена бе нарисуван някакъв вулкан.

— Собственикът е член на нашето настоятелство — обясни той.

— Това на стената китайски вулкан ли е? — попитах аз.

— Струва ми се, че е Везувий — усмихна се Христофолус в отговор. — Преди тук е имало пицария.

— Икономично решение — отбелязах.

Апатичен келнер донесе бира за мен и чаша червено вино за Сюзан.

— Ще се присъедините ли към нас довечера? — попита Христофолус.

— Да. Сюзан ми каза, че ви следят.

— Направо на въпроса значи. Неприятна работа, но нали затова сте тук.

— Тук съм, защото Сюзан ме помоли.

— Ами, следят ме вече няколко седмици — поде Христофолус. — Отначало си казах, че вероятно съм станал прекалено мнителен. Вестниците непрекъснато пишат в какви опасни времена живеем. Скоро обаче се убедих, че наистина някой ме следи.

— Можете ли да го опишете?

— Винаги е облечен в черно, върви след мен като сянка нощем. Струва ми се, че е средно висок, нормално сложен. Лицето му непрекъснато се прикрива от шапката.

— Каква шапка?

— Мека шапка с широка периферия.

— Доближавали ли сте го?

— Не. Честно казано, страх ме е.

— Разбираемо е. Заплашвал ли ви е?

Христофолус поклати глава отрицателно.

— А той приближавал ли е до вас?

— Не.

— Да ви е изпращал писма? Заплахи по телефона? Мръсни номера?

— Не.

— Хрумва ли ви защо може да ви следи? Отхвърлен актьор? Огорчен текстописец?

Сюзан ми метна един поглед. Това с „текстописеца“ си беше чисто заяждане и тя го знаеше.

— Художественият директор на един театър е принуден да взема решения, които никак не се харесват на някои хора — отвърна Христофолус. — Такава ми е работата. Но не смятам, че някой би постъпил по този начин само защото двамата имаме творчески разногласия. А дори и да е така, защо ще ме следи?

— Някои преследвачи добиват усещане за власт.

Христофолус изви вежди и сви рамене:

— Обикновено към това ли се стремят? Към усещането за власт? Или ме грози истинска опасност?

— Не мога да твърдя, че не сте в опасност. Досега не са ви заплашвали и това е добре, но няма как да знаем какво предстои. Съобщихте ли в полицията?

— Не.

— Не е зле да го направите.

— С какво могат да ми помогнат?

— Зависи с колко хора разполагат и доколко експедитивно действат. Може да имат списък на подобни преследвачи, а вие да разпознаете там някое име. Вероятно ще бъдат в състояние да ви предложат закрила. Биха могли дори да арестуват този тип.

— Бих предпочел... да не разгласявам официално за случая.

— Защо?

— Искам да предпазя театъра.

— Аха.

Млъкнахме. Чаках.

— Пък и нямам особено доверие в нашата полиция.

— Де Спейн все още ли е шеф?

— Познавате ли го?

— Сблъсквал съм се с него няколко пъти. Веднъж, докато все още работеше в щатската полиция, и още веднъж преди пет години, когато бях тук по работа.

— Да, все още е шеф.

Христофолус говореше за Де Спейн с явна неохота. Засега нямах намерение да насилвам нещата.

— Да сте преживели някаква романтична история с неизяснен край? — попитах аз.

Христофолус се усмихна — явно се радваше, че смених темата.

— Не. За добро или за лошо, повечето подобни истории отдавна са зад гърба ми.

— Нямате бивши любовници, които биха могли да ви следят?

— Не — усмихна се той още по-широко.

— Ревнива съпруга?

Той се засмя тихо и погледна към Сюзан:

— Доста е тактичен за човек с неговата професия. Задава въпроси, без да си създава предварително мнение за сексуалните ми предпочитания.

— Суров, но чувствителен — охарактеризира ме тя.

— Е, имате ли ревнива съпруга? — повторих аз.

— Не. Бих искал да имам.

— Дължите ли някому пари?

— Само вноските за колата си, но ги погасявам редовно.

— Какво искате да направя?

— Да заловите преследвача ми.

— Добре.

— Смятате ли, че ще успеете?

— Разбира се — отвърнах аз. — Бил той мъж или жена.

Както виждате, не съм жертва на половата дискриминация.

ТРЕТА ГЛАВА

Театърът в Порт Сити се бе приютил в бивша зала за черковни събрания в източния край на неприветливото авеню, наречено Оушън стрийт. Отзад имаше паркинг, а зад него се намираше пристанището. Водата около него беше осеяна с мазни петна и кресливи гларуси се трупаха над миризливите отпадъци от заводите за пакетиране на рибата. Понастоящем бившата църква беше подслонила и няколко долнопробни бутика, кафенета и магазинчета за театрални сувенири, а залата, където някога са се организирали сбирките за разпродажба на домашно приготвени сладкиши, сега бе обновена от „Кабът“ и превърната в театрална зала с триста и петдесет места. Христофолус ни остави отпред и отиде зад кулисите.

— Трябва ли да гледаме това? — попитах аз.

— Разбира се — отвърна Сюзан. — Аз съм член на настоятелството. Не мога да дойда дотук, да пийна по едно с художествения директор и да си замина, без да гледам постановката.

— Аз обаче мога.

— Само че ме обичаш и искаш да бъдеш с мен.

— Разбира се. За какво се разказва в пиесата?

— Май никой не знае.

— А актьорите какво казват?

— И те си нямат понятие — отвърна Сюзан с максималното смущение, на което е способна.

— Актьорите не знаят за какво се разказва в пиесата, така ли?

— Не.

— Ами режисьорът?

— Лу твърди, че не е необходимо в една пиеса да се разказва за нещо.

— А колко е дълга?

— Четири часа и половина с почивката — окуражително ми се усмихна Сюзан. — Повдига доста спорни въпроси.

— Прекрасно. Може дори да се сбият.

Тя отново ми се усмихна. Тази усмивка можеше преспокойно да изпрати в открито море поне хиляда кораба и да изпепели кулите на Троя. Отидохме на касата, взехме билетите си и влязохме в театъра. Беше пълно с обитатели на Кабът Хил, чийто произход лесно можеше да се проследи чак до Британските острови. Приличаше и на сбирка на преподавателите от колежа „Кабът“. В театъра на градче, половината от жителите, на което са португалци, а другата половина — китайци, нямаше нито един представител на някоя от двете прослойки.

— Не съм виждал толкова много англосаксонци на едно място от последното събрание на републиканците насам — отбелязах аз.

— Никога не си ходил на събрание на републиканците.

— Защото никога не са ме канили.

Намалиха светлините. Постановката започна. На сцената се появиха мъже, облечени като жени, и жени, облечени като мъже; бели хора с почернени лица и чернокожи с боядисани в бяло лица; равин на име О’Лиъри и свещеник на име Коен. Научих имената от големите табели, които актьорите носеха, привързани към гърдите и гърбовете си през цялото първо действие. Имаше и нещо в костюм на куче, което все мяукаше. Нямаше почти никакъв диалог, актьорите бавно се движеха по сцената с отсечени жестове, от време на време застиваха в жива картина, докато глас зад кулисите рецитираше някакъв злокобен текст, който звучеше като хип-хоп адаптация на „Тъй рече Заратустра“.

След час и половина подобни дивотии Сюзан се наведе към мен и попита:

— Е, как ти се струва?

— Доста нескопосано, но непроницаемо.

— Не е лесно да се постигне.

Актьорът, който изпълняваше главната роля, беше облечен в костюм на шут, разделен на две вертикални половини. Едната беше отявлено женска, а другата — несъмнено мъжка. Той/тя застана в предната част на сцената и започна да разговаря директно с публиката.

— Аз съм Тирезий^[1] — обяви той/тя. — Старец с набръчкани цицки.

Той/тя се поизвърна и погледна към фигурата от лявата си страна, облечена в подобен на триъгълник костюм. Внезапно оркестърът засвири и той/тя запя:

Аз съм щастливо влюбен, щастливо влюбен!

Когато си влюбен, нищо друго няма значение.

Актьорът млъкна. Едновременно с това нещо изтреця глухо от задната част на залата. Веднага разпознах звука. Оркестърът продължи да свири. Актьорът безмълвно пристъпи назад, а предницата на костюма му започна да се обагря в червено. Изправих се и се втурнах към сцената. Мъжът първо се свлече на колене, а след това се строполи на пода, свил крака под тялото си. Публиката все още не схващате. Останалите актьори застинаха по местата си за миг, след което една жена — онази с почерненото лице — се спусна и коленичи до актьора тъкмо когато и аз се добрах до него.

Мярнах някакви хора зад кулисите и им креснах:

— Позвънете на 911! Съобщете им, че има прострелян човек!

Опитах се да напипам пулса на актьора, но не успях. Наклоних главата му назад и бързо вдъхнах два пъти в устата му.

— Умеете ли да правите сърдечен масаж?

Жената поклати глава. Леко я побутнах настрани и започнах да притискам гърдите му. Предницата на ризата му беше подгизнала от кръв. Докато го масажирах, до мен цъфна чифт обувки „Алън Едмъндс“. На босо.

Нечий глас каза:

— Аз съм лекар.

— Чудесно! Включи се!

— Донесете ми някакъв плат, кърпи, каквото и да е — нареди той и ме попита: — Има ли пулс?

— Не.

Видях как ръката му се пресегна, хвана тази на актьора и опипа китката за пулс. След това забелязах и някакви кърпи.

— Спрете за малко — заповяда ми той.

Послушах го. Разкъса ризата на актьора и избърса гърдите му с една сгъната кърпа. Точно над сърцето се виждаше малка рана. Плътта по краищата на отвора беше леко подута, а от него струеше кръв, която лекарят едва смогваше да попие.

— По дяволите!

Мъжът изруга, сгъна кърпата още веднъж и я притисна към раната.

— Скапана работа! — възкликна лекарят, но сякаш говореше по-скоро на себе си. — Налягането в гръдния кош ще засили кръвенето,

но след като сърцето му не започва да бие, той и бездруго си е мъртъв.

— Вероятно куршумът го е пронизал право в сърцето — предположих аз между две дишания уста в уста. — Съдя по мястото на раната.

— Сигурно — съгласи се лекарят, — което прави случаят съвсем ясен. — Замълча, сви рамене и додаде: — Само това можем да направим.

— Сърцето му няма да тръгне — казах аз.

— Знам.

Въпреки това продължихме сърдечния масаж едва ли не цяла вечност — много след като актьорът вече бе издъхнал и след като всички бяха изоставили надеждата да оживее.

Линейката пристигна и санитарите подновиха обречените на неуспех усилия. Изправих се, леко замаян, и установих, че залата е все още пълна и съвсем притихнала. Актьорите ни бяха наобиколили и бяха застинали в кръг. Сюзан се качи на сцената, а някаква хубава чернокоса жена с голям диамантен пръстен и брачна халка стоеше до оркестъра, очевидно чакайки лекаря. Пристигнаха двама полицаи от участъка в Порт Сити. Единият съобщаваше нещо по радиостанцията си. Скоро тук щеше да гъмжи от ченгета.

— Има ли надежда? — попита Сюзан.

— Има дупка в сърцето — свих рамене аз.

Сюзан погледна лекаря и той кимна.

— Не е по моята специалност — аз съм ортопедичен хирург, но според мен вече е бил мъртъв, когато е паднал на пода.

Хвърлих поглед към високата актриса, която стоеше до нас с нелепия си грим. Лицето ѝ беше безизразно. Зениците на очите ѝ изглеждаха разширени.

— Добре ли сте? — обърнах се към нея.

Поклати глава утвърдително. Пристигнаха още ченгета. Униформени полицаи, лаборанти и детективи. Приблужи Де Спейн.

— Познавам те — каза той.

— Спенсър — представих се аз. — Как си, Де Спейн?

— Работеше в областната прокуратура в Мидълсекс, нали?

— Отдавна. Сега съм частен детектив.

Де Спейн кимна и заяви:

— Беше тук по един случай преди пет-шест години, нали? — След това погледна към лекаря и попита: — Кой е той?

— Стийв Франклин. Бях в публиката. Аз съм лекар.

Де Спейн кимна за пореден път. Беше едър рус мъжага със светлосини очи, които нямаха никаква дълбочина.

— Аз съм Де Спейн — легитимира се той, — началник на полицията. Ще оцелее ли?

— Съмнявам се — отвърна лекарят.

Де Спейн отмести поглед към мен:

— Хайде, разказвай.

— Един-единствен изстрел от дъното на залата. Не видях стрелеца, но съдейки по шума и входната рана, вероятно е било спортно оръжие, двацет и втори калибър. Страхотен изстрел. Право в сърцето.

— Стрелецът може би има някои познания по анатомия — намеси се лекарят. — Повечето хора не знаят къде точно се намира сърцето.

— Добър стрелец с познания по анатомия — промърмори под носа си Де Спейн. — Спипахме го, няма що.

Тръгнахме си късно през нощта и се отправихме към дома на Христофолус. Живееше в двуфамилна къща близо до китайския пазар, точно срещу един рибопреработвателен завод.

— Можете ли да ни помогнете в този случай? — попита Христофолус, след като паркирах отпред.

— За убийството ли?

— Да.

— Няма да мога едновременно да разследвам убийство и да заловя преследвача ви.

— Смятате ли, че между двете неща има връзка?

— Мразя съвпаденията.

— Мисля... че убийството е по-важно.

— Да ви съобща ли какъв е хонорарът ми?

— Смятах, че... Ние нямаме пари... Надявах се, че като приятел на театъра...

Погледнах Сюзан.

— Обичайният ми хонорар? — попитах аз.

— Ще го удвоя — отвърна тя.

— Добре — казах аз на Христофолус. — Ще ви наблюдавам, докато влезете в дома си. Заключете се. Ако някой позвъни, уверете се, че знаете точно на кого отваряте.

— Смятате ли, че ме грози опасност?

— Има нещо такова. Кога излизате от къщи сутрин?

— Обикновено към девет. Отбивам се да пия кафе и отивам в театъра около десет.

— Някой ще дойде да ви вземе, ще ви държи под око и ще огледа дали преследвачът не се навърта наоколо. Вероятно ще бъде чернокож мъж, приблизително с моя ръст, но не толкова красив.

Христофолус кимна. Поколеба се, след това сви рамене и излезе от колата. Изчаках да изкачи стълбите, да влезе в паянтовата къща и да затвори вратата. След минута отдясно на входа светна. Потеглих.

На път за къщи Сюзан попита:

— Ще ми припомниш ли какъв е обичайният ти хонорар?

— Две блажени нощи, изпълнени с наслада.

— По две, ще рече четири — пресметна тя. — Плащане след месец.

— Обикновено е така, обаче удвояването на хонорара означава и двукратно съкращаване на срока.

— Значи две блажени, изпълнени с наслада, нощи след две седмици, така ли?

— Да.

Мълчаливо пътувахме в безлюдната тъмнина на север от Бостън.

— Глупчо! — изкиска се Сюзан.

— Смяташ, че не си поисках достатъчно ли?

— Достатъчно е, обаче и бездруго щеше да го получиш.

— Знам.

[1] Сляп тивански ясновидец, най-прочутият гадател на древността, живял седем години превърнат в жена. Репликата на актьора е дословен цитат от поемата „The Waste Land“ (1922 г.) на американския писател Т. С. Елиът (1888–1965). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Повечето хора, които вечерят в Горния салон на „Падинг“, не са виждали тип като Хок. Беше висок метър и деветдесет, тежеше сто и пет килограма, а талията му имаше обиколка седемдесет и пет сантиметра. Тази вечер беше монохромен. Черна кожа, черни очи, черен костюм, черна риза, черна вратовръзка и черни боти. Главата му беше обръсната.

— Това място толкова прилича на Кеймбридж, че направо настръхвам — отбеляза Сюзан.

— И ти ли настръхваш от Кеймбридж? — попита аз Хок.

— Обривам се — отвърна той.

Таванът на основния салон беше висок близо десет метра, тъмнозелените стени бяха украсени с плакати за мероприятията, организирани от Хейсти Падинг К्लъб още от началото на деветнайсети век. Седнахме на една маса на открито във вътрешния двор.

— Смятате ли, че скандализирам това място? — попита Хок.

— Прекалено чувствителен си — отвърна му Сюзан. — Миналата година пуснаха и един кенийски дипломат.

Хок се ухили.

— Не се смей, разваляш впечатлението — скастрих го аз.

Сюзан беше прекалено заета да маха на познатите си.

— Като че ли си кметът на това място — отбеляза Хок.

— И има защо — каза Сюзан.

Дойде сервитьорката и прие поръчката ни.

— Е, никой не следи вашия грък — осведоми ни Хок. — Вървя подире му, откакто ми се обадохте.

— Да не би преследвачът да те е забелязал? — предположи Сюзан.

Хок я изгледа, сякаш прие думите ѝ за подигравка.

— Извинявай — побърза да компенсира грешката си тя.

— Няма нищо. Възможно е сянката да е научила за мен.

— Това би означавало, че е човек от театъра или поне от обкръжението на Христофолус — заключих аз.

— Аха. Или пък убийството е разбунило духовете и го е подплашил — допълни Хок.

— Или?

— Или Христофолус си е измислил преследвача.

— Или преследвачката — додаде Сюзан.

Двамата с Хок се усмигнахме и кимнахме.

До масата ни спря младо семейство с бебе.

— Това е приятелката ми Даян и съпругът ѝ Денис — представи ги Сюзан. — И дъщеря им Луис-Хелън Алкснинис.

Хок протегна пръст и бебето го стисна.

— Името му е по-голямо от детето — отбеляза Хок. — Що за име е това?

— Трудно — отвърна Денис и Хок се ухили. Луис-Хелън пусна пръста му, а родителите ѝ се запътиха към масата си.

— Говори ли с онзи полицай? — заинтересува се Сюзан.

— С Де Спейн ли? Да. Отбих се при него тази сутрин.

— Де Спейн ли? — повтори Хок. — От щатската полиция? Висок, рус тип със стъклен поглед.

— Да. Обаче сега е шеф на полицията в Порт Сити.

— Порт Сити е кофти град.

— Знам.

— И Де Спейн с кофти тип.

— Какво съвпадение! — отбелязах аз.

Строен мъж, който явно прекарваше доста време на чист въздух, мина покрай нас на път за изхода. Забеляза Хок и леко кимна. Хок отвърна със същото.

— Кой е този? — попита Сюзан.

— Хал Питърсън. Инвестира от мое име.

— Инвестира ли? Хок, не спираш да ме учудваш.

— Така си е.

— Името на жертвата е Крейг Сампсън — казах аз, за да спася Хок, и погледнах към Сюзан. — Какво знаем за него?

— Беше на четирийсет и една или две години — обясни тя. — Неженен. От бедно семейство. Никога не е учил в колеж. Посещавал е вечерни актьорски курсове за ветерани, работил е като сервитьор, във

фирма за организиране на празненства, в компания за почистване по домовете, като бояджия и какво ли още не. Живее в отвратителна едностайна квартира в сграда без асансьор в Ню Йорк и правел всички останали ужасни неща, които върши човек, щом иска да стане актьор, докато най-сетне миналата година се явил на прослушване за трупата в театъра на Порт Сити и бил одобрен.

— Това ли е всичко?

— Не е много, нали?

— А и няма да стане повече — добави Хок.

Сюзан кимна в знак на съгласие. Двамата с Хок се умълчахме. Вътрешният двор бе заобиколен от дървета, а около оградата се увиваха растения. Нямаше покрив. Сякаш вечеряхме в собствена къщичка под клоните на дърветата в пищна градина, само дето се намирахме съвсем близо до Харвард Скуеър. Над главите ни малки лампички, закрепени за подпорите, блещукаха като пленени звезди, а над тях мракът се стелеше в безкрая. Обърнах взор към Сюзан срещу мен на масата — очите ѝ бяха дълбоки като вселената — и се почувствах така, както се чувствам винаги когато я погледна. Сякаш надничах във вечността. Очаквах едва ли не Питър Пан да долети отнякъде и да ми върне младостта.

— Искаш ли да продължа с гърка? — попита Хок.

— С Христофолус ли? Да.

— А ако забележа преследвач... — Погледна към Сюзан и добави: — ... или преследвачка, да го стащя ли?

— Няма да е зле да си поговорим малко с него... или с нея.

— Какво смятате да правите? — попита Хок.

— Двамата със Сюзан ще ходим на прием и на съвещание на настояществото на театъра.

— За какво повече би могъл да си мечтае човек!

— Ами например да го фраснат по носа с тухла.

— Да, това определено ще е по-приятно — съгласи се Хок.

Сюзан вдигна очи към нощното небе.

— На планетата има един и половина милиарда мъже, а аз вечерям с двама примати! — възкликна тя.

Пристигнаха блюдата ни. Сюзан разреза на две своята рибена пържола и сложи едната половина отстрани в помощната чинийка. Хок я наблюдаваше.

— Да не би да си на диета? — привидно безразлично попита той.

— Да. Опитвам да се отърва от един килограм противни тлъстини.

— Аха.

— Знам, че сигурно не го забелязваш, но си е там.

Хок се втренчи в мен.

— Явно и на мен ми е убягнало, а уж съм опитен детектив — успокоих го аз.

— Не забравяйте къде се намираме — напомни ни Сюзан. — Може да накарам да арестуват и двама ви за сексуален тормоз.

— Ще те контрирам с обвинение за расова дискриминация — възрази ѝ Хок.

— Да, би било уместно — съгласи се Сюзан. — И тогава ще обединим сили срещу общия си потисник.

Двамата се обърнаха и впериха погледи в мен.

— Белият мъж опира пешкира.

ПЕТА ГЛАВА

Двамата със Сюзан се срещнахме с Христофолус в заседателната зала на горния стаж, където членовете на настоятелството и поканените гости жадно се тълпяха около бара.

— Моля ви, наричайте ме Джими — каза Христофолус. — Това е английският еквивалент на Деметриус. Опитвам се да не звучи толкова етнически.

— Христофолус обаче малко ви издава — отбелязах аз.

— Е, правя каквото мога — усмихна се той. — Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнете с нас. Не съм виждал вашия чернокож приятел.

— Навърта се наоколо.

— Наистина ли? Направо е незабележим.

— Вашият преследвач също. Няма и следа от него.

— Може би тази ужасна трагедия го е подплашила — предположи Христофолус. — Сюзан е сияеща, както винаги.

— Заради срещата на настоятелството е. Винаги се вълнувам.

— Разбира се — отвърна той.

После се обърна към възрастна жена, облечена в рокля на цветя, и пое ръцете ѝ в своите. Двамата със Сюзан се отдалечихме.

— Трудни времена, Доди, трудни и тъжни! Но ти си бляскава, както винаги!

Намирахме се в заседателната зала на горния етаж, пиехме коктейли и се наслаждавахме на студения бюфет. Помещението беше претъпкано с членове на настоятелството и на трупата, с режисьори, технически лица, художници на декорите, важни гости като мен, например, и най-различни келнери, облечени в смокинги и пояси, които си проправяха път из тълпата и разносяха подноси с ордьоври. Забелязах високата актриса, която тогава бе застанала до Крейг Сампсън, и ѝ се усмихнах. Тя кимна в отговор.

— Как се казва?

— Джослин Колби — отвърна Сюзан.

Взех си бира от импровизирания бар до прозореца. По стените на заседателната зала бяха накачени плакати от отминали театрални прояви: двама войни в облекла от Елизабетинската епоха: поразсъблечена жена, елегантно вързана към един стол; два силуета в контражур, допрели глави на фона на огромна луна; главата на бял кон с разширени ноздри и див поглед, очертана на черен фон. Плакатите покриваха всяка от стените и бяха подредени в няколко редици. Като цяло — бяха хем различни, хем някак еднакви и всички безпогрешно се разпознаваха като театрални афиши. Поразмишлявах кое ще да е тяхното отличително качество, докато изпих бирата си. След това престанах да се занимавам с театралните афиши и се зачудих дали да не си взема още една бира. Реших, че трябва.

— Обичайна практика ли е да канят актьорите на сбирките на настоятелството? — попитах аз с новата студена бутилка бира в ръка. Опитвах се само леко да я придържам, за да не се затопли в дланта ми.

— Идват по няколко, за да развличат членовете на настоятелството. Но днешната вечер е по-специална.

— Защото аз съм тук ли?

— Ти винаги си бил нещо специално, нали така? — усмихна се Сюзан.

Млада жена с висока прическа се приближи и застана точно срещу мен. Притежаваше гърди, с които очевидно много се гордееше.

— Сюзан, това той ли е? — попита тя. — Трябва да ме запознаеш. Господи, същински великан!

Сюзан се усмихна и ни запозна. Младата жена се казваше Диъдри Томпсън.

— Член на настоятелството ли сте? — поинтересувах се аз.

— Да, но смятам след този сезон да се преместя в Ел Ей. Носите ли пистолет?

— По навик — отвърнах аз. — Не ми е особено нужен, когато Сюзан е с мен.

Диъдри отново измери с поглед Сюзан и няколко пъти сви и отпусна юмрук.

— Браво на теб, Сюзан. Готино парче.

След това се обърна, сля се с тълпата и тръгна да си търси питие.

— Смяташ ли, че има сексуални апетити към мен? — попитах аз.

— Няма почти никакво съмнение.

— Защото съм готино парче ли?

— Защото си мъж.

Запробивахме си път през тълпата в опит да намерим място, където да се побера. Междувременно Сюзан ме представяше на разни хора:

— Майра и Боб Крафт — стадионът „Фоксбъро“... Джейн Бърджис, работихме заедно в Обърн... Рики Ву, пийнахме по едно в ресторанта ѝ миналия вторник.

— Ресторантът е на съпруга ми — поправи я Рики Ву. — Нямам делови способности.

— Вероятно не ви и трябва — подметнах аз, колкото да поддържам разговора.

— Много сте мил. Радвам се най-сетне да се запозная със загадъчния приятел на Сюзан.

Усмихнах се, Сюзан — също, и подминахме.

— Да не би всички, освен Рики да не са облечени достатъчно елегантно?

— Не. Ето го и Дан Фоли — каза Сюзан и ме представи.

— Сам ли сте? — попитах аз.

Той поклати глава отрицателно.

— Жалко, тъкмо щях да ви насоча към Диъдри.

Дан се оттегли по посока на съпругата си. Стигнахме до бюфета. Имаше коктейл от скариди, салата от черен фасул, пилешко соте, тънки резенчета филе, пролетни рулца и медальони от омари с ананас.

— Дали ще се изложат пред настоятелството, ако покапя вратовръзката си с бобена салата? — попитах аз.

— Несъмнено.

— От друга страна обаче, те вероятно са толкова развълнувани най-сетне да се запознаят със загадъчния ти приятел, че не е изключено и да ми простят провинението.

— Възможно е.

Нахранихме се. Или за да бъда по-точен — членовете на настоятелството се натъпкаха, аз похапнах, а Сюзан само си бодна това-онова. Най-сетне, когато върху голямата маса в залата не остана нищо за натъпкване, похапване или бодване, събранието започна. Актьорите и останалите членове на трупата останаха прави покрай стените.

— Благодаря на всички, че дойдохте — каза Христофолус и изчака разговорите напълно да затихнат. — Първоначално бяхме предвидили да представим основните ни постижения през този сезон.

Всички мълчаха. В действителност един мъж с яркочервено лице изглеждаше така, сякаш си почива.

— Но предвид ужасната трагедия от изминалата седмица, си позволих да отложам това мероприятие и да поканя всички членове на театралното ни общество да дойдат тази вечер, за да обсъдим какво да предприемем. Повечето от вас сигурно вече са се запознали с госта ни тази вечер по време на приема, но за тези, които не са... — Той направи към мен доста театрален жест, но в крайна сметка нали се намирахме точно в театър. — Господин Спенсър е професионален детектив и в известен смисъл с част от общността в Порт Сити, защото е приятел на нашата очарователна отговорничка за мероприятията доктор Сюзан Силвърман.

Сюзан вдигна очи към мен и безмълвно оформи с устни: „Нито дума!“.

— Първоначално се свързах с господин Спенсър по повод на един случай с преследване. Той е бивш полицейски служител, а в момента работи като частен детектив. Съгласи се да ни предостави професионалната си помощ във връзка с трагичния инцидент. Господин Спенсър, може би вие ще поставите началото на дискусиата.

Тутакси изпитах необходимост от показалка. Останах седнал.

— Вероятно нямаме среща с обикновено убийство. В повечето случаи например такива неща не стават в препълнени театрални зали. Но ако се окаже, че мотивът е обичайният — пари или несподелена любов, тогава вероятно полицията ще се справи по-добре от мен. Те разполагат с повече хора, но освен това си имат и доста грижи. Така че ако не успеят да разрешат случая бързо, ще насочат вниманието си другаде. Аз не бих го направил. Мога да ви обещавам, че ще се занимавам само с вашите проблеми.

Рики Ву вдигна ръка. Изглеждаше на около четирийсет години, носеше къса черна прилепнала рокля, обеци със сапфири, колие с диаманти и сапфири и венчален пръстен с огромен диамант. Беше гримирана изключително умело. Имаше широка уста и големи, тъмни очи. Явно се грижеше прекрасно за себе си.

— Да, госпожо?

— Ние, останалите, намираме ли се в опасност?
— Не знам.
— Какво ще предприемете?
— Ще се опитам да заловя убиеца.
— Как можем да ви помогнем?
— Като ми разкажете каквото знаете.
— Аз не знам нищо.
— Не се подценявайте — усмихнах ѝ се аз. — Някаква любовна история, свързана с Крейг Сампсън?
— Не бих могла да знам.
Погледнах Христофолус, но и той поклати глава.
— Приятелка?
Гъркът отново поклати глава.
— Приятел?
— Не знам — отвърна Христофолус.
Рики Ву се намръщи. Всичко се случваше прекалено бързо за възможностите ѝ.
— Не разбирам защо задавате подобен въпрос. Да не намеквате, че Крейг е бил гей?
— Просто питам.
— Добре де, защо питате? Какво общо има това със смъртта му?
— Не знам. Дори не съм сигурен, че е бил гей. Не ми е известно дали сексуалните му предпочитания са свързани със смъртта му. Но ако е имал любовник или любовница, трябва да разговарям с тях. А ако е нямал, се налага да разбере защо.
— А пък аз смятам, че изобщо не е ваша работа — разпалено възрази Рики Ву.
— Моя работа е. Това е разследване на убийство. Засега ни е известен само фактът на убийството. Трябва да научим и всичко останало, а единственият начин да го сторим, е да задаваме въпроси. Не разполагам с факти, опитвам се да се добера до тях, затова задавам въпроси. Осемдесет и дори деветдесет процента от фактите, с които се сдобивам, задавайки въпроси, обикновено са безполезни, но няма как иначе да разбере това.
— Според мен го правите доста грубо.
— След като поговорите с Де Спейн, ще се убедите, че в сравнение с него аз съм направо Яша Хайфец^[1] — възразих аз. — А

що се отнася за парите — знаете ли дали е имал дългове?

Никой нищо не знаеше.

— Наркотици?

Явно според Рики Ву, това преля чашата:

— Това е скандално! — провикна се тя със зачервено лице и с вежди, сключени в красивата гримаса, която вероятно ѝ бе спечелила диаманта на пръста. — Горкият Крейг е жертвата, а вие се държите така, сякаш той е виновникът.

— За бога, Рики! — намеси се Сюзан. — Всяко убийство си има причина и тя най-често е свързана със секса или с парите.

— Е, на мен тази работа не ми харесва — заяви Рики.

Лъскавата ѝ долна устна бе леко издадена навън, което сигурно означаваше, че очаква от мен тутакси да прескоча масата и да се просна в краката ѝ. Прецених въпросната маса и реших, че е прекомерно широка.

— Тук не става дума за теб, Рики — напомни ѝ Сюзан.

Рики се стъписа:

— Просто не желая да говоря за това — каза тя. — Джими?

Христофолус беше зареял поглед нанякъде и вероятно си мислеше за пиесите на майстора от Уейкфийлд^[2]. Бавно се върна при нас и се усмихна мило на Рики Ву.

— Скъпа, постъпи, както искаш.

— Тръгвам си.

— О, Рики, не го прави! — примоли ѝ се Христофолус. — Толкова ще ни наскърбиш! Моля ви, нека някой да даде на Рики чаша прекрасно шампанско.

И някой наистина го стори. Бурята премина. Рики се усмихна на Христофолус, прие „чашата прекрасно шампанско“ и безмълвно се съгласи да остане до края на събранието. Руменият мъж, който стоеше със затворени очи, издаде някакъв хъркащ звук, главата му се разтресе и сякаш за миг той не бе наясно къде се намира. Забеляза все още наполовина пълната си чаша с шампанско, грабна я, пресуши я на един дъх, намести се на стола си и се опита да си придаде вид на човек, който знае точно какво се случва. Самият аз често си придавам подобен вид.

— Добре, ето и следващия ми въпрос: за какво, по дяволите, ставаше дума в пиесата?

Възцари се необичайно мълчание.

— Въпросът ми не е безсмислен — настоях аз. — Възможно е убийството да е свързано с пиесата:

— Това е нелепо — обади се Лу Монтана, режисьорът. Беше солиден, червендалест мъж със спортно яке.

— Убийството на актьор, докато пее „Щастливо влюбен“, облечен като палячо, не е често срещано явление — обясних му аз.

— А *вие* самият какво мислите за пиесата? — заплашително попита Лу Монтана. Сигурно изкарваше ангелите на начинаещите актьори.

— Според мен беше претенциозен миш-маш за истинските и за илюзорните неща.

— Изкуството не е „за“ нещо — уморено обясни Лу, като постави огромни интонационни кавички около думата *за*. — То е просто говор и движение във времето и пространството.

— Благодаря ви — отвърнах аз.

— Не съм и очаквал да разберете — заключи той.

— Аз също.

Разговорът продължи в същия дух през останалата част от вечерта. Настоятелството важничеше и държеше да ми докаже значимостта си. За щастие виното свърши преди моите сили и събранието приключи. Не научих нищо ново. А може би знаех дори по-малко.

Държахме се за ръце, докато вървахме към колата си. Мократа и празна улица изглеждаше неумолимо зловеща под безмилостния блясък на живачните улични лампи. Сюзан ме погледна усмихната.

— Не искаш ли да се качиш на охранявания автобус до хълма? — попита тя.

— Въръжен съм — отвърнах. — Нека рискуваме да се доберем до колата.

Докато вървахме, Сюзан положи глава на рамото ми. Чух я тихо да се смее.

— Какво ти е толкова смешно?

— Яша Хайфец, а?

— Понякога казвам и Йехуди Менухин^[3] — отвърнах аз.

[1] Известен цигулар (1901–1987 г.), роден в Русия и прекарал по-голямата част от живота си в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Прозвището на английски драматург, творил основно в периода 1425–1450 г., автор на пиеси с християнско религиозно съдържание. — Б.пр. ↑

[3] Прочут руски цигулар, роден през 1916 г. Основател на школа за надарени деца в Англия и на редица музикални фестивали. Живее и работи предимно в САЩ. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

В офиса на Христофолус преобладаваха светлото дърво и оголените червени тухли. Ламинираните греди на тавана, рамките на прозорците и широките жълтеникави борови дъски на пода бяха боядисани в светлокафяво. Христофолус седеше зад мисионерско дъбово бюро, което подхождаше на останалата мебелировка в стаята. Носеше сако от туид, а широкото му заоблено лице беше свежо и с хубав тен над прошарената брада.

— Най-напред ми позволете да се извиня за поведението на настоящелите — подхвана домакинът.

— Интелигентността невинаги е основно качество на настоящелствата — отвърнах аз.

— Така е — усмихна се той. — Желанието да се събират или даряват пари май е по-важно.

— Бих казал, че е единствено важното.

Усмивката остана на лицето на Христофолус, но стана някак тъжна.

— В днешно време изкуствата са поставени в крайно незавидно положение. Рейган и Буш направо ни съсипаха. А също и скъпият Джеси Хелмс^[1], който подозира, че в „Малки жени“^[2] всъщност става дума за лесбийки.

— Субсидиите секнаха, така ли?

— Станаха ужасно оскъдни — отвърна Христофолус. — Продължават да наливат пари в скапаните цигари, които са си чиста отрова, по дяволите, а спестяват средства, като орязват субсидиите за изкуствата.

— Защото в Северна Каролина не се отглеждат изкуства.

— Така е, знам. Обаче те лицемерно твърдят, че театърът и другите сценични изкуства трябва да се самоиздържат. За бога, дори Шекспир е бил субсидиран. Ако изкуствата трябва да се финансират сами, това би ги обрекло на крайно популярен репертоар. А що се

отнася до комерсиалното изкуство, телевизията ни е предостатъчна. Пиеси като „Хенди Денди“^[3] никога не биха видели сцена.

Усмихнах се.

— Знам. Вие смятате това за пълна безсмислица. Честно казано, аз също не харесах пиесата, но никога няма да повтора думите си публично. Въпреки това тя е опит за художествено преосмисляне на някои изконни ценности и колкото и тромаво да е поднесена, заслужава да бъде насърчена.

— Особено сега, след като останяхте с дупка в програмата — вметнах аз.

— Да, особено сега. Не съм светец. Ако имаше по-добра пиеса, щяхме да поставим нея. Просто се опитвам да преживявам, да осигуря препитание на групата, да привлека публика, да събера пари и да задвижа нещата. А това означава, че поставям пиеси, които не харесвам, целувам задници и толерирам разни невежи. От друга страна, нямаме „Котки“, което да се играе няколко сезона.

— Трябва да сте благодарни за това — вметнах аз.

— Истинският театър — и въобще кое да е изкуство — говори за дълбоките, неизразени импулси на културата — каза Христофолус. — Изкуството активира колективното съзнание. Изкуството е много важно за благоденствието на едно общество, отколкото ядрените ракети или фармацевтичните компании. Знаете ли, че английският театър произхожда от старинен религиозен ритуал?

Христофолус беше прекомерно голям маниак, а също — безскрупулен търсач на спонсори, и ужасно ме измори. Но освен това беше един от най-големите театрални мислители в света. Бях чел няколко от книгите му и в момента усещах присъствието на духа от тях.

— *Quern quaeritis*^[4] — отбелязах аз.

Пак се заяждах, както когато казах „текстописец“. И отново свърши работа. Христофолус ме погледна така, сякаш току-що бях левитирал.

— Ама вие сте доста странен детектив — отбеляза той.

— Чета много полицейски бюлетини — обясних аз. — Нека да поговорим малко за пиесата.

— За „Хенди Денди“ ли?

— Да. Ако говорите бавно, ще бъда в състояние да следя мисълта ви.

— Тия не ми минават — контрира ме Христофолус. — Много по-осведомен сте, отколкото си давате вид.

— Би било трудно да не е така — отвърнах аз. — Според вас, какво в пиесата предизвиква толкова много възражения?

— Макар и доста грубо, тя променя предубежденията на хората. Не само свързаните с добро или лошо, с расизъм или хуманизъм, а всички заедно. Ако влезете в залата със силни предубеждения по отношение на жените или на чернокожите, пиесата ще ги разруши. Ако дойдете враждебно настроен към жените или чернокожите, пиесата ще изкорени и това чувство. Тя приканва хората да гледат на всяко човешко преживяване директно, извън историческия контекст.

— Историческият контекст не е излишен — отбелязах аз.

— Разбира се — съгласи се Христофолус, — но Ленард би ви казал, че трябва най-напред да съборите паянтовата фасада, преди да построите нова, стабилна постройка. Ленард О дразни всички: светски хуманисти, християнски фундаменталисти, консерватори, либерали, либертинци, черни, бели, жени, мъже, евреи, хомосексуалисти, хетеросексуални, бисексуални, Харе Кришна, Американската медицинска асоциация и кого ли още не.

— Ленард е авторът на пиесата, така ли?

— Да.

— А това „О“ какво е? Като в „О, значи разбирате!“ или като в „Историята на О“.

— Второто.

— Истинското му име ли е?

— Съмнявам се.

— Трябва да поговоря с него.

— Очертава се интересна среща — отсъди Христофолус.

[1] Американски сенатор от Северна Каролина, избран за Конгреса пет пъти от 1973 г. насам, известен с крайно консервативните си възгледи. — Б.пр. ↑

[2] Популярен роман от американската писателка Лукса Мей Алкот, чиито два тома са публикувани съотв. през 1868 и 1869 г.

Авторката разказва историята на собствения си не лек житейски път, споделян от трите ѝ сестри. — Б.пр. ↑

[3] Вид детска игра, при която трябва да се отгатне кой крие нещо в ръкава си. — Б.пр. ↑

[4] Какво търсите (лат.). — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Седях в кабинета на Де Спейн в дъното на общата зала в спретнатата едноетажна сграда от червени тухли на полицейския участък на Порт Сити. Де Спейн беше свалил сакото си и беше извадил пистолета си от кобура, така че сега лежеше на масата, точно до телефона.

— Дяволското нещо ме ръга в ребрата всеки път, когато се облегна — оплака се той.

— Това е проблемът с всички оръжия девети калибър — състрадателно казах аз. — Никак не са удобни.

Де Спейн сви рамене, както потръпва кон, когато върху му кацне муха.

— Имаш ли нещо за убийството на Сампсън, или просто си дошъл да си почешем езиците? — попита той.

— Надявах се ти да притежаваш вече нещо.

— Ето с какво разполагам — убиецът вероятно е бил мъж. Не сме сигурни с какво точно е бил облечен — само че е носел черни дрехи. И някаква черна маска с цепки за очите. Влязъл е в залата след началото на пиесата и е стоял в задния край на пътеката може би около десет минути. Хората сметнали, че е част от спектакъла. Предполагаме, че е бил въоръжен с пистолет, ама честно да ти кажа, едва ли някой от свидетелите може да разпознае пистолет от оная си работа. Всички обаче са единодушни, че е стрелял само веднъж, прибрал оръжието и излязъл. Никой не видял къде отива. В лабораторията извадиха от трупа куршум от оръжие дващсет и втори калибър.

Де Спейн вдигна собствения си пистолет и го насочи над рамото ми.

— Бум! Право в сърцето.

— Явно този тип е доста добър стрелец. Просто се е фукал с дващсет и два калибровия.

— Преди известно време имаше такава мания — каза Де Спейн.
— Мафиотите използваха двајсет и втори калибър.

— Или пък това е било единственото оръжие, с което е успял да се снабди — предположих аз.

— И му е провървяло с изстрела.

— Какво знаеш за жертвата?

— Ей, ама това да не ти е бюро за справки!

— Нали и аз ти съобщавам каквото знам.

— Още нищо не си ми казал — възрази Де Спейн.

— Така е, защото не знам нищо.

Де Спейн поклати глава, пхна пръст в кукичката на спусъка и бавно завъртя пистолета върху бюрото си.

— И аз не знам повече. Посещавал е актьорски курсове в Ню Йорк. Играл в никому неизвестни пиеси в също толкова забутани театри. Получил работа тук. Бил затворен. Не се забърквал в неприятности. Това звучи ли ти като напредък в разследването?

— Има ли отпечатъци?

— Няма досие никъде.

— Е, какво мислиш? — попитах аз.

— Според мен и двамата не знаем абсолютно нищичко — заключи Де Спейн и продължи бавно да върти пистолета.

— А не се ли досещаш за някаква причина?

— Винаги има причина.

— Да, но тук има и още нещо — изтъкнах аз. — Смятам, че ако искаш просто да убиеш някого, няма нужда да се издокарваш в черен костюм и да го застрелваш на сцената на претъпкан театър.

— Аз поне не бих постъпил така — заяви Де Спейн.

— Именно. Явно някой се опитва да каже нещо.

— И успява — отвърна Де Спейн и се ухили с широка, хищна усмивка. — Само дето не знаем какво точно.

— Останал е в залата известно време. Какво ли е чакал?

— Може би е искал Сампсън да излезе напред, за да се прицели по-добре.

— Или пък да изрече някоя конкретна реплика, за да може убийството да придобие смисъл.

— За кого?

— Не знам.

— Нито пък аз — призна Де Спейн. Престана да върти пистолета и започна да почуква по него с огромния си показалец.

— Може да е свързано с любовна история — предположих аз. — Нали точно за това пееше, когато излезе напред?

— Щастливо влюбен — каза Де Спейн.

— Значи и ти си мислил за това.

— Малко.

— Възможно е думите да значат нещо за нечий любовник — допуснах аз.

— Само дето той е нямал такъв.

— Или поне ти не знаеш за такъв.

— А ти знаеш ли?

— Не.

Де Спейн отново се ухили хищно, като опъна назад устни и оголи зъбите си без никакъв намек за сърдечност и чувство за хумор. Имаше едри предни зъби и още по-едри кучешки.

— Може да е било просто постановка — каза той. — Да си е представял, че е някой нинджа. Купува си билет, влиза през входната врата, слага си маска, събира смелост и действа.

— И затова е стоял в залата известно време — за да събере смелост, така ли?

— Разбира се. За някои хора това не е никак лесна работа.

— Имаш ли списък с откачалките?

— Естествено.

— Някой, който да отговаря на описанието?

— Не и докато не се откажем съвсем.

— Ами действай тогава.

— Натъпкал съм доста квадратни пирони в кръгли дупки — отвърна Де Спейн. — Трябва просто да удряш здравата.

Вдигна пистолета си от масата и започна да го върти около показалеца си като каубой от филмите.

— И ти си бил ченге — каза той.

— Може ли да видя списъка?

Без да спира да върти пистолета. Де Спейн се пресегна към компютъра на масичката до бюрото си и го включи с лявата си ръка. Когато екранът светна, той набра нещо на клавиатурата. Появи се списък с имена.

— Искаш ли да ти го извадя на принтера? Или ще го четеш от екрана?

— Разпечатай го.

Де Спейн включи и принтера, натисна още няколко клавиша и машинката започна да печата.

— След няколко години подобни неща ще представляват нарушение на гражданските права на заподозрените и няма да съм длъжен да си мръдна пръста за теб — отбеляза той.

Листът излезе от принтера, Де Спейн се протегна и ми го подаде. Посочи към списъка с дулото на пистолета.

— Хаховците трудно се следят. Възможно е данните да са непълни.

Кимнах.

— Ако научиш нещо, държа да дотърчиш право тук и да ми го съобщиш — нареди ми Де Спейн.

— Разбира се. Кой работи по случая?

— Аз.

— Обичаш да си в течение, така ли?

— Разбира се.

— Ако открия нещо, ще ти съобщя.

— Ще съм ти благодарен.

Де Спейн се почеса зад ухото с дулото на пистолета и добави:

— Тук денонощно се борим с престъпността. По двайсет и четири часа, мамка му.

— Постоянната бдителност е цената на свободата — отбелязах аз.

Шищната усмивка на Де Спейн отново цъфна на устните му. Беше му като рефлекс. Нито в нея, нито в студените му като ледени късчета очи проблясваше искрица хумор.

— Да, така е, нали?

ОСМА ГЛАВА

Намирахме се пред една тристагодишна ферма, разположена на сред близо пет хектара земя, на четири и половина километра от центъра на Конкорд, и очаквахме служителката от агенцията за недвижими имоти. Къщата не издаваше годините си, но не изглеждаше и на моите. Основата ѝ беше обрасла с буйни растения, боята се лющеше и някои от рамките на прозорците бяха разкривени и проядени. Теренът плавно се спускаше към поток и се сливаше с гъстите гори около него, където листата на широколистните дървета вече започваха да капят. В почти цялото имение не се забелязваше друго човешко присъствие.

Пърл, кучето чудо, тичаше наоколо в кръг и душеше земята с щръкнала къса опашка. След всеки пълен кръг заставаше пред Сюзан с отворена уста и я наблюдаваше известно време. Сюзан го потупваше и Пърл се впускаше в следващото кръгче.

Една сойка направи завой покрай няколко бора, кацна на моравата, вирна глава и започна да се оглежда за червейчета. Не откри нищо, отново литна и покръжи над нас, преди да кацне на клона на един клен. Подобно на повечето птици, тази също нито за миг не оставаше напълно неподвижна — ту въртеше глава, ту пърхаше с крилца и подскачаше на клона без никаква явна причина. Сигурно ѝ си струвах мързелив, както се бях облегал на колата под последните слънчеви лъчи, застанал до тази забележителна жена. Сигурно има поне тринайсет начина човек да наблюдава една сойка.

— Ето това е къщата — каза Сюзан.

— Прекрасна е — отвърнах аз. — След като решихме, че не можем да живеем заедно, можем поне да си купим заедно къща в провинцията.

— Но решихме също и да прекарваме уикендите заедно — припомни Сюзан.

— Защото ти непрекъснато ме омаломощаваш с безкрайни сексуални изобретения — оправдах се аз.

— На мен не ми се струват безкрайни — каза Сюзан. — Откакто продадох къщата в Мейн, все ми се струва, че трябва да си купим вила извън града и малко земя, която да оградим с ограда, за да може мъничето ни да си тича наоколо след птичките.

— Пърл предпочита да тича след кучешките бисквити — казах аз.

Сюзан се престори, че не е чула.

— Тази къща е подходяща. Поразрушена е, така че ще я купим евтино. Но ти ще я оправиш и след това ще можем да идваме тук заедно с Пърл през почивните дни наесен, да печем кестени и да си прекарваме великолепно.

Когато се запали по нещо, не обръща внимание на почти нищо друго. Освен на мен в повечето случаи.

— Ние винаги си прекарваме великолепно — отбелязах аз.

— Така е. Напредваш ли в Порт Сити?

— Разбира се. Хок наблюдава Христофолус, обаче никой друг не го следи. Освен това хубавичко си поговорих с Де Спейн.

— Той знае ли нещо?

— Не. Даде ми списък с психарите, обаче там няма нищо, което да ни е от помощ.

— Той върши ли работа?

— Де Спейн ли? Да, той е добро ченге. Много е суров.

— Твърде суров ли?

— Според някои хора.

— По-суров от теб?

— Няма кон, който да не може да бъде обяден, госпожице. Нито пък ездач, който да не може да бъде хвърлен от седлото.

— Мили боже! — възкликна Сюзан. — Това да не би да означава, че е по-суров от теб?

— Означава, че ще разберем някой ден. Какво знаеш за Рики Ву?

— За Рики ли?

— Да. Не че е празно любопитство, но засега тя единствена възрази срещу това да разследвам убийството.

— Да, така е, предполагам. Трудно е човек да приема Рики на сериозно.

— Явно някой го прави — отбелязах аз. — Ако заложи бижутата, с които се беше накичила онази вечер, би могла да купи тази къща.

— Съпругът ѝ, Лони Ву, е много богат и не лишава Рики от нищо. Китайска принцеса в Америка. Това ѝ дава усещането, че има право на всичко.

— Може би трябва да я запознаем с Пърл.

— С кучешката принцеса на Америка — съгласи се Сюзан. — Рики прави щедри дарения за театъра.

— А сега е член на настоятелството. Можеш ли да ми уредиш един обяд с нея?

— Съмнявам се, че ще желае да те види.

— Припомни ѝ, че съм готино парче.

— Ще я поканя да обядва с двама ни, но в последния момент ще се наложи спешно да посетя някой пациент, а ти ще трябва да предадеш извиненията ми.

— Става — съгласих се аз. — Но според мен номерът с готиното парче щеше да свърши същата работа.

— Рики е твърде самовлюбена, за да флиртува.

— Май не си много наясно с тези неща.

— Наистина ли смяташ, че... — подхвана Сюзан, но Пърл започна да лае и да подскача наоколо, понеже в този момент служителката на агенцията тъкмо паркираше кафеникавия си пикап волво. Когато жената излезе, Пърл напъха глава между бедрата ѝ. — Какъв срам! — притесни се Сюзан.

Жената се усмихна и потупа Пърл по главата. Явно нямаше нищо против. Знаеше, че собственичката на Пърл е доста буйна жена.

— Къщата се нуждае от сериозен ремонт — изтъкнах аз.

— Ние предпочитаме да казваме, че „има голям потенциал“ — поправи ме служителката на агенцията.

— Не се и съмнявам.

— В този ценови пояс. В по-ниския бихме се изразили, че е „мечта за всеки майстор“.

— Ти обичаш тази работа — каза Сюзан.

— Но се движа със собствено темпо.

— Разбира се — съгласи се тя и ми се усмихна.

И аз ѝ се усмихнах в отговор. Не ѝ повярвах ни най-малко, но усмивката ѝ си заслужаваше да се примирия. Ето защо само след час се оказах съсобственик на огромна къща с масивна зидария на място,

където останалите жители отглеждаха крави, яздеха коне и караха пикапи.

Ако не бях такъв герой, доста щях да се притесня.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Чувствах се като човек, който подбира бъдещи студенти за някой колеж. Прекарах целия ден в празната зала на театъра, разпитвайки разни хора за Крейг Сампсън. Започнах в осем сутринта с Ленард О, който бе дошъл, за да проведе прослушване в търсене на заместник на Сампсън. Първото, което ми направи впечатление, бе, че Ленард нямаше брада. Не беше просто гладко избръснат, той сякаш никога не бе имал брада. Русата му коса беше дълга до раменете, мека и лъскава. Имаше тъничко гласче, което звучеше като козе блеене, и усърдно дъвчеше дъвка. Приличаше на евнух или на кобила.

Ръкувахме се. Очите му сякаш гледаха през мен, а ръкостискането му беше просто леко стисване с върховете на пръстите.

— Не разполагам с много време — обяви той. — Предстои ми цял ден да слушам как актьорите окепазават текста ми.

Не беше вторачен в мен, докато говореше. Погледът му блуждаеше съвсем безцелно.

— Разследвам убийството на Сампсън — обясних аз.

— Убийството е най-кръвавото креативно изкуство — заключи той.

— Аз го възприемам като най-деструктивното.

— Смъртта на индивида може и да е деструктивна, но самото убийство, замисълът и изпълнението му, могат да се разглеждат като творчески продукт.

— Но е трудно да има бисове.

О ме изгледа презрително:

— И вие като повечето хора притежавате твърде тесни разбирания за изкуството — отсъди той. — Гледате на него като на музеен експонат.

— Харесвам работите на Норман Рокуел^[1], а вие?

— О, не ставайте смешен.

— Хрумва ли ви някаква възможна причина за убийството на Крейг Сампсън?

Погледът му пробяга покрай мен. Очите му не се спираха върху нищо и той нито веднъж не ме погледна, дори случайно.

— Разбира се, хрумват ми десетки причини: несподелена любов, страст, ревност, отмъщение, похот, намерила израз в насилието, политически амбиции, пари, алчност... — Сви рамене, за да покаже, че е изредил само най-основното.

— ... гордост, сладострастие, завист, гняв, прикритост, алчност и мързел — продължих да изброявам. — И аз съм мислил за това. Хрумва ли ви нещо не толкова общо?

— Познавам го само като актьор от пиесата си. Не беше подходящ, но останалите кандидати бяха още по-неподходящи.

— Кой беше най-големият му недостатък?

— Разпалеността. Блъскаше думите като пианист клавишите. Не усещаше чувствената ритмика под текста.

— И аз го забелязах.

Очите на О се местеха бързо. Продължи да мляска с дъвката.

— Най-голямото нещастие на един драматург е, че изкуството му става достъпно единствено посредством актьорите. По правило душата, която копнее да играе на сцена, е много по-тясно скроена от визията на твореца.

— Какъв ужас! — възкликнах аз.

Погледът на О отново се плъзна покрай мен и огледа една след друга голите стени. Очите му бяха бледосини и плоски като дъното на чиния за торта.

— Има ли в пиесата нещо друго, което съм пропуснал, но би могло да е причина за убийство? — попитах.

— Със сигурност. Пиесата ми апелира към най-дълбоките човешки инстинкти и представлява предизвикателство към дълбоко вкоренени вярвания. Предизвикателството действа заплашително на малцината, способни напълно да почувстват нещата, и едната възможна реакция е пречистващата ярост.

— В допълнение към съжалението и ужаса — добавих аз.

Думите ми замалко да принудят О да ме погледне. Но той бързо се усети, отместе поглед към стената и яростно задъвка дъвката си.

— Заплашвали ли са ви някога?

— Да бъдеш човек, означава да се намираш под заплаха — гласеше дълбокомисленият отговор.

Вратът му беше съвсем тънък и не бе никак трудно да го извие човек, стига да реши.

— Бихте ли ми разказали за това?

— За заплахата над човечеството ли? — тъжно поклати глава той. — През целия си творчески път в театъра непрекъснато разказвам за нея.

— А за някои конкретни заплахи срещу конкретни хора, например?

О сви рамене и поклати отново глава, сякаш въпросът му се струваше скучен.

— Следили ли са ви някога?

О отстъпи назад в шеговито удивление.

— Моля?

— Да са ви следили, преследвали или да сте имали опашка?

— Може би ангелът на смъртта — почти се усмихна той.

— Освен него. Или нея.

— Странен въпрос. Защо ме питате?

— Защото съм странен човек. Е, случвало ли ви се е?

— Не, разбира се.

За момент вперихме очи един в друг. О се бореше с дъвката, сякаш разполагаше с броени минути да я подчини на волята си.

— Искам да ви попитам нещо, Спенсър — призна той. — Разбрахте ли нещо от пиесата ми, когато я гледахте?

— Всъщност, разбрах, О. Онази работа с Тирезий, която сте откраднали от Елиът.

Изведнъж гладкото бяло лице на О пламна в силна руменина. Той се изправи.

— Не съм крал нищо. Просто му отдадох почит.

— Разбира се — съгласих се аз. — Винаги така казват.

[1] Известен американски илюстратор от края на XIX в. — Б.пр.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гърдите на Диъдри бяха не по-малко агресивни, отколкото на приема, самата тя — също.

— Най-сетне сме сами — заяви тя, докато се настаняваше.

Беше на около двацет и пет години, притежаваше големи сини очи и буйна кестенява коса. Беше облечена в зеленикаво, прилепнало към тялото трико, върху което носеше дълга до коленете сива тениска. Върху предницата ѝ се мъдреше емблемата на „Ню Йорк Джайънтс“.

— Дължим го на загубата на Крейг Сампсън.

— О, съжалявам! Не желяех да се шегувам с нещо толкова ужасно.

— Това едва ли има някакво значение за Сампсън. Какво можете да ми кажете за него?

— Беше забавен — каза Диъдри. — Навърташе се наоколо и разбираше нещата.

— Кой неща?

— Моля?

— Кой неща разбираше?

— Знаете какво имам предвид. Беше по-възрастен. Познаваше всички театри в Ню Йорк. Беше работил по кораби и беше участвал в частни представления. Приятно бе човек да разговаря с него по работа.

— Известно ли ви е да се е забърквал в неприятности?

— Крейг ли? Не, беше твърде умен. Не си навираше носа, където не трябва, държеше устата си затворена и просто си работеше.

— А любовният му живот?

— Не беше гей. Напълно сигурна съм. Това не е чак толкова странно в театралните среди, нали? Но по всичко личеше, че той не е обратен.

— Имаше ли приятелка?

— Не и от трупата. Не знам защо. Имаше много възможности, но те май не го интересуваха.

— А извън трупата?

Диъдри седеше странично на стола, пъхнала крака под себе си. Трудно ми беше да си представя как се е свила до подобно положение, но изглеждаше добре, затова предположих, че не е станало случайно.

— О, не знам. Повечето от нас нямат бог знае какъв живот извън трупата. Нали ме разбирате? Порт Сити е... и сам виждате!

— Пътуваше ли често? До Бостън или до Ню Йорк?

— Не помня такова нещо. През повечето време мнозинството от нас са заети. Един-два пъти ходи до Ню Йорк, докато театърът беше в почивка, за да се снима в някакви реклами. Така казваше.

— Какви реклами?

— Не ми е известно. Не гледам телевизия. А и не искам да се снимам в реклами. Крейг твърдеше, че така си покрива разходите.

— Имаше ли агент?

— Не знам.

— Някакъв мениджър?

— Нямам представа.

— А как получаваше роли в рекламите?

— Не знам. Това не е толкова трудно. Просто заминаваше, а когато се връщаше, съобщаваше, че се е снимал в реклама. Не е много уместно човек да разпитва за подробности.

— Освен когато го правя аз.

— О, всичко, което правите вие, е толкова интересно.

— Притежавам дарба.

Диъдри ме дари с усмивка, уверена в себе си, доволна от сексапила си, горда с професията си, оптимистично настроена за бъдещето и по-млада от младо „Божоле“.

— Е, какво смятате? Имате ли вече някакви улики?

— Още не.

— Често ли се сблъсквате с трудни за разрешаване случаи?

— Ами това се разбира от само себе си. Хората обикновено не ме наемат, ако местните ченгета са в състояние да се справят както трябва. Но въпреки това трудното е не разрешаването на самия случай, а какво да се прави след това.

— Какво искате да кажете?

— Това, че понякога научавам кой го е извършил, но ми е трудно да реша как да постъпя.

— И какво правите?

— Обикновено са възможни два начина на действие. Следвам инстинкта си, изграден с дългия опит, или се вслушвам в онова, което каже Сюзан.

Диъдри отново се усмихна.

— Бас лоя, че не правите каквото ви каже някой друг.

Не бе помръднала, но изглеждаше някак неспокойна.

— Сблъскали ли сте със случай, по който да не разполагате с никакви улики? Нали разбирате, когато изобщо не можете да се досетите кой го е направил?

— В крайна сметка разрешавам всичките си случаи. Просто за някои още не е дошло времето.

Диъдри изръкопляска беззвучно:

— Страхотна реплика.

— Благодаря. Изпробвам я за рекламата си в „Жълтите страници“.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Издокарана в елегантен бял дъждобран, опръскан с дъждовни капчици, и понесла в ръка огромен китайски чадър, Рики Ву влезе в ресторанта на съпруга си, сякаш пристъпваше по борда на яхта. Момчето на рецепцията скочи, пое дъждобрана и чадъра ѝ и ги отнесе някъде. Никой не бе обърнал внимание на моето сако, което бях закачил на облегалката на стола си. Огледа помещението, опитвайки се да открие Сюзан. Беше обяд и в салона нямаше почти никой. Може би се дължеше на дъжда, а може би просто повечето хора от Порт Сити не обядват. Погледът ѝ пробяга покрай мен, след това се върна и се прикова отгоре ми.

Исправих се. Тя се приближи.

— Госпожо Ву!

— Къде е Сюзан?

— Извикаха я по спешност при пациент — обясних аз и кавалерски поднесох стола към Рики Ву. Изглеждаше озадачена.

— Значи ще бъдем само двамата.

— Да, но аз ще бъда два пъти по-забавен и очарователен, за да компенсирам.

Рики Ву явно се чувстваше неловко, но въпреки това седна.

Преди да стане пицария, мястото е било магазин, чиито стъклени витрини са гледали към улицата. Сега тези витрини бяха наполовина закрити с нагъната като акордеон бяла хартия. Над пердетата прозорците бяха замъглени от влажното време. Един сервитьор ни поднесе чай и мълчаливо застана отстриани. Имах чувството, че всеки момент ще се просне в краката на собственичката. Без да го поглежда, Рики Ву бързо избъбри нещо на китайски, той се поклони, отстъпи назад и изчезна от обсега ни.

— Надявам се, нямате нищо против — каза тя с тон, който издаваше, че изобщо не я интересува дали давам съгласието си, или не, — че поръчах и за двама ни.

— Нямам.

Наблюдавах я как приема факта, че е останала насаме с мен и как се приспособява към него. Усмихна ми се някак заговорнически. Рики Ву беше олицетворение на секса. Бях напълно уверен, че е разглезена, себична и повърхностна. Може би дори жестока. Със сигурност не ѝ пукаше за околните. Но беше олицетворение на секса. Той несъмнено ѝ харесваше, изпитваше нужда от него, искаше повече секс, отколкото болшинството мъже са в състояние да ѝ предложат, и мислеше само за себе си по време на акта. Бях прекарал твърде много години в търсене на подобно нещо и само понякога в съзрцанието му, защото не го разпознавах, когато се изпречеше на пътя ми. Но сега го виждах съвсем ясно. Човек можеше да си прекара дяволски добре с нея веднъж месечно.

— Е, сега сме само двамата.

— Сънени и с прозявка на уста — додадох аз. — Не съм усетил, че е толкова късно.

— Спи ли ви се?

— Това е текст от песен. Понякога просто изникват такива неща в главата ми.

— Много интересно.

Сервитьорът се приближи, постави на масата плато с различни дзяодзь^[1], поклони се и си тръгна. Рики Ву постави няколко парчета в чинията ми.

— Благодаря. Познавахте ли добре Крейг Сампсън?

— О, не.

— Онази вечер ми се стори, че го защитавате доста разпалено.

— Харесвах го, ценях работата му. Беше добър актьор. Освен това никак не ми допадна подтекстът във въпросите ви.

Английският ѝ беше превъзходен и някак официален. Китайският ѝ също ми се струваше перфектен, макар да можех да съдя за това само по бързината, с която говореше.

— Да, съжалявам, че се наложи да ги задам. Тук ли сте родена?

— Имате предвид Порт Сити ли?

— Съединените щати.

— Не. Родена съм в Тайпей.

— Значи английският не ви е роден.

— Да — усмихна се тя. — Интересно, че забелязахте.

— Владеете го като роден.

— Да, така е. Същото се отнася и за кантонския, на който току-що разговарях с келнера. А също и за мандаринския.

— Значи владеете китайските диалекти толкова добре, колкото английския?

— Да, разбира се.

— А как мислите?

— Моля?

— Когато сте сама и размишлявате за разни неща, на кой език го правите?

Тя се поколеба и отпи от чая си. Вероятно просто не мислеше за нищо, когато останеше сама.

— Не знам... Сигурно зависи за какво си мисля — усмихна се тя. — Или за кого.

— Мислите ли за Крейг Сампсън?

— Да, такава трагедия. Такъв блестящ млад човек, а животът му свърши толкова внезапно!

— А мислехте ли за него, преди да умре?

Очите ѝ се разшириха. Отново отпи от чая. След това очите ѝ леко се присвиха и тя строго ме изгледа над ръба на чашата си.

— Какво се опитвате да намекнете? — студено попита Рики.

— Госпожо Ву, просто си говорим. Опитвам се да се хвана за нещо. Не правя никакви намеци.

— Между мен и Крейг нямаше нищо. Почти не го познавах извън сцената.

— В Порт Сити ли живеете?

— На хълма.

— Разбира се. Знаете ли дали е имал връзка с някоя жена от града?

— Защо трябва да е имал връзка? Не знам за никакви негови връзки в града или където и да било другаде. Защо непрекъснато разпитвате за това?

— Защото повечето хора изживяват поне по една, макар и мимолетно свързана със секса връзка. А той, изглежда, не е имал нито една. Струва ми се странно. Ако човек не знае нищо, поне обръща внимание на необичайното.

— Но защо искате да го научите от мен?

— Питам всички. Просто в момента вие сте тук.

— Намирам това за крайно отегчително — заяви Рики.

— Добре. Ще насочим вниманието си към нещо по-въълнуващо. Желаете ли да ви покажа как правя лицеви опори на една ръка?

— Наистина ли можете?

— Колкото поискате.

Тя се отпусна. Отново се върнахме в света на осезаемите неща. Това беше нейната територия.

— Сигурно сте много силен.

— Но съм чист по душа и добродушен.

— Може да ми покажете някой път, когато не се намираме на публично място.

— Може да се видим в спортната зала.

Тя се намуси. Нищо чудно и да не бях толкова забавен, колкото си мислех. Или пък тя нямаше никакво чувство за хумор. Вероятно е китайска черта. Опитах от храната. Тя пийна още чай. Не беше особено вкусно, но пък беше много.

— Спортувате ли? — попита тя.

— Разбира се.

— И аз спортувам. А имате ли треньор?

— Не. Сам си съставям програмата.

— А аз имам двама — обясни тя. — Единият е СС специалист, а другият е Рони — той съставя и регулира режима ми.

— СС ли?

— Да, специалист по сърдечносъдови болести. Ежедневно тренирам под тяхно наблюдение.

— Явно дава резултат.

— Да, трябва да видите какво тяло имам.

— Наистина трябва.

Тя се засмя, но не свенливо. Но все пак беше някак неловко, сякаш се притесняваше от собствената си сексуалност и от това, къде може да я отведе. Изправи се. Беше обядвала с две чаши зелен чай. И аз се надигнах.

— Имам час по бодибилдинг — обясни тя. — Някой път трябва да ми покажете как правите лицеви опори.

— На една ръка — напомних ѝ аз. — Питайте Рони дали може да го направи.

Тя се засмя. Подадох ѝ визитната си картичка.

— Ако се сетите за нещо по случая, обадете ми се.

— Може и да го направя.

Келнерът се появи с палтото ѝ и ѝ помогна да го облече.

— Сметката е уредена — каза тя.

След това се обърна и се запъти към вратата. Келнерът я последва, а когато стигна до изхода, ѝ отвори вратата, разтвори чадъра и го задържа над главата ѝ, докато тя пое от него дръжката и излезе. Не съм сигурен, че изобщо забеляза присъствието на горкия човечец.

[1] Подобни на пелмени тестени топчета с разнообразен пълнеж.
— Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше слънчев ден в Конкорд. Небето над старата къща беше онова светлосиньо, което човек може да види на картините на холандските майстори от седемнайсети век. Слънцето грееше силно и приятно, а листата на дърветата бяха започнали да жълтеят.

Местността наоколо сякаш бе създадена от самия Тарзан. Храсти, увивни растения, фиданки, бурени, избуяли декоративни растения, увити и вкопчени в къщата, скупчени пред нея, долепени до стените и скриващи твърде голяма част от нея.

— Така е грозно — отбеляза Сюзан. Беше облечена в джинси, маратонки и лилава фланелка с отрязани ръкави, потъмняла от пот. Пот се стичаше и по лицето ѝ, скрито под дългата козирка на бейзболната ѝ шапка. Лъскава пот очертаваше и малките, твърди мускули на ръцете ѝ.

— В този вид никога не биха те разпознали в „Бърдждорф“ — подразних я аз.

Не ми обърна внимание, както винаги, когато бе съсредоточена напълно върху проблема, който занимаваше съзнанието ѝ. Носеше кафеникави кожени работни ръкавици и стискаше в ръка брадва.

— Трябва ни автоматичен трион — заключи Сюзан.

— Исусе!

— Да не мислиш, че не знам как се работи с него?

— Автоматичните триони са опасна работа. Ако не бях съвсем безстрашен, сигурно щях ужасно да се страхувам от тях.

— Така ще се справим много по-бързо.

— А какъде бързаме? Разполагаме с целия си живот оттук нататък, за да оправим къщата.

— Много добре ти е известно, че аз винаги бързам.

— Почти винаги.

— Да, с изключение на тези случаи.

Пърл се зададе на бегот откъм потока в основата на хълма и скочи с два крака върху гърдите на Сюзан. Тя се наведе напред, за да

може кучето да я близне по лицето, и то пламенно се възползва от тази възможност. Сюзан се намръщи и изтърпя ритуала, докато Пърл не забеляза една катерица и не я погна.

— Боже, ама че гадост! — възкликна Сюзан.

— Може да ѝ кажеш да не го прави.

— Но на нея ѝ харесва.

Катеричката се стрелна нагоре по едно дърво, а когато се озова на безопасно разстояние, Пърл се изправи на задните си лапи и започна да драци по кората на дървото, без да откъсва поглед от нея.

— Смяташ ли, че би изяла катеричката? — попита Сюзан.

— Изяжда всичко друго, до което се докопа.

Сюзан замахна силно към основата на един храст с размерите на дърво. Онова, което ѝ липсваше като техника, компенсираше със сила, затова не ѝ казах, че замахва като неопитно малко момиченце. Върнах се вътре и продължих да разрушавам задните стълби с един огромен чук и с лост.

В кухнята бях пуснал радиото, което свиреше джаз. Пърл навираше нос в оградата и намираще всякакви отвратителни неща, в които да се въргала. От време на време се връщаше, за да ни демонстрира новата си миризма, и се мотаеше около развалините с искрено достойнство. Виждах Сюзан през предните прозорци. Служеше си с брадвата, с градинските ножици с дълги дръжки, с ръчния трион и с мачетето. Замахваше, кълцаше, режеше и стържеше, а от време на време спираше, за да изхвърли отрязаното на голяма купчина. Тениската ѝ беше потъмняла от пот. Но аз си знаех, че няма да се откаже лесно. Въпреки самоиронията, с която наричаше себе си еврейска принцеса в Америка, тя обичаше да работи. И беше много пощастлива, когато е изцяло погълната от някакъв вид дейност.

Пъхнах лоста под едно парченце на покритата с летви стена и откъснах голям къс, като по този начин оголих подпорите на стълбите. С тежкия чух избих подпорите, стълбите се огънаха и след това се срутиха с трясък, който ми донесе удовлетворение.

„Това е много по-приятно — помислих си аз, — отколкото да се опитвам да открия убиеца на Крейг Сампсън“.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Седях в кантората си с вдигнати върху бюрото крака, пиех кафе от картонена чашка и четях „Дунсбъри“. Зад гърба ми, два етажа по-надолу, на Бъркли стрийт, туристите се снимаха до скулптурата на плюшеното мече пред „Шварц“^[1], огрени от октомврийското слънце. Приключих с вестника, наблюдавах известно време групата, която се снимаше, и поразмишлявах върху тенденцията туристите да бъдат по-големи от гардеробите си. Не успях да стигна до никакво приемливо заключение, затова насочих вниманието си към спортните страници. Тъкмо четях внимателно, за да съм сигурен, че не съм пропуснал нещо между редовете, когато вратата на кабинета ми се отвори и вътре цъфнаха трима азиатци. Влизаше се направо от коридора. Нямах чакалня. В предишния си офис имах, обаче се оказа, че никой не я използва. Един частен детектив. Никакви опашки. Сгънах вестника, оставих го на бюрото и ги поздравих.

Заговори най-високият:

— Вие ли сте господин Спенсър?

— Да.

— Казвам се Лони Ву. Мисля, че познавате съпругата ми.

— Рики.

— Да.

Беше слаб и висок около метър и осемдесет. Имаше лъскава черна коса, срасана назад, и малки, спретнати черни мустачки. Носеше сив жакет от кашмир с червена плетеница, която му прилягаше толкова добре, сякаш бяха израснали заедно, и вероятно струваше повече от целия ми гардероб. Под жилетката имаше черна копринена риза, закопчана догоре, черни панталони и черни обувки, които блестяха дори повече от косата му.

— Седнете, моля — поканих го аз.

Той плавно се отпусна на стола ми за клиенти. Имаш само един. Каза нещо на двамата си придружители и те застанаха до стената от

двете страни на входната врата. Леко отворих горното дясно чекмедже на бюрото си.

— Сервитьори от ресторанта ли? — любопитствах аз.

— Не.

— Да не би да са от север?

— От Виетнам са.

Ву се усмихна. Придружителите му изглеждаха почти деца. Бяха по-ниски от него, с крехки кости и прави коси. Единият имаше над лявото си око дълъг около пет сантиметра белег. И двамата бяха облечени в джинси, маратонки и кафеникави сатенени якета. Мъжът без белега притежаваше синя кърпа на главата си.

— Вие сте детектив — каза Ву.

Кимнах.

— И разследвате убийството на актьора в Порт Сити.

Отново кимнах.

— Неотдавна сте обядвали със съпругата ми.

— Да, във вашия ресторант.

— И сте я разпитвали.

— Разпитвам всички. Така и така сте тук, вероятно ще разпитам и вас.

— Бих искал да знам защо разпитвате съпругата ми.

— Припомнете си предишния отговор.

— Моля?

— Вече ви казах, че разпитвам всички. Съпругата ви просто е един от хората, свързани с театъра.

— Съпругата ми не е „просто“ коя да е. Тя е госпожа Лони Ву и аз бих желал повече да не разговаряте с нея.

— И защо така?

— Защото е непристойно.

— Госпожа Ву не смяташе така.

— Няма значение какво смята госпожа Ву. Не е прилично да обядва с някакъв лао уай.

— Да не би лао уай да е някакво мило расистко обръщение?

— Това е съкращение от гуей лао уай, което означава варварин — обясни ми Ву. — Но повечето хора го употребяват по отношение на някой, който не е китаец.

Кимнах.

— Никак не ми харесва да съм просто един от кюпа — заявих аз.

— Пито пък на мен да стоя тук и да си бърбля с вас. Мисля, че ще е най-добре да се намирате далеч от Порт Сити.

— Имате ли нещо против да запазя американското си гражданство?

— Какво вършите извън Порт Сити, си е ваша работа. Но ако се върнете отново — поклати глава той, така че да включи в жеста и двамата виетнамци до вратата, — ще стане наша работа.

Момчетата мълчаха. Според мен не разбираха и дума от това, което се говореше. Пък и не ги интересуваше. Стояха си спокойно до стената и в тъмните им очи се четеше само животинска сила.

— Значи затова са тук тези палета.

— Не знам какво означава палета.

— Младежи.

Ву кимна. Видях как мислено си отбеляза фразата. Следващия път щеше да я знае.

— Не се заблуждавайте, те са моряци и са преживели твърде много за възрастта си.

— И нямат нито една мисъл в главата.

— Точно така. Ще направят каквото им кажа.

Изгледах момчетата. Не бяха никаква новост. Такива като тях съществуваша отдавна — нямаха семейства, не принадлежаха към никоя култура, нямаха корени. Бяха жестоки примати, безчувствени към чуждата болка досущ като змията към плъха, който поглъща. И преди бях виждал подобни атавистични хлапета — местни чернокожи момчетии, които бяха толкова озверени от живота, че единственото останало им чувство беше гневът. Точно той ги правеше толкова сурови. Дори не бяха зли. Понятия като добро и зло нямаха значение за тях. Бяха им отнели всичко и те познаваха единствено яростта. Тя ги крепеше, тя съживяваше черните им очи и вдъхваше сили на нежното празно място, отредено да побере душите им. Момчетата забелязаха, че ги наблюдавам, и отвърнаха на погледа ми без притеснение, всъщност, без всякакви чувства. Отново погледнах Ву. Беше кръстосал крака и палеше цигара.

— Имаме проблем, господин Ву.

— Вие имате проблем.

Свих рамене и казах:

— Нека ви кажа какъв е моят проблем. Аз съм известен като корав професионалист. Доста съм умен и притежавам голям опит. Наемат ме най-вече, за да разрешавам проблеми, които другите не могат, не искат или не се осмеляват да разрешат. Разбирате ли?

Ву дръпна от цигарата си, наслади се на аромата и бавно издиша през носа. Не продума нищо.

— Как би изглеждало, ако допусна двама невръстни престъпници и един-два пъти по-нисък от мен китаец да идват в кантората ми и да ме заплашват?

— Няма да изглежда добре — съгласи се Ву, — обаче поне ще останете жив.

Ръката ми лежеше върху бюрото, точно над полуотвореното чекмедже.

— И всичко това само защото съм обядвал със съпругата ви, така ли?

— Стойте далеч от Порт Сити или ще се простите с живота си.

Пъхнах ръка в чекмеджето и я извадих, стиснала револвер, като запънах петлето, докато го изваждах. Двете виетнамчета светкавично бръкнаха под якетата си, обаче аз имах малка преднина и докато успеят да извадят пистолетите си, моят вече беше насочен към носа на Ву. И двамата използваха девети калибър.

— Ако чуя да щрака предпазител на някой пистолет, ще ви убия — заявих на Ву.

Ву каза нещо на хлапетата. С периферното си зрение виждах как те двамата са приклекли и се целят в мен, стиснали пистолетите си с две ръце.

— Може би вече са спуснали предпазителите — сподели Ву.

Не беше помръднал, нито бе променил изражението си.

— Значи вече съм мъртъв — отвърнах аз.

В кабинета се възцари гробна тишина. Заслушах се. Дори тези хлапета не бяха толкова безразсъдни, че да ходят с патрон в цевта и пуснат предпазител. Добро предположение, но все пак — предположение. Не се чуваше нищо. Явно бях спечелил облога.

— Дори и да ме убие, те ще застрелят вас — каза Ву.

— Аз съм много добър. Може и да не успеят.

Оръжието ми беше „Смит и Уесън .357“ с шест патрона. Беше от тъмна стомана с орехова дръжка и се твърдеше, че е в състояние да

спре разярена мечка. Обикновено, когато не очаквах да срещна мечка, носех удобен пистолет трийсет и осми калибър, но в кантората ми усиленият .357 беше по-удобно средство за водене на преговори. Не свалях поглед от Ву. Вслушвах се толкова съсредоточено, че се почувствах изтощен. Радиаторът в ъгъла избръмча и това замалко не коства живота на Ву. Въпреки това той не помръдна. Хлапетата останаха приклепнали. Аз продължавах да държа оръжието си насочено към носа на Ву. Тогава той измърмори нещо на телохранителите си. Облегнах се на стола си, но продължих да се целя във Ву.

— Кажете им да оставят пистолетите на пода.

Той им каза нещо и те му отговориха.

— Ще трябва да ги убиете, ако можете, естествено, за да ги накарате да пуснат оръжията си.

Хлапетата гледаха право към мен с празните си погледи. Грешах. Изпитвах не само ярост. Бяха смели и нямаше да се откажат лесно. Нямах шанс да ги принудя. Знаех го. Можех да ги убия, но не можех да им отнема смелостта.

— Да го оставим за друг път. Доскоро виждане.

Ву отново ме измери с поглед, след това пусна запалената си цигара на пода, стана и излезе. Двамата младежи го последваха, дори без да ме удостоят с поглед. Не погледнаха назад. Не затвориха вратата.

Седях в килнатия си назад стол с револвер в ръка. От цигарата на Ву се издигаше струйка дим. Погледнах през него към празния коридор. След малко се изправих, стъпках цигарата и затворих вратата. Върнах се на бюрото си и набрах номера на полицейския участък в Бостън. Поисках да ме свържат с отдел „Убийства“. Когато ми дадох линия, попитах за лейтенант Куърк. Той вдигна слушалката, както говореше с някой, и я задържа, докато приключи разговора.

— Зарежете Бюрото за борба с тютюнопушенето, алкохола и оръжията — нареждаше той. — Те си имат техни проблеми, ние — наши. — След това каза в слушалката: — Куърк.

— Тук е благотворителният фонд на бюрото за борба с...

— Много добре знам кой е. Какво искаш?

— Имаш ли човек в китайския квартал?

— Аха.

— Трябва да говоря с него.

— Добре. Казва се Херман Лин. Ще го накарам да ти се обади.

— Благодаря — отвърнах аз, но Куърк вече беше затворил.

Мил човек.

[1] F. A. O. Schwarz е прочута верига магазини за детски играчки в САЩ. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

В десет сутринта двамата с Хок пиехме кафе, седнали на една малка масичка до набраздения от дъждовни струйки прозорец на кафене „Щастливата риба треска“ на Оушън стрийт, близо до театъра. Ръчно изработена табела зад барплота рекламираше някакво яйчено предястие, борш и свинска пържола с миди.

— Дали да не изядем по един борш? — попита Хок.

— Не, по-добре няколко най-обикновени понички.

— Добър избор — похвали ме Хок.

Стана, отиде на бара и се върна с чиния с четири обикновени понички.

— Истинска храна за залавяне на престъпници — заяви той.

Кафенето беше почти празно. На бара имаше тъмнокосо момче с вързана на опашка коса и редки мустаци. Носеше изцапана престилка и розова тениска с надпис на някаква туристическа агенция. Една старица с безформена рокля и вързана с кърпа коса стържеше грила с извита шпатула. Двама възрастни мъже с карирани ризи и пластмасови бейзболни шапки седяха на бара, пиеха кафе и пушеха.

— Вече никой не следи гърка, освен мен — каза Хок.

— Ако изобщо някога го е следял.

— Смяташ, че си го е измислил?

— Не.

— А че си е въобразил, че го следят, но не е било така?

— Не.

— Объркан си и не знаеш какво да мислиш.

— Да.

Хок кимна.

— Може би изобщо не е имало никакъв преследвач — предположи той. — Или пък преследвачът се е покрил, защото убийството разбуни духовете. Или пък е надушил за мен. Знам само, че ако е имало преследвач, със сигурност не ме е забелязал.

— Знам.

— Започва да ми писва.

— И това знам. Забравяме за случая. Може и да има преследвач, обаче няма да се появи, докато си тук.

Хок отчупи малко парче от втората си поничка и внимателно избърса пръсти с книжната салфетка.

— При теб има ли нещо ново? — попита той.

— Да. Но не знам какво е.

Хок хапна още едно парче от поничката и почака.

— Една жена на име Рики Ву е в театралното настоятелство заедно със Сюзан. Преди няколко дни обядвах с нея и си поговорихме за убийството.

— Китайка ли е?

— Да.

— Красива ли е?

— Да.

— Харесвам китайките — заяви Хок.

— А също и ирландките, французойките, жените от Катманду и...

— Никога не съм си лягал с някоя от Катманду — възрази Хок.

— Много са изгубили. Тя не ми беше особено полезна, но на следващия ден съпругът ѝ Лони Ву дойде в кантората заедно с двама млади вьетнамци и ми заповяда да се разкарам.

— Много мило! — каза Хок с кристално британско произношение. — Значи добре владее разговорния език.

— Предупреди ме да стоя настрана от жена му.

— Че кой не би стоял?

— Освен това ми забрани да припарвам до града.

— Явно много се тревожи за жена си — заключи Хок.

— Или за нещо друго — добавих аз.

— Да, или за нещо друго — съгласи се той. — Спомена ли какво ще предприеме, ако не го послушаш?

— Спомена, че ще ме убие, струва ми се.

— Аха. Ако го стори, позволяваш ли да изям и твоята поничка?

— Да, обаче ще трябва да довършиш и къщата в Конкорд за Сюзан.

— Няма проблем. Тун^[1] използват вьетнамците за охранители. На хлапетата не им пука от нищо. Убиват, без да им мигне окото.

— Членове на тун ли? В Порт Сити?

Хок сви рамене:

— Тук има голям китайски квартал. По-голям от този в Бостън.

— Така е.

— Смяташ ли, че може да е работа на членовете на някакъв тун?

— Не знам.

— А допускаш ли Ву да е замесен в убийството?

— Не знам.

— Много често го повтаряш.

— Да, дори се замислям дали да не го отпечатам на визитната си картичка.

Не валеше толкова проливно, колкото при последното ми посещение в Порт Сити, но все пак не спираше и утрото бе мрачно. Светлините от прозорците на ресторанта се отразяваха върху мокрия асфалт. Бавно мина полицейска кола на участъка в Порт Сити със запалени фарове и работещи чистачки. Вратата на кафенето се отвори и вътре нахлу влажната миризма на пристанището заедно с Джослин Колби, облечена в кафяв дъждобран с колан и зелено-бял чадър в ръка. Затвори чадъра, подпря го на стената и влезе вътре.

— Слава богу — каза тя. — Видях ви през прозореца. Трябва да поговорим.

Посочих ѝ свободния стол. Тя изгледа неловко Хок и седна. Запознах ги.

— Кафе? — попитах аз.

— Не. Да. Черно. Благодаря.

Станах, поръчах три чаши и ги отнесох на масата. Единият старец на бара смушка другия и двамата зяпнаха Джослин. Момчето на бара продължи да чете рекламите в някакъв вестник. Вероятно си търсеше вакса за мустаци.

— Какво ново? — попитах аз, настанявайки се до масата.

Джослин хвърли кос поглед към Хок.

— Може ли да говоря свободно?

— Разбира се.

— Аз... става дума за убийството.

Кимнах. Тя се поколеба.

— Можете да говорите пред Хок. Той е твърде глупав, за да запомни какво ще кажете.

— И добре, че е така, защото съм голямо дрънкало — добави той.

Джослин не беше сигурна дали се шегуваме. Непрекъснато местеше поглед ту към него, ту към мен.

— Говорете без притеснение. Той е с мен.

Джослин хвана чашата си с кафе с две ръце, отпи малка глътка, допря я до долната си устна и отново ме погледна.

— Следят ме — отрони тя.

Помълча и изчака думите ѝ да произведат цялото въздействие, на което бяха способни.

— Напоследък това е доста често срещано явление — отбеляза Хок.

— Разкажете ми.

— Той е средно висок и слаб. Носи черно палто и черна шапка с широка периферия.

— Кога започна да ви следи?

— Преди две вечери.

— А защо не отидете при ченгетата?

— Ами нали Джими каза, че сте тук, защото някой следял някого. И както си вървя по улицата, ви виждам...

— Разбирам — казах аз. — Пък и понеже съм толкова мил човек.

— Да, така е.

— Какво искате да направя?

— Какво искам ли? Ами смятах, че сигурно ще ви заинтересува. Не знам точно, но... Всъщност си мислех, че може би ще проявите готовност да ме защитите.

— Да не би да желаете да ме наемете?

— Да ви наема ли?

— Да. С това си изкарвам прехраната. Или поне така беше, преди да дойда в това градче.

— Да... разбира се... Но аз нямам пари.

— И това е доста често срещано явление напоследък — отбеляза Хок.

Седеше загледан в улицата. Внезапно протегна лявата си ръка и събори Джослин от стола ѝ на земята. Прикрих я с тялото си, а Хок се просна до нас с „Магnum“ 44-и калибър в ръка. Над главите ни прозорецът на кафенето се разтресе и се разнесе оглушителният откос

на автоматично оръжие. Върху ни се посипа стъкло. Джослин се разпищя. След това настана тишина. Установих, че и аз бях извадил пистолета си. Огледах кафенето. Сякаш всичко бе застинало на стопкадър. Момчето със списание в ръка, старицата зад плота, двамата дядковци на бара — всички бяха застинали като на много забавен каданс. Никой не изглеждаше ранен. Хок стоеше прав. Човек никога не усещаше кога той променя позата на тялото си, сякаш просто се превъплъщаваше от едно положение в друго. Опитах да се изправа и установих, че Джослин ме е стиснала в прегръдка, която изглеждаше продиктувана колкото от страст, толкова и от страх.

— Останете на пода — наредих аз, освободих се от нея и внимателно надникнах през прозореца. Улицата беше празна. Дъждът валеше в помещението от дупката, където допреди малко имаше прозорец.

— Узи — заключих аз.

— Аха. Кафеникав буик пикап, може би модел деветдесета или деветдесет и първа. Движеше се бавно със спуснато стъкло на предния прозорец до шофьора. Защо му е притрябвало на някой да кара със свален прозорец в този дъжд? И тогава се показва дулото.

— Много бързо.

Хок кимна.

— Би трябвало да се приближи с нормална скорост и вдигнати прозорци — каза той. — Стрелецът трябваше да е облечен в черно. Трябваше да се престорят, че паркират до тротоара. Шофьорът би трябвало да натисне копчето за задния прозорец, а стрелецът — да стреля, докато се спуска стъклото. Вече щяхме да сме мъртви.

— Възможно е да са млади и да са чужденци — предположих аз.

— Какво беше оръжието? — попита момчето от бара.

— Щурмова пушка — отговори един от старците. — Бас лоя, че беше проклета щурмова пушка.

Възрастната жена беше потънала в задната стаичка, без да продума. Прибрах пистолета си и протегнах ръка на Джослин Колби. Пое я, изправи се и не я пусна. Старицата изникна от задната стаичка.

— Полицията идва — съобщи тя.

— Защото те тутакси ще оправят нещата — обади се Хок. — Трябваше просто да влезе и да започне да стреля. — Прибра магнума

си под сакото. Погледна към празната улица и поклати глава. — Момчетата в колите са много немарливи.

Старицата внимателно помете и събра парчетата счупено стъкло на купчина в средата на помещението. Движеше се неумолимо и бавно, сякаш движението винаги ѝ е причинявало болка, но въпреки това го е правила. Джослин продължи да се притиска до ръката ми.

— Мен ли се опитваха да убият? — попита тя.

Хок се ухили, но не каза нищо.

— Може би не — отвърнах аз. — Може би се опитаха да убият мен.

[1] Тайни китайски общества в САЩ. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Работниците от една ремонтна компания заковаваха шперплатови плоскости на счупените прозорци. Оперативните работници бяха приключили със събирането на сачми от дървените рамки и си бяха тръгнали. Всички останали бяха дали показания и се бяха запътили към домовете си, с изключение на възрастната жена, която седеше в задната стаичка и звънеше по телефона. Де Спейн седна на едно от високите столчета до бара и подпря лакти на плота.

— Е, какво търсехте тук вие двамата?

— Пиехме кафе и ядохме понички — обясних аз.

— Досуц като истински ченгета — отбеляза той. — Продължаваш ли да разследваш убийството?

— Да.

— Ами Хок какво търси тук?

— Помагам му — отвърна Хок.

— За какво?

— За разследването.

— Хок, ти не се занимаваш с разследвания — срязва го Де Спейн.

Хок се усмихна.

— За какво си разговарял с настоящелите? — попита Де Спейн.

— За убийството. Опитвам се да поговоря с всички за него.

— Момчето на бара каза, че тя влязла тук след вас.

— Естествено. Тя знаеше, че искам да поговоря с нея, видяла ни през прозореца и влязла.

Де Спейн кимна.

— А Хок е тук, в случай че ти не успееш да се справиш с нея. Кой според вас е изстрелял повече от трийсет куршума по вас през прозореца?

— Защо пък точно в нас? — заинтересувах се аз.

— Защото никой друг не е стоял до прозореца. Ако не се бяхте хвърлили на пода, щяхте да сте мъртви.

— А и всички останали са без драскотини — добавих аз.

— И не са се хвърлили на пода — ухили се Де Спейн.

— Да не се опитваш да загатнеш нещо?

— Да предположим, че са се целили във вас. Кой може да бъдат?

— Всички ни обичат — разперих ръце аз.

Де Спейн огледа помещението — надупчената от куршуми задна стена, почти закованите прозорци.

— Някои повече от други — отбеляза той.

— А не е ли така винаги?

— Ти имаш ли да ми кажеш нещо? — обърна се той към Хок.

Хок го удостои с приятелската си усмивка и отвърна:

— Не.

Седяхме, докато поставиха и последното парче шперплат и в помещението настъпи тишина.

— Според теб кой от Порт Сити може да направи подобно нещо?
— попитах аз.

— Странен град е този — отвърна Де Спейн. — Населението му е около сто двайсет и пет хиляди души. На хълма живеят двайсет хиляди търтеи, които се притесняват само за новото „Божоле“ и за гражданските права. Рогът на изобилието. На брега живеят други двайсет хиляди рибари, които мислят за заемите си към банката и за бобени консерви. Между тях две групи в подножието на хълма живеят шейсет хиляди китайци. Притиснати са като в сандвич между янките и рибарите и единствената им грижа е да оцелеят.

— Откъде са се взели толкова китайци?

— Докато имаше фабрики, в тях работеха предимно френски канадци, които след това си тръгнаха. Янките продължиха да търсят къде да си влагат парите. Рибарите продължиха да ловят риба. Трябваша им рибопреработвателни заводи и имаха нужда от евтина работна ръка.

— А щом съществува желание, намира се и начин — казах аз. — Предполагаш ли кой може да е стрелял?

— Вероятно не са янките. Не че имат нещо против, но биха наели човек да им свърши мръсната работа.

— Кого биха наели?

Де Спейн ме погледна и устните му се разкривиха в нещо, което сигурно мислеше за усмивка.

— Не се ли пообъркахме малко? Би трябвало аз да задавам въпросите.

— Просто се опитвам да ти услужа — признах си аз.

— Да, и двамата се опитвате. Извадих късмет, че не трябва да се справям сам.

Двамата с Хок се усмигнахме учтиво.

— Е, за нещастие трябва да ви помоля да се навъртате наоколо — заключи Де Спейн. — Може да се наложи пак да си поговорим.

— Когато пожелаеш.

Пак млъкнахме.

— И за теб се отнася, Хок.

— Когато кажеш.

Възрастната жена се показва от задната стаичка.

— Искаш да затваряш ли, Еванджелиста? — попита Де Спейн.

Тя поклати глава и отвърна:

— Ще дойдат от застрахователната.

— Добре.

Той се изправи — едър здравеняк с голямо, приветливо лице. И сини като базалт очи.

— Ако се сетите нещо, звъннете ми.

— Незабавно — уверих го аз.

Де Спейн погледна към Хок, отвори уста да изрече нещо, но се отказа и само поклати глава.

— Разбира се, че няма да го направите — каза той и излезе.

Двамата с Хок го последвахме. Де Спейн се качи в една кола, която го чакаше, и замина. Двамата с Хок тръгнахме към моя автомобил, паркиран до театъра.

— Не му спомена за господин и госпожа Ву — отбеляза Хок.

— Знам. Де Спейн ме притеснява.

— Винаги е имал славата на доста мил човек — каза Хок.

— Да, така е.

Водата капеше от козирката на шапката ми със знака на „Чикаго Уайт Сокс“. Избърсах я. Ароматът на дъжд се примесваше със солената миризма от пристанището, освежаваше я и караше Порт Сити да изглежда по-чист, отколкото беше в действителност.

— Де Спейн ми каза, че ФБР не успели да намерят отпечатъци на Сампсън.

— Нали го убиха — изкоментира Хок.

— Да, но от Сюзан разбрах, че е учил актьорско майсторство в курсовете за ветерани, а това означава, че е служил в армията. Кое то пък значи, че във Вашингтон би трябвало да имат отпечатъците му.

— Може би Сюзан греши.

— Може би.

— А може пък и Сампсън да я е излъгал.

— Може.

Хок се ухили и допусна трета възможност:

— Или пък Де Спейн лъже.

— Може. Ще си трая, докато не разбере какво точно става тук.

— Никога не съм се забърквал в неприятности, докато си трая — мъдро отбеляза Хок.

Покрай нас мина деветместен микробус с включени фарове и чистачки и плисна вода от канавката на тротоара. Вътре имаше деветима китайци, които вероятно отиваха на работа.

— Нито пък аз.

Хок беше облечен в нещо, което приличаше на черен копринен шлифер. Прозрачните дъждовни капчици се задържаха върху плата, преди да потекат на струйки надолу. Не носеше шапка и ако дъждът, който се сипеше върху главата му, го дразнеше, не го показваше. От друга страна, той и бездруго не издаваше чувствата си, освен когато се забавляваше или никак не се забавляваше.

— А какво ще правим с прелестната Джослин?

— Смяташ ли, че я следят?

— Не.

— И аз. Защо не ѝ вярваме?

— Интуиция, скъпи мой. От доста време се занимаваме с тая работа.

— Ами ако грешим?

— Обикновено не греша.

— Защото си по-близо до джунглата от мен. Но въпреки това ще е по-добре да сме сигурни.

Хок сви рамене:

— Искаш да я следя ли?

— За известно време.

— На бас, че ще съм единственият.

Сега пък аз свих рамене.

— Освен това в Ирландия никога не е имало джунгли. Твоите деди просто са боядисвали телата си сини и са търчали из торфените блатата.

— Ама е било страхотно синьо.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Един мой познат полицай на име Лий Фаръл ми помагаше за реконструкцията на къщата в Конкорд, но когато съборихме задното стълбище и почистихме отпадъците, видяхме, че гредите, поддържащи открития периметър на вече празната стълбищна клетка, нямат никаква опора. Доколкото можехме да преценим, държеше ги само подът на горния етаж, чиято опора би трябвало да са. Това ми се стори доста неразумно техническо решение, затова двамата с Лий отидохме до дърводелския магазин в Конкорд, купихме две триметрови дебели греди, които бяха достатъчно дълги, за да стигнат до подпорите, и ги съединихме с оголените греди с грамадни пирони. След това аз слязох от стълбата и двамата седнахме заедно със Сюзан да обядваме на масичката за пикник, която тя бе донесла и инсталирала под едно собственоръчно подрязано от нея дърво. Беше октомври, небето беше яркосиньо, листата на дърветата бяха обагрени във всякакви цветове и нямаше никакъв вятър. Имаше достатъчно нападали листа, за да ни напомнят, че е есен, но беше топло и по небето не се виждаше нито едно облаче.

— Преди да седнеш, иди да ми донесеш синята покривка от колата — нареди Сюзан.

Донесох покривката и се заех да я разстилам върху масата, но Сюзан реши, че не се справям достатъчно добре и отне функциите ми. Намести покривката и постави моравя стъклена ваза с горски цветя в единия край на масата.

— Красива е, нали? — попита тя. — Лий я намери в един от бюфетите, които ти изтръгна от кухнята.

— А кой набра цветята? — попитах аз.

— Лий. Имаше цяло море там долу — обясни тя и кимна към потока в подножието на имота ни, откъдето започваше гората.

Погледнах към Фаръл, а той само сви рамене.

— Аз съм гей. Какво искаш!

— Какво да очаквам после? Лилав пистолет?

Сюзан сложи върху масата голяма хладилна чанта и започна да вади храната.

— Пуйка, маруля, домати и сладка горчица, намазана на пресен бял хляб — изреди тя. — В града се намира хубав малък магазин за сандвичи. Малко пресни кифлички с масло и минерална вода. Кой желае бира? Или вино?

— Изтръгвачите на бюфети не пият вино — подметнах аз.

— Опа! — ухили се Фаръл.

Реших да пия само минерална вода, с надеждата, че няма да си отрежа някой крайник с триона, и Лий стори същото. Сюзан изпи една топла диетична кока-кола. Фаръл впери поглед в кутийката.

— Диетична кола? При това топла?

— Мразя студените неща — обясни Сюзан.

— Хората чистят клемите на акумулаторите си с това нещо — осведоми я Фаръл.

— Тяхно право — отвърна Сюзан и отпи от кутийката.

— По онзи случай в Порт Сити ли работиш? — попита ме той.

— Да.

Пърл, кучето чудо, дотърча през осеяната с горски цветя поляна, скочи върху масата без всякакво усилие, навря нос в чантата и явно надуши плячката, защото опашката ѝ затрептя като камертон.

— Май си заплю сандвичите — отбеляза Фаръл.

— Слез долу — нареди ѝ Сюзан, а Пърл се обърна и яростно заблиза лицето ѝ. Пресегнах се, вдигнах я от масата, свалих я на земята и ѝ дадох половината от сандвича си.

— Това не е ли награда за непослушание? — учуди се Фаръл.

— Да — отвърнах аз, дадох ѝ другата половина от сандвича си и бръкнах в чантата за нов.

Фаръл се обърна и се загледа в къщата.

— Страхотно начинание — констатира той.

— И дългосрочно — добавих аз.

— Когато свършите, ще се пренесете ли тук заедно?

Двамата със Сюзан едновременно казахме „не“.

Той се ухили.

— Добре, разбрах. И какъв е планът?

Сюзан ме погледна, а аз свих рамене.

— Що се отнася до двора, възнамерявам да орежа всичко и да започна да садя наново — обясни Сюзан.

— Аз пък възнамерявам да изтръгна всичко вътре и да започна наново.

— Но нямате представа как ще изглежда, когато приключите, така ли?

— Всяко нещо с времето си — заявих аз. — Оголването на къщата е начин да се запознаем с нея. Първо я опознаваш, а когато остане само най-важното, то само ще подсказе какво да правим по-нататък.

— Нещо като разследване — изясни си Фаръл.

— Съвсем, само че къщата никога не би те излъгала.

— А в Порт Сити лъжат ли? — попита Сюзан.

— О, да. Ти ли ми каза, че Сампсън е учил благодарение на образователните програми за ветерани?

— Да.

— Значи е служил в армията.

— Да.

— Той ли ти го каза?

— Да, освен това ми показа снимки, на които е с униформа пред нещо като бункер. Защо питаш?

— Де Спейн твърди, че ФБР не разполага с негови отпечатъци.

— Но ако е служил в армията... — подхвана Сюзан.

— Да, би трябвало да ги имат.

— Може би ще успея да проверя това — предложи Фаръл, — но ще отнеме малко време.

— Ще ти бъда признателен.

Фаръл кимна. Пърл се беше преместила под масата и беше положила глава върху крака му. Той я погледна, отчупи парченце от сандвича си и ѝ го подаде.

— Как се отнасяте към хората, на които не им допада кучето ви да държи главата си в скута им? — попита той.

— Решаваме, че им има нещо и се опитваме да им помогнем — поясни Сюзан.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Видях се с Херман Лин на вечеря в един ресторант на Саут стрийт. Беше нисък човек с очила с рогови рамки, дебел врат и много късо подстригана коса. От очите му бликаше чувство за хумор. Носеше жълтеникавокафяв пуловер с копчета под черния си костюм. Когато се присъединих към него на бара, тъкмо си похапваше палачинки. Поръчах си кафе.

— Куърк ми каза, че събираш сведения за китайския квартал.

Сипах малко захар в кафето си. Чашата беше от дебел порцелан, осеян с паяжина от пукнатини.

— Има нещо такова. Знаеш ли нещо за Порт Сити?

— Разбира се.

— Захванах се с една работа там, която не ми е съвсем ясна.

— Би трябвало да си свикнал — отбеляза Херман.

— Явно Куърк пак е клюкарствал за мен — заключих аз. — В Порт Сити има голям китайски квартал.

— Известен като северния.

— Кой движи нещата там?

— Лони Ву — отвърна Херман.

— Наистина ли?

— Естествено. Лони Ву е да гъ на Куан Чан тун.

— Какво е да гъ?

— Означава „по-голям брат“ — обясни ми Лин. — Да гъ е координатор на бандите. Тун вече нямат войници. Много по-евтино и безопасно е да използват чужда сила — предимно уличните банди. Да гъ събира хлапетата, организира ги и служи за връзка между тях и общността на тун.

— При последната ни среща го придружаваха двама виетнамци.

— Сигурно са били от Драконите на смъртта. Това е бандата в Порт Сити, чиито услуги използват. Те са виетнамци от китайски произход. Бегълци, някои от тях — второ поколение. Не им пука дали

ще живеят, или ще умрат. Не дават пет пари и за жертвите си. Ако им заповядат, ще накълцат и тримесечно бебе.

— Бостън ли управлява Порт Сити?

— Да. Куан Чан тун чрез Лони Ву. Обикновено да гъ е единственият член на тун, който бандите познават. Ако ги арестуват, той им плаща гаранцията. Ако стигнат до съд, той им наема адвокат. Плаща им. Възлага им поръчките. Така че, Драконите на смъртта познават само Лони Ву.

— Той голяма клечка ли е в бостънския тун?

— Не съвсем. Китайският квартал си е китайски квартал. Там нищо не може да се твърди със сигурност. Той е просто да гъ. На теория би трябвало да познава един човек от тун, но, също теоретично, аз не знам кой е той. Никой не би трябвало да знае. Да гъ внимателно следят за това. По този начин той е до известна степен откъснат от Куан Чан по силата на конспирацията. Ако само двама души свързват тун с бандите, полицията по-трудно би могла да направи връзката.

Лин дояде палачинката си, като оваля последното парче в сиропа в чинията си, преди да го лапне и да го сдъвче старателно.

— Ако само двама души знаят и полицията залови единия, в тун разбират кой е издажникът — заключих аз.

Лин кимна, глътна палачинката и отпи от кафето си. Изтри устни със салфетка и извади пакет цигари.

— Имаш ли нещо против? — попита той.

Поклатих глава.

— И така...

Лин захапа една цигара и я претърколи до ъгълчето на устата си. Извади запалка „Зипо“, щракна, запали цигарата си и прибра запалката със сръчното движение, което пушачите отработват през дългите години на пристрастеността си. Възхитих му се. Липсваше ми, макар да не пуших вече близо трийсет години. Той изпусна малко дим.

— Лони е важен за Куан Чан, но работата им изисква да бъде държан настрана от тун. Само че има едно изключение — той е женен за роднина на човека, който управлява Куан Чан.

Лин пушеше „Лъки Страйк“. Без филтър. Горящият тютюн миришеше приятно, макар да знаех, че е вреден.

— Значи затова е откъснат от бандата само на теория — заключих аз. — Кой е роднината му?

— Еди Лий. Бързия Еди, пожизнен съветник. Лони Ву е женен за сестра му.

— Това не усложнява ли малко нещата?

— Да. Повечето босове на тун не биха желали да имат да гъ за зет. Но фактът си е факт, а ти знаеш, че ние, китайците, много държим на семейството. Еди е патриархът на фамилията. Той отговаря за всички останали, включително и за зет си. Защо се интересуваш?

— Разследвам убийството в местния театър. Разговарях с доста свидетели — убийството стана направо на сцената...

— Да, чух за това — кимна Лин.

— И една от свидетелките беше Рики Ву. А след това мъжът ѝ се домъкна в кантората ми с двама главорези и ме предупреди да стоя настрана от жена му и от Порт Сити. Е, не се доближих повече до жена му, обаче отидох в Порт Сити и преди няколко дни някаква кола мина покрай един ресторант и някой се опита да ме застреля през прозореца.

— Явно наистина си те бива, както говорят — заключи Лин. — Ако Драконите на смъртта хванат някого на мушка, обикновено уцелват от първия път.

— Аз съм доста неуловим — заявих нескромно.

Лин ме погледна с очи, които бяха виждали какво ли не. Нищо не бе в състояние да го впечатли, да го шокира или развълнува. И не само защото беше виждал какво ли не — в погледа му прочетох историята на един народ, който бе преживял много в продължение на хилядолетия и бе устоял на всичко — непреклонен, безмилостен, непоколебим, уморен, но оцелял и поради това неумолим.

— Няма да е задълго — каза Херман.

— Благодаря, че ме успокои.

— В тези хлапета не е останало нищо човешко. Тук вече не става дума за пари.

— Ще бъда нащрек. Знаеш ли нещо за жената?

— За Рики ли? Не. Чувал съм, че е високомерна и разглезена кучка, но само така говорят.

— Сецаш ли се защо държи да не стъпвам в Порт Сити?

Херман сви рамене. Пушеше, без да вади цигарата от устата си, затова се налагаше да примижава, за да вижда през дима. Когато се образува стълбче пепел, той просто се наведе и го тръсна с показалец в празната си чиния.

— За нищо конкретно. Това не е моя територия. Сигурно се сещаш, че вероятно има нещо, което не иска да узнаеш.

— Знаеш ли нещо за рекетите в Порт Сити?

— Всъщност не — отвърна Херман. — Предполагам, че става дума за обичайните за един китайски квартал неща. Изнудване, хазарт, героин, проституция, нелегална имиграция.

— Китайците не държат монопола върху повечето от тези неща — отбелязах аз.

— Не и в китайския квартал — усмихна се той.

Цигарата заплашваше да изгори устните му. Изплю я и бръкна за друга.

— Майка ми го наричаше блуждаещо присъствие — каза той.

— Общността на тун ли?

— Цялото нещо. — Запали си втора цигара и прибра запалката. — Всичко това. Ако си китаец, където и да отидеш, то те преследва. Изчезва, ако го осветиш, но загасиш ли пламъчето, сянката отново започва да блуждае след теб.

Гледаше встрани от мен, към улицата, към движещите се навън хора и за момент аз също ги видях през неговите очи — някак нереални, мимолетни проблясъци от историята, които бързо угасват, влачейки подире си непосилния и неизменен товар на собствената си нация, който притискаше с тежестта си крехкия миг и го смазваше.

— Ще се върнеш ли там? — попита ме той.

— Да.

— Грешка.

Свих рамене.

— Работата ми е да се правя на смелчага — обясних аз. — Ако се откажа от някоя поръчка само защото две хлапета са ми наредили да се омитам, как ще получа нова?

Херман кимна.

— Да, май наистина се налага да се върнеш.

— Така е.

— Ще ти споделя две неща: първо, тези хлапета са безмилостни убийци. Нека това, че са млади и тежат около петдесет килограма не те подвежда. Те убиват хора. Харесва им да го правят.

Кимнах:

— Така е с хората, които са изгубили всичко. И аз бих убил човек, ако ми се наложи.

— Ще ти се наложи. При това не само един.

— Каза „две неща“. Кое е второто?

— Вземи си подкрепление — посъветва ме Херман. — Чувал съм за теб, но дори и да не беше така, вече сам добих представа какъв си. Ти си единак.

Свих рамене.

— Не можеш да се справиш с това сам.

Сега пък се ухилих:

— Никой човек не е остров.

— Кой беше казал това? Хемингуей ли?

— Джон Дън^[1].

— Почти познах. И бездруго всички лао уай ми изглеждат еднакви.

[1] Джон Дън (1573–1631) — английски духовник и поет метафизик. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Срещнах се с Хок на един паркинг зад театъра в Порт Сити. Ръмеше и по неравната повърхност на асфалта се образуваха локви. Мазните бензинови петна в мръсната вода се превръщаха в отблъскващи дъги. Хок носеше черна каубойска шапка и разкопчано черно кожено манто. Беше се облегал на ягуара си, а до него стоеше Вини Морис, издокаран в кожено яке и оръфан каскет от туйд.

— Вини — поздравих го аз.

— Спенсър — отвърна той.

— Малко помощ за неравната битка с жълтата напаст — обяви Хок, имитирайки противния акцент на WASP^[1].

— Спомена ли на Вини какъв хонорар ще взима? — попитах аз.

— Казах му, че ще му платим, колкото взимам аз.

— Върна ли се при Джо?

— Не.

— Нещата се развиват малко бавно.

— Да. Скътал съм малко пари, ама ми писна всеки ден да се завирам по канавките и да стрелям по разни плъхове.

— Хубаво е, че поддържаш форма. Хок обясни ли ти за какво става дума?

— Аха.

— Искаш ли да узнаеш нещо повече?

— Кой ще плаща за въоръжението ми? — любопитства Вини.

— Аз. Това е допълнителна облага.

— Боже, кариерата ми потръгва главоломно! — възкликна Вини.

Дъждът се усили.

— Дали сме достатъчно умни, за да се скрием от дъжда? — заинтересува се Хок.

— Несъмнено — уверих го аз. — Пие ли ви се кафе?

— Избери някакво място, което не ни харесва, така че като ни застрелят, да не съжаляваме — посъветва ме Хок.

— Трябва да се срещна с Джослин Колби в някакво кафене, наречено „Кифла-мифла“.

— Добре.

Вини изгледа Хок:

— „Кифла-мифла“ ли?

— Ще свикнеш — увери го той.

„Кифла-мифла“ в пасажа с магазини на театъра беше едно от многото заведения в Порт Сити, предназначено за богатите янки, което никога не се посещаваше точно от тази категория хора. Ако се вясваха насам, то беше, преди да отидат на театър, а тогава рядко им се прияждаше кифла.

— Има прекрасни панорамни прозорци — уточни Хок.

— Чудничко.

— Хайде да не сядаме близо до тях — предложи Хок.

Седнахме до реконструираната тухлена стена в дъното.

В задната част на заведението имаше стъклена витрина, отрупана с най-различни кифли. По стените също висяха снимки на кифли, които се редуваха с афиши за спектаклите на местния театър. Мебелировката беше белезникава, досущ като мускулестата сервитьорка, чиято дълга коса беше прихваната с розова панделка в нещо като гейзер на върха на главата. Сипа ни кафе от една термочана.

— Дали ще е възможно да получа и една кифла с кафето? — попитах аз.

Тя не се усмихна. Хората никога не оценяват шегите ми.

— Предлагаме със сини боровинки, червени боровинки, царевица, банан, моркови, ананас, портокал, череши, малини, ябълки и канела, кленови ядки, лимон и маково семе и с шоколадови пръчици — изпя сервитьорката.

— Царевична кифла — реших аз.

— Препечена или обикновена?

— Обикновена?

— С масло или с маргарин.

— Без нищо.

— Искате ли желе с кифлата?

— Не.

— А мед?

— Не.

Тя погледна към останалите двама души на масата.

— Същото — обяви Хок.

Вини кимна.

Сервитьорката си тръгна.

— Да си забелязал някой да следи Джослин?

— Същият, който следи и гърка — ухили се Хок.

— Ти.

— Аха.

— И никой друг?

— Никой.

Сервитьорката се върна с три царевични кифли и го постави пред нас. Доля ни кафе.

— Ще поръчате ли още нещо?

— Не, благодаря — отвърнах аз.

Тя кимна, откъсна сметката ни от кочана си и я остави върху масата с лице надолу. Вини ми я подаде.

— За бога! Не стига ли, че ти плащам патроните, ами трябва и кафето?

— Искам пълна програма — отвърна той.

— Нещата тук се развиват добре, нали? — рече Хок.

— Да. Ако не се бяха опитали да ни застрелят, щяхме да се намираме в задънена улица.

Опитах кифлата си.

— Няма почти никаква царица — отбелязах.

В заведението цъфна Джослин Колби в пълно снаряжение за лошото време. Беше облечена с дълга жълта мушама, зелени ботуши и зелена непромокаема шапка с извита нагоре периферия отпред като модел от реклама на цигари. Забеляза ме и тутакси се запъти към масата ни.

Представих я на Вини. От изражението ѝ личеше, че би предпочела да се срещне с мен насаме, ама нали беше актриса, не се издаде много.

— Заловихте ли го? — попита тя. Притежаваше огромни сини очи с дълги мигли и умееше да се възползва от тях. Много я биваше в това.

— Още не сме го виждали — отвърнах аз.

Очите ѝ се разшириха.

— Боже! Сигурно ви е забелязал.

Кимнах към Хок.

— Не ме е забелязал — отвърна той.

Вини явно се опитваше да подобри вкуса на царевичната си кифла, защото си отчупи парченце, потопа го в кафето си и го изяде.

— По-добре ли е? — поинтересувах се аз.

— Продължава да има вкус на фризби — отвърна той.

— Сигурен ли сте? — обърна се Джослин към Хок.

— Напълно.

— Но той съществува. Видях го.

— Кога го видяхте за последен път? — опитах се да уточня аз.

— Снощи, след представлението. Спотайваше се в сянката на ъгъла на моята улица.

Погледнах към Хок, но той поклати глава.

— Може да си го изпуснал — казах на Хок.

— Стига бе! — отвърна той с развеселен поглед. Джослин не гледаше към него. Беше насочила към мен пълния си репертоар от погледи.

— Страх ме е — призна тя.

— Сигурно е така, не мога да ви виня. Да ви е заплашвал? Да се е обаждал по телефона или нещо подобно?

— Да. Имаше някакви... обаждания.

— Какво каза?

— Ами... говореше гадости — поклати глава тя. — Злобни и пошли неща.

— Сексуални заплахи ли? — попитах.

— Да. Каза, че... ще ми прави разни неща.

Кимнах. Хок също. Вини оглеждаше помещението. Сервитьорката се появи, без никой да я вика, и наля кафе в чашата на Джослин.

— Желаете ли кифла? — попита тя.

Джослин поклати глава отрицателно.

— Имаме и гевречета, ако предпочитате. Или пък сандвичи с препечена филийка?

Джослин отказа и тях.

— Студено кисело мляко?

Без да откъсва поглед от стаята, Вини рече:

— Разкарай се.

Сервитърката зяпна. Вини я изгледа. Тя затвори уста и побърза да изчезне. Джослин не обърна никакво внимание на цялата сцена, защото бе втренчена в мен.

— Откога ви заплашва? — попитах аз.

— Съвсем отскоро. Снощи, когато се прибрах, след като го забелязах да се крие в сенките.

— Бихте ли го описали отново?

— Тъмна шапка с широка периферия, тъмно сако. Прилича на човека, който следи Джими — каза тя. — Сигурна съм, че е той. Бас ловя, че е някой, който ревнува заради Джими и мен.

— Вие с Христофолус двойка ли сте?

Тя сведе поглед към покривката и не отвърна нищо.

Хок наблюдаваше вратата, разкопчал сакото си и облегал на стола. Якето на Вини също беше със свален цип, а очите му обхождаха заведението. Единствените посетители, освен нас бяха две възрастни жени с фланелени блузи, които си поделяха купичка студено ягодово кисело мляко. Почаках, но тя продължи да мълчи.

— За вас и Христофолус? — подканих я аз.

Тя поклати глава.

— Не исках да кажа това.

Изчаках още малко.

— Не мога да говоря за тези неща.

Продължих да чакам търпеливо. Тя вдигна невероятните си очи към мен и ме заслепи с пълния им блясък.

— Моля ви, просто не мога.

— Разбира се.

Погледът ѝ преливаше от чувства. Вероятно се бе постарала да ме погледне умолително.

— Ще ме защитите ли?

— Естествено. Няма да се отделяме от вас.

— Не искам да обиждам никого, но не бихте ли могли да се заемете с това лично?

— С удоволствие, но всъщност ще трябва да се редуваме. Няма нищо лошо в това да желаете най-доброто.

Хок и Вини ме стрелнаха с поглед, след това продължиха да наблюдават вратата и да оглеждат помещението.

— Към театъра ли сте тръгнали? — попитах.
— Да.
— Тогава смяната ми започва веднага. Ще ви изпратя дотам.
Хок остави десетдоларова банкнота върху сметката.
— Щедър бакшиш — отбеляза Вини.
— Награда, че помни всички видове кифли — обясни Хок.
— И те ли ще дойдат? — попита Джослин.
— Само ще гледаме — отвърна Хок. — Искаме да видим какво прави най-добрият.
— Няма да ви е от полза, защото това го можем само ние, белите
— отвърнах аз.
— Хубаво — каза Вини и задържа вратата, за да излезе Хок и ние след него.

[1] Името на популярна метал група от 80-те и 90-те години, известна със зловещите си и доста кървави песни. Името им е съкращение от английското White Anglo-Saxon Perverts (бели англосаксонски перверзници). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Хок и Вини ни следваха по петите, докато двамата с Джослин крачехме под ръмвящия дъждец към входа на театъра в съседство. Тя отиде на репетиция, а аз се качих на втория етаж в кабинета на Христофолус. Вини и Хок останаха да се шляят във фоайето, но успяваха да се впишат в театралната обстановка не по-добре от два койота в курник.

Седнах срещу Христофолус. Осветлението беше включено и това правеше деня навън още по-мрачен. По старите тухлени стени на кабинета бяха налепени афиши от предишни представления на театъра в Порт Сити.

— Щедра дарителка на театъра ли е Рики Ву? — попитах аз.

— Много. Тя има почетно място в настоятелството.

— По-скоро камила ще премине през иглени уши, отколкото богаташ да влезе в царството небесно — опипах почвата аз.

Христофолус се усмихна и каза:

— Това може и да е вярно за рая, но със сигурност не важи за театралните настоятелства.

— Забележката ми и бездруго беше доста сексистка — признах аз.

— Несъмнено. Защо питате?

— За да знам.

— Но защо настоявате да знаете?

— Защото досега не знаех. Ако бях осведомен за важните неща, досега да съм разрешил загадката.

— Разбира се. Рики Ву е много щедра. И много богата. Господин Ву печели доста пари.

— Странно, досега не съм виждал ресторанта претъпкан.

— Вероятно притежава и друг бизнес — сви рамене Христофолус.

— Какъв например?

— О, боже, откъде да знам! Просто предполагам.

— Естествено. Какво ще ми кажете за Джослин Колби?

— За Джослин ли?

— Да. Как се разбирате вие двамата?

— С Джослин се разбираме добре. Тя е прекрасна млада жена. Не е много способна актриса, но ако ѝ бъде възложена подходящата роля, може да бъде изключително убедителна. И привлекателна. Особено отблизо. Скулите ѝ, а и тези очи! Струва ми се, че киното би било по-сполучливото място за нея.

— Излизате ли с нея?

— Да излизам с нея ли? Става дума за среща?

— Да.

— Господи! Не. Та аз мога да ѝ бъда баща!

— И никога не сте имали връзка?

— За какво говорите, по дяволите? Тя е актриса в театъра, на който съм директор. Мило момиче е, дейна е и аз много я харесвам, но никога не съм си представял, че е възможно да имам сексуална връзка с нея. — Той се засмя и продължи: — Човек стига до една възраст, когато разбира, че ако ще трябва да разговаря с деца, най-добре е да го прави със своите собствени.

— Имате ли деца?

— Три. И всички са по-големи от Джослин.

— А съпруга?

— Слава богу, разведох се с майка им преди двайсет години — обясни Христофолус. — Какво ви накара да ме попитате за Джослин?

— Все същата причина. Събирам сведения.

— Едва ли питате всички от трупата дали излизат с нея. И защо точно с нея?

Нямах намерение да му казвам. Не знам защо, но не исках. Едно от основните правила от наръчника за залавяне на престъпници на Спенсър гласи: „Човек рядко се забърква в неприятности, ако премълчи нещо“. Ето защо просто поклатих неопределено глава и отвърнах с въпрос:

— Тя увлечена ли е по някого от трупата?

— Джослин е доста... ами емоционална. Но не следя отблизо общуването между членовете на групата — отвърна Христофолус. — Все пак ми се струва, че е доста заинтригувана от Лу.

— Монтана? Режисьорът?

— Да. Не бих желал да правя никакви намеци. Но когато той започна работата си по „Хенди Денди“, ми се стори, че тя доста си падна по него. Излизаха на кафе и знам, че доста често му се е обаждала по телефона.

Навън беше достатъчно студено, за да се задейства термостатът. Чух как парата започна да шумоли по тръбите, които все още не се бяха разбудили от лятната си летаргия.

— А какво ще ми кажете за него?

Христофолус се усмихна и поклати глава:

— А, Лу! Животът не е съвършен, но човек трябва да се примирява. Работил е повече в телевизията.

— Лу!

— Ау наистина — съгласи се той. — И което е още по-лошо, Лу е дребнав и надут и не е наполовина толкова добър, колкото си мисли. Но е в състояние да постави една пиеса. Поне докато работи тук, изглежда предан на трупата и се съобразява с мнението на ръководството на театъра. Не можем да наемаме винаги най-добрите режисьори. Налага се да вземаме хора, които са съгласни да работят за предлаганото заплащане.

— Винаги е така — подметнах аз, колкото да не остава пауза.

Христофолус поклати глава:

— Не е задължително. Опитът ми сочи, че актьорите са малко по-различни. Тук почти винаги наемаме актьори, които държат на професията, дори ако щете — на изкуството. Професията им е трудна по много причини. А упорството, да останеш верен на професията си въпреки всички причини да напуснеш, изисква всеотдайност и издръжливост. За много от тях играта на сцена е отплата за трудностите. Истински добрите актьори винаги са в състояние да направят добра роля въпреки сценариста или режисьора — дори и в някой глупав телевизионен филм.

— Оливие, например.

— Да, или Майкъл Кейн.

— Значи става дума за относителна автономия.

— Ако са достатъчно добри и силни. Интересно, вие схванахте това доста бързо, за разлика от повечето хора.

— И аз обичам автономията.

— Не съм учуден.

— Монтана отвърна ли на чувствата на Джослин?

— Не съм сигурен, че „отвърна“ е точната дума. Възможно е да се е възползвал от тях за известно време.

— Чувал съм за подобни случаи.

— Не бих придал на това голямо значение. Джослин често се влюбва и настроенията ѝ се менят като времето напролет.

— Известно ли ви е да съществува някаква връзка между нея и семейство Ву?

— Семейство Ву ли? Божичко, Спенсър, не успявам да следя мисълта ви. Защо да има някаква връзка между нея и тях?

— Защо наистина?

— Тя познава Рики, разбира се. Карам членовете на Групата да ухажват настоящите. Това е част от работата им.

— Приятна за настоящите част.

Христофолус сви рамене:

— Ако има гъска, която снася златни яйца, човек я храни, нали? Специално Рики обича да бъде ухажвана.

— Ами господин Ву?

— Той се отнася снизходително към капризите ѝ. Това е всичко, което зная за него. Много рядко я придружава на публични места. А когато го прави, изглежда доста дистанциран. Но явно няма нищо против да подписва всякакви чекове.

— Виждал ли се е някога с Джослин?

— Не, не мисля. Освен ако не са се запознавали съвсем формално, но в този случай той едва ли ѝ е обърнал някакво внимание. Телом е сред нас, но мислите му сякаш се намират на съвсем друго място.

— Познавам това чувство — отбелязах аз.

През прозореца на Христофолус виждах редиците облицовани с дъски триетажни къщи с плоски покриви, предимно сивкави, с олющена боя и задни веранди. Почти всички веранди бяха празни, с изключение на един-два отдавна забравени сгъваеми стола. Явно хората държаха там предимно боклука си. Въжета за простиране бяха опънати над празните задни дворове на всичките три стажа, но в този дъжд на тях нямаше никакво пране. Тук-там в калта бяха пораснали бурени.

— Няма ли никакви вести от преследвача ви?

— Не, никакви. Сигурно се е уплашил от вас.

— Нещо със сигурност го е уплашило — съгласих се аз.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Когато се върнах във фоайето, Хок седеше на някаква пейка до стената със скръстени ръце и изпънати крака, праметнати един върху друг в глезените. Дъждът почти не бе повлиял на лъснатите му до блясък каубойски ботуши. Вيني бе застанал до стъклената врата и съзерцаваше дъжда. Беше среден на ръст, добре сложен мъж с правилни черти. Имаше най-бързите ръце, които съм виждал някога. Хок може да хваща мухи с ръце. Всъщност аз също го умея. Вيني обаче ги улавя с палеца и показалеца си. Седнах до Хок. Вيني продължи да наблюдава дъжда.

— Никой не я следи тази лигла — каза той.

— Знам.

— И въпреки това ще се мъкнем след нея?

— Да.

Хок ме изгледа и подхвърли:

— Е, каквото и да казват всички, ти не си кретен.

— Много си мил.

— Знам. Значи ще се повлачиш след нея известно време, за да провериш дали съществува някаква специална причина да иска теб.

— И след това ще видя какво ще направи, когато престана да я следя.

Хок кимна.

— Може пък тогава най-сетне да се докопаме до нещо.

— Няма да е зле — съгласих се аз.

— Христофолус твърди, че никога не е имал връзка с нея.

— Тя казва обратното.

— Значи някой от двамата лъже.

— Бас ловя, че е уличица. Освен това е смахната.

— По-вероятно е да ни лъже тя, а не Христофолус — примирих се аз. — Но трябва да проверим дали съмненията ни са верни. Все някой трябва да е забелязал, ако са имали връзка.

— Ами поразпитай наоколо.

— Така и ще направя. Христофолус ми довери, че си падала по режисьора Лу Монтана.

— Ние с Вини ще се навъртаме наблизо, ако жълтите направят втори опит.

— Американците от азиатски произход — поправих го аз.

— Да бе, забравих. Ти да не би случайно да се гласиш за Кеймбридж?

— Винаги съм нащрек за някое злонамерено расистко подмятане — отвърнах аз.

— А не подписаха ли там петиция негрите да не бъдат допускани до онова училище на Братъл стрийт?

— Разбира се, всички я подписаха, обаче никой не ги наричаше негри.

— Мили и тактични хора!

— Точно така — съгласих се аз. — Всички знаят, че от думите може да те заболи.

— Да, така е.

Хок се усмихна и добави:

— Обаче не толкова, колкото от ритник в топките.

— Не, не чак толкова.

Помълчахме. Актьори и технически лица в ежедневно облекло влизаха и излизаха през фойето.

— Ще се мъкна след Джослин няколко дни. Искам да повярва, че я закрилям. А докато тя репетира или каквото там прави, ще разпитвам за романтичните ѝ увлечения. Вие с Вини се навъртайте наблизо, в случай че китайците ударят отново.

— Хубав план — одобри Хок.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Залепих се за Джослин Колби до края на седмицата. Всяка сутрин, когато излизаше от апартамента си, аз се мотаех наблизко, но без да се показвам — седях в колата си, паркирана по-нагоре по улицата, разхождах се безцелно уж в другата посока, стоях в телефонната будка на ъгъла и оживено разговарях с телефонния си секретар. А през цялото време, докато разигравах този театър, Хок и Вини се спотайваха в паркираната недалеч кола на Вини и не ме изпускаха от поглед. Знаех, че е безсмислено да го правя. Ако Джослин имаше преследвач, Хок щеше да го забележи, а самият той щеше да остане незабелязан. Можеше да проследи съомга до мястото, където хвърля хайвера си, без дори да се измокри. Но за да проработи планът ми, се налагаше да се преструвам, че вярвам на историята с преследвача. И ето ме тук в дъжда, с вдигната яка на шлифера, с пъхнати в джобовете ръце и с черната ми бейзболна шапка с емблемата на „Чикаго Уайт Сокс“ — отварям си очите на четири за евентуални убийци и се преструвам, че следя преследвач, който не съществува. Май никак не напредвах в кариерата.

В петък не последвах Джослин от театъра до дома ѝ. Вървах редом с нея. Ако изобщо бе възможно центърът на Порт Сити някога да изглежда добре — чиста фантазия! — това беше моментът. Средата на октомври, късен следобед с носталгична светлина и безспирен дъжд, който кара всичко да блести. Както си вървахме, Джослин леко положи ръка върху моята.

— Много е приятно. Отдавна не са ме изпращали до дома.

— Трудно ми е да го повярвам.

— О, тук изобщо не е изискано. Повечето мъже се държат като деца, а онези, които притежават приятна външност, добри обноски и собствен стил, са обратни. Ако не са, със сигурност са женени. В случай че се окажат ергени, започват да се оплакват от майките си. Или от бившите си съпруги.

— А къде са изчезнали добрите?

— Един господ знае. Може пък изобщо да не съществуват.

— Протестирам.

Тя се засмя.

— Според една приятелка, мъжете стават само да пренасят пиана.

— Понякога стават и добри бащи.

— Честно казано, не бих имала нищо против да се яви някой на бял кон и да ме спаси — призна Джослин.

— От какво?

— От това да бъде разведена жена без приятел. От самотата.

— Самотата невинаги е лошо нещо.

— Ти не си сам.

— Не съм.

— Имаш Сюзан.

— Да.

— Значи няма откъде да знаеш.

— Невинаги съм имал Сюзан.

— Да, но съм сигурна, че тогава не ти е било толкова приятно, колкото ти се струва.

— Предпочитам да я има.

Завихме по улицата на Джослин. Циментовият тротоар се бе деформирал от студовете. Триетажните постройки се издигаха направо върху него, без никакви предни дворове. Щорите на предните им прозорци бяха спуснати. Стаите се намираха на по-малко от метър от нас. Когато наближихме къщата, в която живееше, Джослин започна да тършува из чантата си и докато стигнем до вратата, вече беше намерила ключа си.

— Благодаря ти — каза тя. — Утре недей да идваш преди десет. В събота и неделя спя до късно.

— Изобщо нямаш нужда от мен. Никой не те следи.

Тя застина, пъкнала наполовина ключа в ключалката. Очите ѝ се разшириха.

— Трябва да дойдеш!

— Не, няма никой. Ако имаше, аз или Хок щяхме да го забележим.

— Няма го, защото вие сте тук. Ако си тръгнете, пак ще се появи.

— Не ни е забелязал. Знаем как да си вършим работата.

— Значи си планивал други занимания — отвърна тя с тон на сърдито дете. — Сигурно ще заминаваш някъде със Сюзан.

— Ремонтираме една къща.

— Добре. Ремонтираш къща заедно със Сюзан. — Произнесе името така, сякаш имаше ужасно много срички. — И изобщо не ти пука какво ще стане с мен.

— Всичко ще бъде наред. Никой не те следи.

— Значи смяташ, че си измислям.

Закри устата си с ръка, а ключът си стоеше в ключалката.

— Ти ми кажи.

Приличаше на четиринайсетгодишно момиче, което са поставили на мястото му. Говореше през зъби.

— Шавлив мъжкар! — изсъска тя.

— Ау, май досега никой не ме е наричал шавлив мъжкар!

— Обаче си точно такъв — изстреля тя, отключи си, отвори вратата със замах, влезе и я затръшна в лицето ми.

Малко по-нагоре по улицата Хок запали ягуара си, приближи до къщата и спря отпред. Седнах на задната седалка. Вيني се бе разположил на предната, стиснал пушка между коленете си. Хок потегли. Чистачките почистваха предното стъкло на колата през равни интервали. Радиото тихо свиреше.

— Май все още умееш да омагьосваш женските сърца, а? — подметна Вيني.

— Невинно спречкване.

— Явно не й се понрави, че няма да дойдеш утре — отбеляза Хок.

— Нарече ме шавлив мъжкар.

Вини се поизвърна и ме погледна.

— Шавлив мъжкар ли? Никога не съм го чувал. Остър език притежава тая лигла!

На Хил стрийт, Хок зави и пое към Кабът Хил. Вيني отново се обърна напред и не откъсна поглед от почти празната улица, докато се изкачвахме от брега под дъжда.

— Шавлив мъжкар! — изкиска се той. — Харесва ми.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Хок изчака да стигна до вратата на дома си на Марлборо стрийт и едва след това потегли. Живеех в стара градска къща от кафеникав камък близо до парка, която бе превърната в съвместно владение през осемдесетте, когато това се ценеше високо, а животът беше лесен. Фоайето беше облицовано с бежов мрамор. Дъбовото стълбище се виеше между ъгловатите площадки покрай откритата шахта на асансьора.

Пъргав както винаги, пренебрегнах асансьора и поех по стълбите. Носех новите си спортни обувки с морскосини светлоотражатели и се качвах удивително безшумно за човек, натоварен с толкова оръжие, колкото мъкнех в момента. След посещенията на Лони и неговите момчета реших, че имам нужда от още амуниции. На хълбока ми висеше деветмилиметров зареден „Броунинг“ и още тринайсет резервни патрона в клипс. Носех и един усилен „Магнум .357“ отляво на колана с шест патрона в барабана. Все пак реших да не прибягвам до любимата си старинна пушка.

Живеех на втория етаж и когато завих покрай асансьора към вратата си, усетих цигарен дим. Спрях и продължих да душа. Проверих клетката на асансьора. Кабинката се намираще най-отгоре, на шестия етаж. Моят апартамент заемаше целия втори. Миризмата на цигари идваше от моя дом. Беше свежа миризма, не застоялата неприятна миризма на отдавна загасена цигара, а на току-що запалена, от която някой силно си е дръпнал и е издишал дима. Погледнах към вратата на жилището си. През шпионката проникваше светлина, както обикновено. Свалих броунинга от хълбока си, освободих предпазителя и тихо прекосих късия коридор до стълбището зад шахтата на асансьора.

Само Сюзан притежаваше ключ, а тя не пушеше. Ако някой беше насилил ключалката, трябва да е бил много добър, защото по рамката на вратата нямаше никакви следи. До прозореца на кухнята ми бе разположено аварийно стълбище и най-вероятно бяха влезли точно

оттам. Но засега начинът, по който бяха влезли, не беше важен колкото факта, че в момента са вътре.

Разбира се, съществуваше хипотетична възможност да е и вълшебната фея, която си пафка блажено, преди да ми остави четвърт долар под възглавницата, но много по-вероятно беше да са едно-две въоръжени типчета с пицови, изпратени от Лони Ву. Ако беше така, исках поне един от тях да остане жив — освен мен, естествено.

Стълбището беше тихо. Асансьорът остана неподвижен на последния етаж. Обикновено само аз се качвах по стълбите. Хората от първия етаж не се нуждаеха от асансьор, а тези от третия винаги го ползваха. Както и да бяха влезли в дома ми, начините, за да излязат, бяха само два. Единият беше по аварийното стълбище, което стигаше до оживена уличка между Марлборо стрийт и Бийкън стрийт, другият — входната врата. Уличката можех да покрия от Арлингтън стрийт, а вратата — от стълбището. Нямах да е зле да имам подкрепление.

Когато човек стои безмълвен и слуша внимателно, звуците в една притихнала сграда винаги удивляват. Лекото скърцане от непрекъснатата борба на постройката със земното притегляне и напрежението, циркулацията в отоплителната и вентилационната система, далечното приглушено бръмчене на хладилниците и на компютрите, почти въображаемото мърморене на телевизорите и на музикалните уредби. Отвън долитат шумовете на уличното движение, на вятъра и доловимият звезден шум на Земята, която се движи в космоса.

Знаех, че мога да чакам по-дълго от тях. Бях способен да дочакам и второто пришествие, ако се наложи. Обаче нямах нищо против да знам откъде ще излязат, когато им писне да чакат. Нямах представа от колко време са вътре. Ако бяха двете хлапета, които придружаваха Лони, едва ли бяха от търпеливите. Децата не се отличават с огромно търпение, а пъзльовците на Лони — вероятно още по-малко. Можеха да си тръгнат всеки момент. Отидех ли да потърся подкрепление, току-виж съм ги изпуснал. А не исках.

Над стълбите имаше прозорче, но късният октомврийски следобед вече се бе превърнал в октомврийска вечер и единственото осветление тук бяха мъждивите крушки над вратата на асансьора на всеки стаж. През шпионката на вратата ми не се виждаше никаква светлина. „Вечерта се понася към небето като упоен пациент на

операционната маса — помислих си аз и се ухилих. — Живей бързо, умри млад и бъди грамотен труп.“

Чух как вратата на асансьора на шестия етаж бавно се отваря. За миг не се случи нищо, а след това асансьорът тръгна и бавно мина покрай мен. На първия етаж вратата отново се отвори. Чуха се стъпки. Входната врата се захлопна.

Не откъсвах поглед от вратата на апартамента си. След първите петнайсет-двайсет минути става по-трудно, отколкото си предполагал. Но аз бях прекарал целия си живот в дълго и внимателно вглеждане в нещата и се бях научил как се прави това. Вратата не се отваряше. Продължавах да я гледам. Вече не усещах цигарения дим. Носът ми бе привикнал. Ако не бях отказал цигарите преди двајсетина години, вероятно щях да отворя вратата си, без да забележа нищо, и да налетя на първия куршум, последван тутакси от още много. Ето още един аргумент срещу проклетата тютюнева индустрия.

Не бях измислил начин да ги накарам да излязат оттам и не бях решил как ще действам, ако тръгнат да бягат през аварийното стълбище. Затова се придържах към седмото правило от наръчника за залавяне на престъпници на Спенсър: „Когато не си сигурен какво трябва да направиш, просто се навъртай наоколо“. Облегнах се на ъгъла на асансьорната шахта и продължих да се вирам във вратата си. Нищо не се случи.

Поразсъждавах малко върху сексуалния потенциал на една телевизионна водеща, която ми допаднаше. Реших, че е значителен. Както и моят. После се замислих дали сексуалните помисли по отношение на известна жена са признак на полова дискриминация и заключих, че е така. Питам се дали изглежда добре и без дрехи. Наложих се да си напомня, че естествено, който изглежда добре с дрехи, би изглеждал още по-добре без тях.

Свих рамене и се поразкърших, за да поразхлабя малко ремъците на кобурите си. Поразмърдах крака. Свих и разтворих лявата си длан двајсетина пъти, след това хванах с нея пистолета и повторих същото и с дясната си ръка. Сетне отново върнах броунинга на място.

Някой в сградата готвеше лук. Бях гладен. Смятах да се прибера у дома, да пийна нещо и да си приготвя вечеря, но не бях допускал вероятността на пътя ми да се изпречат един или повече страстни пушачи. Възнамерявах да си приготвя вкусно барбекю от свинското

филе, което пазех в хладилника. За гарнитура имах фасул, ориз и салата от зеле, а също и царевични хлебчета, които щях да си опека сам от полуфабрикатната смес. А вместо това си стоях тук на тъмно, едва успявах да си държа очите отворени и слушах къркоренето на червата си.

Да бъдеш герой не е нескончаемо удоволствие.

Опитах се да изредя наум любимите си неща: кучета, джаз, бира, жени, работата на открито, игрите с топка, книгите, китайската храна, рисуването, дърводелството. Бих включил и секса, но всички го правят, а аз държа да съм различен. Помислих си и за своята зала на славата от комикси. Али Ууп, Лил Абнър, Дунсбъри, Калвин и Хобс, Танк Макнамара... Писна ми да чакам. Преместих пистолета в лявата си ръка и взех револвера с дясната. Пуснах предпазителя, излязох иззад шахтата на асансьора и изстрелях един откос с револвера по входната си врата. След това изстрелях три откоса с броунинга и още един с магнума. Сетне хукнах по стълбите към Марлборо стрийт с по едно оръжие във всяка ръка, завих по Арлингтън стрийт и стигнах до уличката, която минаваше под прозореца ми.

Беше тъмно. Прилепих се до стената зад преградата около няколко кофи за боклук. Усещах как сърцето ми бясно тупти и се опитва да поеме внезапния прилив на енергия. Макар да беше хладна октомврийска нощ, потта съхнеше по лицето ми. Луната осветяваше малка част от сградата. Ако планът ми беше успял, вече трябваше да са на аварийната стълба. Постарах се да отворя широко очи и да обхвана с поглед цялата странична стена на сградата, а не да се концентрирам. В тъмното така се вижда по-добре. Особено ако някой се движи. Както ставаше в този момент под прозореца ми. Две фигури слизаха надолу. „Ах, Спенсър, хитрец такъв! И този път успя!“, похвалих се наум. Щях да съм още по-впечатлен от себе си, ако не ми беше отнело цял час да измисля плана.

Двете фигури скочиха на земята и хукнаха по уличката към Арлингтън стрийт. Единият прибра пистолета си под сакото. Тихо се придвижиха по уличката — бързо, но без да тичат и без да излизат от сенките. Бяха се гмурнали от лунната светлина в мрака и очите им се нуждаеха от време, за да привикнат. Минаха покрай мен, без да ме забележат. Приличаха на двете хлапета, които бяха дошли с Лони Ву и ме бяха уплашили до смърт. Пристъпих зад тях, сграбчих единия за

косата и наврях дулото на пистолета в ухото му. Не изрекох нищо — и бездруго едва ли говореха английски. А и не знаех как се казва „Ще ги го навра до гърлото!“ на китайски. Хлапето изръмжа и приятелчето му се обърна с извадено оръжие. Стоях зад малкия пикльо, така че другият да не може да стреля. Той започна да отстъпва към Арлингтън стрийт приведен, насочил пистолета си към мен с две ръце, в очакване на възможност да го използва, която така и не получи. Боях се да не ме застреля въпреки това, макар че щеше да убие и приятеля си. Извадих оръжието от ухото на пленника си и го размахвах към другия, за да му покажа, че трябва да се омиа. За миг останахме така. Хлапето, което бях стиснал, опита да се освободи, но аз бях много по-едър и по-силен от него и го държах здраво, а главата му се удряше в гърдите ми. В далечината се разнесе воят на полицейска сирена. Моите съседи не си падат по екшъна — вероятно някой от тях не беше съгласен да се гърми на стълбището му и беше повикал ченгетата. Момчето чу сирената и въпреки това остана приклепано още известно време. След това се обърна и хукна. На ъгъла на Арлингтън стрийт се насочи към Бостън стрийт и изчезна от моя поглед. Не ми пукаше за него. Бях заловил единия и това ми стигаше.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Седях в залата за разпити на полицейския участък заедно с Херман Лин и виетнамския стрелец.

— Казва се Ян — обяви Херман.

— Говори ли английски? — попитах.

Стаята беше боядисана в обичайното бежово. Подът беше застлан с кафяви плочки, а таванът — покрит с пластмасови плоскости, които някога сигурно са били бели. Вратата беше дъбова и полирана с шеллак. Нямаше прозорци. Единственият източник на светлина бяха флуоресцентните лампи, които висяха на къс шнур от средата на тавана.

— Вероятно, обаче няма да се издаде.

Херман седеше до мен на дъбова маса, полирана с шеллак като вратата. Много цигари бяха оставили тъмни следи по ръбовете ѝ. Хлапето седеше срещу нас на най-обикновен стол. Беше облечен в бяла, закопчана догоре риза и тъмни широки панталони. Черната му коса беше дълга и падаше на челото му чак до ъгълчетата на очите. Каза нещо на Херман, а той поклати глава в отговор.

— Иска цигара.

— Предай му да си го запази като предсмъртно желание.

Херман кимна, но не преведе. Хлапето ме погледна. Очите му бяха черни и празни.

— На колко години е? — заинтересувах се аз.

Херман го попита и Ян избъбри нещо в отговор. Гласът му не трепваше, лицето му беше безизразно. Изглеждаше отегчен.

— Смята, че е на седемнайсет. Не знае със сигурност.

Кимнах.

— Защо питаш?

— Просто се чудех.

— Достатъчно голям е, за да те убие, ако му дадеш такава възможност — предупреди ме Херман.

— Няма да го допусна. Какво е търсел в апартамента ми?

Изчаках го да преведе.

— Твърди, че не е бил в твоя апартамент.

— Ще го докажем. Сигурно е пълно с негови отпечатъци.

Херман преведе, но Ян само сви рамене.

— А какво търсеше на аварийната стълба?

Отправих въпроса си към Херман. Той го преведе и Ян отговори.

— Каза, че просто се е катерел по нея заради удоволствието от спорта, а когато слязъл долу, ти си го нападнал без всякаква причина.

— Защо тогава носеше автоматичен пистолет четирийсет и пет калибър?

— Отговаря, че го е намерил и се канел да го занесе в полицията.

Погледнах към Ян и се усмихнах. Той ми отвърна с празен поглед.

— Информирай го, че ще го задържим по обвинение в притежание на оръжие без разрешително. Както и за влизане с взлом в чуждо жилище.

Ян прошушна нещо на Херман.

— Твърди, че не можеш да докажеш влизането с взлом.

— Беше на аварийната стълба под отворения ми прозорец. Ще намерим и отпечатъци, които ще докажат, че е влизал и в апартамента. Май ще му се съберат няколко сериозни престъпления.

Ян се подсмихна и впери поглед в Херман, заслушан в превода. Усмивката му се поразшири, докато го слушаше. След това му отвърна нещо много бързо.

— Според него обвиненията са направо смешни. Твърди, че адвокатът му ще се появи след не повече от час и ще уреди освобождаването му. Казва, че улиците са пълни с хора, извършили много по-сериозни престъпления от тези, в които го обвиняваш. Нарече те задник.

— Как е задник на китайски? — попитах аз.

Херман се усмихна и отвърна:

— Преведох ти го по-свободно.

— От Порт Сити ли е?

— Твърди, че е отникъде. Непрекъснато се мести.

— От Драконите на смъртта ли е?

— Отговорът му е, че не е.

— Кой го е изпратил да ме убие?

Херман поговори малко, но хлапето не обели и дума. Херман отново каза нещо, а виетнамецът само сви рамене.

— Никой — обобщи Херман.

— Има ли някакви документи за самоличност?

— Няма.

— От колко време е тук?

— Не е сигурен. Дошъл е в страната като малък.

— И още не е научил английски?

Херман му издума нещо, Ян — също. Херман поговори още малко, Ян почти се усмихна. Погледна ме и избъбри нещо неразбрано.

— Каза, че никой от познатите му не говори английски. Твърди, че ти си първият бял човек, с когото разговаря.

— Добър избор — изкоментирах аз.

Херман впери поглед в Ян, докато му говореше.

— Възможно е да знае няколко английски думи. Достатъчно, за да следи разговора ни, но каква полза да ти позволи да го узнаеш. Няма семейство, а дори и да има, роднините му са затрупани с работа и нямат никакъв контрол върху него. Би могло дори да лъже за възрастта и да е на не повече от четиринайсет години. Съвсем сам е в чужда страна, където никой не разбира езика му. Има единствено бандата. Ако е този, за когото го вземаме, най-вероятно е от Драконите на смъртта в Порт Сити. Бандата е целият му свят. Изпусне ли нещо пред теб, ще остане и без нея.

Кимнах и добавих:

— Освен това ще го убият.

Ян ме изгледа мълчаливо. Не беше поза. Приличаше на дивак. Мълчанието му бе съвсем естествено. Беше напълно апатичен и нито заплашваше, нито се опитваше да ни подкупи.

— Аха — съгласи се Херман.

— Що за живот е това?

— Неговият живот, Спенсър. Не се разнежвай толкова. Ако беше влязъл в апартамента си, щеше да ти надупчи главата като решето и щеше да му хареса.

Отново кимнах.

— Все пак е по-добре, отколкото да не чувства нищо.

Двамата с Ян се спогледахме. Помежду ни се настани безбрежно мълчание.

— Ян — бавно започнах аз, като че ли можеше да ме разбере, — знам не по-зле от теб — и ти знаеш, че знам, — че Лони Ву е изпратил теб и другото момче, за да ме убие. А това никак не ми харесва. Ще разбере защо го е направил и ще го тикна в затвора, а ти най-вероятно ще го последваш.

Ян не реагира. Кимнах на Херман и той преведе думите ми. Отново никаква реакция. Вратата на стаята за разпити се отвори и вътре надникна униформен полицаи.

— Искаш ли да ви оставя за малко насаме, докато доведе адвоката? — попита Херман.

Огледах хлапето от другата страна на масата. Китките му бяха тънки като тези на Сюзан. Едва ли тежеше повече от шейсет и пет килограма.

— Не.

Херман сви рамене. Насочи показалец първо към момчето, а след това към униформения полицаи и каза нещо на китайски. Хлапето се изправи и се запъти към вратата. Спря за миг и ме погледна безизразно. Опънах пръста си към него и извих палец, сякаш държах пистолет. Ян се обърна и излезе от стаята заедно с полицаия. Погледнах Херман.

— Добре че успях да го хвана.

— Така е. Иначе никога нямаше да имаш възможност да го разпиташ.

— И нямаше да узная, че се казва Ян.

— Бях забравил това. Видя ли, че научи нещо.

— Освен ако не ни е излъгал за името си.

— Предстоят ти сериозни неприятности с Куан Чан тун — предупреди ме Херман. — Ама ужасно сериозни, нали разбираш? Разполагат със стотици хлапета като Ян, които с удоволствие ще ти светят маслото, и изобщо не им пука дали ще ги убиеш или не. Разполагаш ли с подкрепление?

— Имам някакво.

— Познавам ли ги?

— Хок е с мен.

Херман кимна:

— Става.

— И Вини Морис.

- Вини ли? Смятах, че работи за Джо Броц.
- Разделиха се преди няколко години.
- Добър е. Още някой?
- Това е.
- Значи сте ти, Хок и Вини Морис?
- Да, само тримата. Така силите ни се изравняват с тези на целия тун, нали?

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Правехме обедна почивка от ремонта на къщата в Конкорд. Пърл беше забелязала една врана на върха на някакъв бор и цялата тръпнеше от вълнение. Беше вдигнала лапа, издала носа си напред, изпънала опашка, сякаш всяка фибра на тялото ѝ крещеше: „Вижте, там има птица!“

— Искате ли да застрелям враната? — попита Вини. На масата за пикник беше опряна пушка помпа дванайсети калибър.

— Не — отвърна Сюзан. — Пърл не си пада по пушките.

— С какво си заредил? — попита Хок.

— С четворки.

— Няма да остане много от птицата.

— Не съм се приготвил за стрелба по птици — обясни Вини.

Хок се ухили и го посочи с пръст.

— Моля ви, да не оставате с грешно впечатление — каза Сюзан.

— Вие сте приятна компания, обаче не разбирам какво търсите тук, при това с пистолети.

Хок и Вини ме погледнаха.

— Това е пушка — обясни Хок и кимна към облежнатия на масата „Марлин“. — Трябва ни добър обхват тук, наред горите.

— Едни китайци в Порт Сити малко ми се поразсърдиха — признах си аз.

— Китайци ли?

— Най-вече съпругът на Рики Ву.

— Лони?

— Аха.

— А Хок и Вини са тук, за да те пазят от Лони Ву, така ли?

— Лони Ву е мафиот — обясних ѝ аз. — Свързан е с Куан Чан тун, който движи всички дела на китайците в Ню Хейвън.

Сюзан ме погледна втренчено.

— Съпругът на Рики?

— Аха.

- Ти никога не търсиш помощ.
- Почти никога.
- Значи нещата са сериозни.
- Да.
- Случвали ли са се някакви инциденти?
- Два — отвърнах аз и ѝ разказах.

Сюзан ме изслуша мълчаливо и продължи да мълчи, след като свърших. Отвъд двора ни, моравата, подножието на склона и от другата страна на потока листата на широколистните дървета бяха опаднали сякаш едновременно. А отвъд тях, в далечината, останалите дървета още не бяха започнали да събличат листата си и се кипреха в пъстрите си премени над оголените сиви клони на отсамната гора, в която тук-там се извисяваха върховете на вечнозелените дървета. Враната отлетя, Пърл се впусна след нея, но съвсем скоро се върна и насочи вниманието си към нашия обяд.

— Такава е работата ти — отбеляза Сюзан. — Винаги съм го знаела и вече съм го приела.

Пърл положи глава в скута на Вини и впери поглед в сандвича с пушена пуйка, който ядеше той.

- Но съм уплашена.
- Сигурно е така — казах аз.
- Искам много да внимаваш... и да не им позволиш да те убият.
- Никой от нас няма да го допусне — уверих я аз.

Хок си даваше вид, че не слуша, но не беше така. Хок винаги много добре знаеше какво става около него. Погледна към пътя, след това към ливадата, сетне към горите и отново насочи вниманието си към пътя.

Вини гледаше към Пърл, дъвчейки сандвича си. Тя също бе вперила поглед в него. Той ѝ направи гримаса. Тя продължи да фиксира сандвича. Най-сетне той отчупи едно парченце и ѝ го даде. Тя вдигна глава, лапна го, отново сложи глава в скута му и продължи да наблюдава сандвича.

- Супер! — възкликна Вини.
- Смяташ ли, че Лони е свързан с убийството на Крейг Сампсън? — попита Сюзан.
- Възможно е да е свързан или пък да става дума за нещо съвсем друго.

— За какво например?

— Може да прави рекети в градчето и да не иска никакъв непознат да си навира носа в работите му и да му създава неприятности.

— Но в този случай не е ли погрешна стратегия да се опитва да те убие? — попита Сюзан. — Ако желае да прикрие нещо, така само ще привлече още по-голямо внимание към себе си.

— Мислил съм за това и стигнах до няколко извода — отвърнах аз.

Вини се разсея за миг, Пърл грабна целия сандвич от ръката му и хукна да си го изяде на скришно. Побутнах друг сандвич към него.

— Да ти е хрумвало, че може и да не обичам кучета? — попита той.

— Да.

— Много е бърза, нали? — гордо каза Сюзан.

— Бърза е — съгласи се Вини и разтвори новия си сандвич.

Пърл се върна, погледна Сюзан и размаха опашка. Сюзан се наведе и я целуна по мокрото носле.

— Браво на теб — похвали я тя. След това ме погледна и ме подкани да продължа: — Какви изводи?

— За пръв път ме нападнаха в Порт Сити, посред бял ден, на публично място — започнах аз.

— Като че ли изобщо не им пука от полицаите в градчето — отбеляза Хок, докато уверено обхождаше с поглед околния пейзаж.

— А вторият път беше в Бостън. Ако бяха успели, кой щеше да го свърже със случая в Порт Сити?

— А дори и да го свърже, ония май изобщо не се страхуват от полицаите в Порт Сити — добави Хок.

— Хок явно е стигнал до същите изводи — подчертах пред Сюзан.

— И все пак на твоето място щях да се покрия и да видя как ще се развият нещата.

— Така е, обаче хора като Лони са свикнали да правят каквото им скимне. Той обича да действа, а и вероятно има хора, пред които се отчита. Възможно е да му се е обадил шефът му в Куан Чан тун и да му е казал: „Разкарай онзи бял човек от града ни!“ Да предположим, че Хок е прав и той е свързан с ченгетата. Рискът не е голям. А и още не

знае какъв инат съм аз. Затова идва да ме предупреди, обаче нещата не се получават. Как ще изглежда това в очите на околните? Ако не е в състояние да управлява Порт Сити, както изискват от него, ще му намерят заместник. А ако иска да остане начело на Драконите на смъртта, не може да си позволи просто да ме пренебрегне.

Сюзан кимна и каза.

— Нещата се навързват от гледна точка на Лони Ву. Но все още не знаем дали е свързан със смъртта на Крейг.

— Така е, не знаем.

— И нямаме никаква представа кой следи Джими?

— Нямаме.

— И Джослин.

— По отношение на нея имам едно предположение.

Сюзан ми се усмихна:

— А, добре!

— Да. Все отнякъде трябва да се започне.

Пърл се сгуши на пейката между мен и Сюзан и впери изпълнен с очакване поглед в масата. Сюзан я прегърна.

— Ти си учила в Харвард. Смяташ ли, че ще успееш да ми намериш преводач, ако се наложи? — попитах я аз.

— Мисля, че да.

— Не ми трябва специалист по ритуалната народна поезия от времето на династията Тан, а човек, който говори уличния жаргон.

— Май вече се бях досетила.

— Майчице, ама ти наистина си учила в Харвард!

Хок извади две парченца туршия от отворения буркан, изяде едното и даде другото на Пърл. Тя изяде своето на една хапка и зачака. Нищо не се случи, затова скочи върху масата и навря муцуната си в буркана. Гърлото му беше твърде тясно и тя не успя да докопа нищо, но си близна малко от сока. Вини наблюдаваше мълчаливо.

— Скапаното куче се качи на масата и пие от туршията — отбеляза той.

Сюзан търпеливо му се усмихна.

— Обича туршия — обясни му тя.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Хок, Вини и аз седяхме в кантората ми на заключена врата, за да затрудним достъпа на Драконите на смъртта. Пиехме кафе и похапвахме понички. Хок четеше книга от Корнел Уест^[1], а Вини беше качил крака върху бюрото ми и с притворени очи слушаше уокмена си. Аз трябваше да прегледам няколко писма и след това да обмисля нещата в Порт Сити. Вини тихо си тананикаше. Хок вдигна поглед от книгата си.

— Какво слушаш? — попита той.

— Лени Уелч — отвърна Вини.

Името явно не подсказваше нищо на Хок, затова Вини му запя част от песента:

„Ти-и-и-и ме накара да напусна дома, в който бях щастлив...“

— Добре че можеш да стреляш — заяви Хок и отново се задълбочи в книгата си.

Някой завъртя топката на бравата. Хок се преметна наляво от стола си, Вини — надясно. Изправиха се от двете страни на вратата с пистолети в ръка с пуснати предпазители. Вини все още беше със слушалките на уокмена на ушите. Аз клекнах зад бюрото си и насочих броунинга си към вратата.

— Да? — обадох се аз.

— Спенсър? Лий Фаръл е. В неподходящ момент ли идвам?

Прибрах пистолета и кимнах на Хок да отвори вратата. Лий влезе в стаята. Изглежда Хок и Вини, застанали от двете страни на вратата.

— Хок — каза той.

— Лий — отвърна Хок.

— Вини Морис, това е Лий Фаръл — представих ги аз един на друг.

Лий кимна, а Вини каза:

— Виждам, че не е китаец, обаче има оръжие.

— Той е ченге — обясних му аз.

Вини сви рамене, върна се на стола си и седна. Хок отново заключи вратата и се облегна на стената. Лий се огледа.

— Да не би да очакваш неприятности?

— Така предполагаш само защото вратата е заключена и с мен има две момчета ли?

— Момчета ли? Познавам Хок и съм чувал за Вини Морис.

Ухилих се:

— Така е, когато човек държи да разполага с най-доброто.

— Да — съгласи се Лий.

Взе си поничка от кутията върху бюрото ми и отхапа един залък.

— Отбих се на път за работа — обясни той. — Пуснах проверка на името на Крейг Сампсън, обаче не открих нищо. Затова се обърнах към ФБР и те го намериха.

— А защо го няма в полицейския компютър?

— Нищо не е свършено — отвърна Лий.

— Отпечатъците от армията ли са открили, или нещо друго?

— Не знам. Поисках цялото досие.

— И?

— Претоварени са, но ще стигнат до него.

— След колко време?

— ФБР е федерална агенция. Колко време ще им отнеме според теб?

— Няма да е скоро.

— И аз така мисля. Имаш ли факс?

— Не, разбира се — отвърнах аз. — Тъкмо си купих телефонен секретар.

— Да, глупав въпрос. Ще ти го донеса, когато пристигне. Купи ли си оръжие, или все още използваш копие?

— Копието ми харесва, обаче разваля линията на спортното ми сако.

Лий се изправи и погледна към Хок и Вини.

— Изглеждате ми в прекрасна форма — отбеляза той, — но ако се нуждаете от допълнително подкрепление, обадете ми се.

— Благодаря — казах аз.

[1] Съвременен американски философ и социолог, чиито научни интереси са свързани предимно с проблемите на чернокожото

население на САЩ, социалните теории, модерната и постмодерна философия и литература и бъдещето на американската младеж. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Миналата година залових голяма компания в грандиозен скандал със застраховки и застрахователната компания ми отпусна премия, равняваща се на десет процента от цялата сума. Повечето пари вложих в къщата в Конкорд, а останалите — в новия си кабриолет мустанг, защото си казах, че ще е много изискано вятърът да роши косите ми, докато разплитам загадките на престъпленията. Колата беше червена с бял гюрук, обаче, когато Сюзан се взеше при мен, трябваше да го дърпам, защото иначе вятърът разваляше прическата ѝ. Когато взех Пърл, също се налагаше да вдигам гюрука, защото тя беше готова да скочи от колата всеки път, когато зърнеше котка. Вдигах го и когато отивах в Порт Сити, защото там винаги валеше. Чистачките обаче работеха добре, само дето не успявах да разгадая нито едно престъпление.

Отклоних се от магистралата по Хил стрийт и поех към брега, като едновременно с това слизах все по-ниско по социалната стълбица на Порт Сити. Хок седеше до мен на предната седалка, а Вини Морис се взеше отзад.

— Разполагаш ли с план за днес, капитане? — попита Хок.

— Ако всичко останало се провали, ще разследваме.

— Имаш предвид да търсим улики и други подобни неща?

— Да. Трябва да огледам апартамента на Сампсън, да поразпитам минавачите със снимката му в ръка, да обиколя баровете, магазините, ресторантите и кината и да разпитам всички там дали са го виждали, и ако са го виждали — с кого.

— А защо не си направил това досега? — заинтересува се Вини.

— Хок? — попитах аз.

— Защото полицията си върши полицейската работа по-добре от нас — отвърна той вместо мен. — Защото разполагат с много хора, а той е сам.

— Да, това е проблем — съгласи се Вини. — А защо ще го правиш сега? Понеже ченгето от Бостън ти съобщи за досието във

ФБР ли?

— Да. Де Спейн ми каза, че там не разполагали с информация за него. Твърдеше, че във ФБР нямали отпечатьци на Сампсън.

— Де Спейн ли? Съществуваше един държавен агент, който се наричаше Де Спейн.

— Същият е.

— Де Спейн беше добър. Корав, но си го биваше.

— Или вече не е толкова добър, или ме е излъгал.

— Значи трябва да свършиш цялата работа, която си очаквал да свърши той?

— Аха.

— Това май ще подразни Лони Ву — заключи Вини.

— Възможно е.

— А също и Де Спейн.

— Сигурно.

— А може и някой да направи нещо, така че да ги хванем — отбеляза Хок.

— Няма да е лошо.

— Освен ако не те гръмнат предварително — добави той.

— Вие с Вини би трябвало да го предотвратите.

— Ами ако не успеем?

— Ако планът не ви допада, готов съм да чуя предложенията ви.

— Хей, от мен не се иска да мисля. Аз само убивам хора.

— Рано или късно — допълни Хок.

Стигнахме до улицата, където се намираше апартаментът на Сампсън, завих по нея и паркирах до един противопожарен кран пред сградата.

— Вероятно ще ми отнеме малко време — казах аз.

— Сигурно — съгласи се Хок.

Пъхнах в джоба си фенерчето и един от онези универсални инструменти и излязох от колата в приятния проливен дъжд. Хок седна на волана, а Вини се премести на предната седалка. Хок загаси фаровете, спря чистачките и изключи двигателя. Дъждът веднага замъгли прозорците и аз престанах да ги виждам.

Обърнах се и се приближих към къщата, където бе живял Крейг Сампсън. Беше триетажна, сива, с черни капаци на прозорците с бели кантове. Четири стъпала водеха до предната веранда и до боядисаната

в черно входна врата. От двете ѝ страни имаше високи колкото нея тесни прозорци. Бяха мръсни и закрити с прокъсани дантелени пердета. Боята на къщата беше олющена и отдолу се показваха дълги оголени участъци, но дървото беше посивяло от влага и старост, така че петната почти се сливаха с мазилката.

Видях три звънеца. Под първите два се мъдреха малки медни табелки с имена, но под най-горния нямаше нищо. Надникнах през зацапаното стъкло, което не беше покрито с парцаливите пердета. Виждаше се тесен коридор, вътрешна врата отдясно и стълбище, което се извиваше покрай дясната стена. Пробвах входната врата. Беше заключена. След това огледах звънците. Не бяха свързани с интерком. Позвъних и зачаках. Вътре хлопна вратата на първия стаж и оттам се появи слаба и сърдита на вид жена, която отвори входната врата. Проверих името на първата табелка.

— Добър ден. Госпожа Ребело?

— Какво искате? — попита тя.

Беше висока почти колкото мен, с изпънати, тесни рамене. Косата ѝ беше с цвета на къщата и бе ситно накъдрена. Носеше рокля на цветя и гуменки. На мястото на кутрето ѝ беше отрязано парче от гуменката, вероятно за да облекчи някаква подутина на пръста.

— Вие ли сте хазайката? — отговорих с въпрос аз.

Тя кимна. Извадих портфейла си, отворих го и размахих пред очите ѝ разрешителното си за носене на оръжие. Имаше моя снимка и изглеждаше доста представително. Тя го погледна намръщено.

— Полиция — обясних аз. — Трябва още веднъж да огледам апартамента на Крейг Сампсън.

Затворих портфейла си и го прибрах. Убеден бях, че няма никаква представа какво точно е видяла.

— Надявам се, този път да не разхвърляте толкова — каза тя. — Смятам да дам апартамента под наем.

— Скъпа госпожо, изобщо не ми пука за това. Интересува ме единствено фактът, че някой надупчи като решето наемателя ви.

Реших, че ако се държа мило, едва ли ще ѝ направя нужното впечатление.

— Ама нали вече огледахте веднъж. Аз не получавам никакъв наем от жилището.

Кимнах и посочих с палец нагоре:

— Само ми отключете апартамента на убития — наредих аз.

Тя продължи да мърмори, но се обърна и пое пред мен нагоре по стълбите, накуцвайки от раната на крака си.

— Трябва да изплащам ипотеката... И да нямам доходи от тази къща, пак трябва да ѝ плащам ипотеката... Банките не се вълнуват кой е бил убит. Ако не си платя ипотеката, ще ме изхвърлят на улицата... А вие явно никак не бързате... Освен това, какво се очаква да направя с вещите му?

На третия етаж имаше малка площадка, осветена от мъждива крушка в стенна лампа. Извади някакви ключове от джоба на домашната си жилетка и опипом затърси ключалката.

— Не съм си взела дори очилата. Нищо не виждам без тях.

Най-сетне налучка ключалката, отвори вратата и отстъпи настрани.

— Затворете вратата, когато си тръгнете. Долната също. Сами ще се заключат.

— Добре — отвърнах аз, минах покрай нея, влязох вътре и затворих вратата. Заслушах се и я чух да слиза надолу по стълбите. След това насочих цялото си внимание към апартамента.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Точно срещу входната врата бе разположена баня, а късичкото коридорче вдясно водеше към стая, служеща едновременно за спалня и за дневна. Най-далечната стена на стаята беше покрита с огромен черно-бял плакат, а от единствения висок прозорец проникваше мрачна и сивкава дневна светлина. На плаката се виждаше Марлон Брандо в „Трамвай желание“. Леглото представляваше дъбова платформа с чекмеджета, върху която се намираше матракът. Имаше едно зелено кресло, сиво метално бюро и стол. До леглото се мъдреше сиво метално шкафче. Стените бяха бели, но много замърсени — явно скоро не бяха боядисвани. Чувах трополенето на дъжда по покрива. Надзърнах през прозореца и видях как три етажа по-надолу дъждът тихо се сипе върху колата ми. Валежите бяха ускорили падането на листата. Платното беше осеяно с лъскави жълто-зелени петна, отводнителните шахти също бяха запушени от купчини листа. Мина боядисан в сиво и бяло градски автобус, който опръска тротоарите с вода от локвите под колелата си. Отново се обърнах към стаята. Беше в изряден ред. Явно госпожа Ребело се бе намесила, след като полицаите бяха обърнали всичко с краката нагоре. Странно защо бяха оставили нещата в безпорядък. Обикновено не го правят.

Започнах с банята и бавно я огледах. Дори в такова малко жилище съществуват много места, в които човек трябва да надникне, особено когато не знае точно какво търси. Надзърнах под килимчето и в тоалетната чиния. Усещах как водата тече по тръбите. Използвах отвертката си, за да развия кранчето на душа. Извадих решетката от отвора на канала и светнах вътре с фенерчето си. Разклатих кърпите и внимателно опипах над и около завесите на душа. Проверих плочките, за да се уверя, че някоя не е разместена, за да крие нещо отзад. Направих същото с перваза на пода и с облицовката на тавана. Развих сифона под мивката и открих топка косми и парченце сапун. Не знаех какво точно търся, но определено не беше това. Светнах с фенерчето и в тази тръба. Изпразних кошчето за боклук и след това върнах всичко

обратно. Помирисах лосиона за бръснене и разгледах съдържанието на шишенцето срещу светлината. Бръкнах в пудрата и я изпразних в тоалетната. Имаше само талк. Пуснах водата и хвърлих кутийката в тоалетната. Вдигнах срещу светлината и шишето с шампоана. Проверих пастата за зъби, сухия дезодорант и крема за бръснене. Всички бяха точно това, което изглеждаха. Свалих тоалетната хартия от поставката и внимателно огледах рулото от всички страни. Нямаше нищо навито вътре. Светнах с фенерчето между ребрата на радиатора. Проверих аптекката. Когато бях сигурен, че в банята няма нищо, което да ми е от полза, се преместих в стаята. Само след десет минути го открих.

Белият плик беше залепен за дъното на едно от чекмеджетата под леглото, а вътре се намираха осем снимки — седем на гола жена и една на снимани в огледалото гол мъж и гола жена. Мъжът беше Крейг Сампсън. Жената криеше лицето си с кърпа.

Взех снимките, разстлах ги върху бюрото и запалих настолната лампа в единия му край. Разгледах ги с чисто професионален интерес. Тя стоеше права или лежеше в легло вероятно в хотелска стая. Беше или чисто гола (пет снимки, включително и тази, на която бяха двамата със Сампсън), или носеше само един от онези колани с жартиери и чорапи, издържали успешно изпитанието на времето в списание „Плейбой“ (три снимки). Успокоих се от снимките с жартиерите. Боях се, че само на нас с Хеф все още ни пука за такива неща.

Докато разглеждах фотографиите, в стаята беше съвсем спокойно. Чувахе се трополенето на дъжда по покрива, от време на време нещо изскърцваше, както става в старите къщи, които отвързват по този начин на земното притегляне, или пък се долавяше съскането на парата в радиаторите.

Жената явно доста спортуваше. Тялото ѝ беше стегнато, а коремът — плосък. Кърпата винаги скриваше лицето ѝ и нищо не подсказваше коя е. Е, почти нищо. Макар да не може да се каже със сигурност само по снимка, но тя, изглежда, нямаше никакво окосмяване по тялото. Теоретично погледнато, тази особеност би трябвало да ми подсказва много, но притежаваше малка практическа стойност.

Снимките не означаваха бог знае какво. Много хора обичат да се увековечават голи с партньора си. Някои от тях дори крият лицата си.

Но въпреки това от снимките разбрах, че Сампсън е имал връзка, която е криел. Никой не знаеше за нея. Всички твърдяха, че нямал приятелка. А и това, че тази приятелка криеше лицето си, бе достатъчно, за да събуди любопитството ми. Още по-интересен беше фактът, че ченгетата не бяха открили снимките. Не бяха скрити на толкова трудно място, пък и всеки полицаи би опипал дъното на едно чекмедже, докато извършва обиск. А тези тук бяха претърсили толкова старателно, че бяха оставили всичко в пълна бъркотия, обаче не бяха намерили снимките?

Струваше си да се замисли човек. Обаче в момента не разполагах с време за това. Поставих снимките обратно в плика, а него пъхнах в джоба на самото си и огледах останалата част от стаята. Претършувах леглото и отново го оправих. Пребърках всяко чекмедже, надникнах зад плаката — въобще всички обичайни ходове, и не намерих нищо важно. Внимателно прибрах всичко. Аз съм един много подреден, учтив и прекрасен частен детектив. Освен това е по-лесно да претърсиш едно място, ако не го разтурваш, отколкото ако трябва да се справяш с бъркотията, която сам си сътворил.

Излязох от жилището на Сампсън, затворих вратата и чух как резето щракна. Слязох по тъмните стълби и почуках на вратата на госпожа Ребело. Вероятно си приготвяше закуска или пък ранен обяд, защото усещах аромата на бекон. Едва ли готвеше за мен.

Вратата се откряна, препречена с верижката.

— Да?

— Искан само да ви попитам много ли разтуриха полицаите, които претърсиха квартирата първия път?

— Много — отвърна тя. — Ще ме извините, ама бяха истински прасета.

— Бяха ли изпразнили чекмеджетата?

— Имаше дрехи навсякъде по пода. Хартии, чаршафи. Прасета ви казвам.

— Ще съжаляват за това — успокоих я аз.

— Съвършихте ли? Може ли вече да опаковам вещите му и да дам жилището под наем?

— Напълно. Моля, приежете извиненията ми за бъркотията и за забавянето.

— Да, добре. — Сякаш се зарадва на чутото и затвори вратата.

Усмигнах се на себе си в грозното коридорче. Човек трябва да се забавлява при всяка възможност. Излязох от къщата, затворих входната врата зад гърба и чух как резето изщрака. Огледах улицата в двете посоки. Никой. Колата ми пред къщата запали, от ауспуха се разнесе кълбо дим и чистачките се включиха. Вдигнах яката на коженото си яке, слязох по стълбите в дъжда и се запътих към автомобила.

— Провървя ли ти? — полюбопитства Хок.

— Не знам още. — Извадих голите снимки и им ги дадох да ги разгледат.

— Мъжът Сампсън ли е? — попита Вини.

— Да.

— Познаваш ли жената?

— Не.

— Ама тя няма никакви косми долу — отбеляза Вини.

— Много си наблюдателен — похвалих го аз.

— И добре се изразяваш — добави Хок.

Нито Хок, нито Вини бяха в състояние да добавят нещо към въпроса за напълно обезкосменото тяло на жената. Последва оживено обсъждане на голите жени, които бяхме виждали. Бяхме единомисленици, че макар окосмяването на интимните части на жените да е най-различно, никой от нас не бе виждал жена с пълна липса на такова. Вини ми върна снимките, а аз ги прибрах в джоба си.

— Най-добре ги преброй — посъветва ме Хок, включи на скорост и се насочи към улицата.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Оушън стрийт в Порт Сити се разклонява от Хил стрийт и се движи успоредно на пристанището в продължение на около километър и половина, след което извива около едно заливче и се превръща в Сийсайд Драйв. Двамата с Хок тръгнахме по двата тротоара на Оушън стрийт откъм южния ѝ край, близо до театъра, и започнахме да разпитваме хората дали са познавали Крейг Сампсън. На всички показвахме документ, удостоверяващ, че уж провеждаме анкета за театъра. Държахме се взаимно под око, а Вини се влачеше подире ни в колата с пушка, облегната на предната седалка.

Пивницата в Порт Сити беше петото място, в което влязох. В този дъждовен следобед заведението беше същинско островче на доброто настроение. На бара седяха трима мъже, които не разговаряха помежду си, а в едно от сепаретата седеше сама жена с черна каубойска шапка с голямо перо. На масата пред нея се мъдреха няколко празни чаши и една пълна с нещо, което приличаше на ягодова сода, но най-вероятно не беше. От джубокса се носеше някакво кънтри. На мен ми приличаше на врещенето на пиле, което са стиснали за гърлото, макар че на Сюзан сигурно щеше да ѝ хареса. На телевизора с изключен звук над бара течаха кадри от някакъв сапунен сериал. Мъжът зад бара приличаше на бабанка, отхвърлен от Световната асоциация по борба. Имаше огромна бръсната глава и увиснали мустаци. Носеше черна фланелка с отрязани ръкави и емблемата на „Харли Дейвидсън“ отпред. На дясната му ръка точно под рамото можеше да се разчете изненадващо скромната татуировка: „От мен започва адът“.

Тримата на бара май нито слушаха музиката, нито гледаха телевизия. Не бяха дошли заедно, а и едва ли изобщо си имаха някого. Където и да е. Никой от тях не обръщаше внимание на жената в сепарето. Наместих се на високото столче до един от тях и извадих снимката на Крейг Сампсън.

— Виждали ли сте този човек? — попитах аз и му показах снимката.

Носеше жълта мушама над карирана червена фланелена риза. До него имаше наполовина пълна бирена халба и празна малка чашка. Погледна снимката, сетне отново впери поглед в бирата си и поклати глава. Барманът се запъти към мен.

— Какво да бъде, приятел?

Вдигнах снимката:

— Познавате ли този човек?

— Тук не позволяваме никакви разследвания — осведоми ме барманът.

— Защо така?

— Клиентите се дразнят.

— Повече, отколкото от музиката ли?

— Ако желаеш да пийнеш, ще ти донеса питие, иначе „Хващай пътя, Джак...“

— „И не се връщай повече...“

— Точно така, приятел. Тук не е бюро за справки, ясно?

— Боже, а мястото ми се стори толкова приветливо!

Барманът носеше бяла престилка, вързана на кръста. Вторачи се в мен и кръстоса яките си ръце.

— Ще пийна една бира — кандисах аз.

Наля ми и тупна халбата пред мен.

— Три долара и четвърт.

— Запиши ми го на сметката.

— Няма.

Извадих банкнота от пет долара и я поставих върху бара. Той отброи рестото и го тръсна пред мен. Движенията му бяха доста резки.

Пак вдигнах снимката на Сампсън.

— Да е идвал тук?

— Кой пита?

Внимателно се озърнах наоколо, огледах помещението и отново вдигнах поглед към него.

— Явно аз.

— Търсиш си белята, а?

Ухилих му се:

— Ако кажа „да“, ти ще ми отговориш, че съм попаднал точно където трябва.

Барманът отвори уста и пак я затвори. Знаех, че съм отгатнал следващата му реплика. Пак надигнах снимката.

— Виждал ли си го тук? — повторих въпроса.

— Господи, ама ти си нахален като конска муха.

— Благодаря, че забеляза.

— И се правиш на голям умник.

Скромно се усмигнах и настоях:

— Е, какво ще ми споделиш за него?

— Не го познавам.

— Никога не си го виждал тук?

— Не.

— А да си чувал за една улична банда — Драконите на смъртта?

— Ти да не си ченге?

— Нещо такова. Слушал ли си за Драконите на смъртта?

— Не. Не ми звучи като банда хлапета на велосипеди.

— Не. Китайци са.

— О, мамка му, това е нещо, свързано с китайския квартал. Не знам нищо за китайския квартал.

— А да си чувал за един тип на име Лони Ву?

— Не съм?

— За Куан Чан?

— Кой?

— Не кой, а какво. Куан Чан.

Той поклати глава.

— А защо се държа толкова враждебно, когато влязох?

— Не бях враждебен, просто не те познавах.

— С всички непознати ли се държиш по този начин?

Изглежда ме така, сякаш му говорех за закона за земното притегляне.

— Да, разбира се.

Обърнах се към мъжете на бара.

— Някой от вас да е виждал този тип?

Те поклатиха глави.

— Името Дракони на смъртта говори ли ви нещо? Лони Ву? Куан Чан?

Продължиха да клатят глави. Вероятно това бе доста по-голямо физическо натоварване от онова, с което бяха свикнали. Погледнах към жената в сепарето.

— Какво пие? — попитах бармана.

— Джин с тоник и малко гренадин.

— Боже! Направи един!

Той приготви питието и го постави пред мен. Платих му, взех чашата и се приближих към жената.

— Здравсти — поздравих аз и сложих питието пред нея. — Имате ли нещо против да ви почерпя едно?

Тя ме удостои с отвлечен поглед.

— Не, разбира се.

— А да седна при вас?

— Заповядай.

Седнах, отпих от бирата, но не отроних нищо. Тя също отпи дълга глътка от питието си и едва тогава ме погледна. Погледът ѝ беше все така отвлечен, но започна да го фокусира върху мен.

— Бива си те — каза тя.

— Старая се.

— Видях как шашна Еди.

— Кой е Еди?

— Барманът.

— Дължи се на неустоимия ми чар.

Тя поклати глава.

— Не, Еди не разбира нищо от чар. Просто в теб има нещо специално.

— Специално ли?

— Да. — Тя отпи още малко от розовия си джин с тоник. — Нещо, което обещава неприятности.

— Познаваш ли и други подобни хора?

— Познавам мъжете. Можеш да размажеш Еди, ако поискаш.

— Само ако ти ме помолиш — усмихнах се аз.

Тя се изкиска и довърши питието си. Направих знак на Еди да ѝ донесе още едно.

— Оттук ли си? — попита тя.

— От Бостън.

Еди донесе напитката и постави чашата пред нея. Погледна към бирата ми. Поклатих глава и той си тръгна.

— Твърде готин си, за да си от Порт Сити — констатира тя.

Беше ниска, закръглена жена с гъста червеникава коса, високи скули и ярко червило на устните. Освен каубойската шапка носеше доста прилепнал пуловер на хоризонтални ивици и джинси. Не бях сигурен, защото седеше, но бях готов да се хвана на бас, че джинсите също бяха твърде тесни. Дълго джинсово яке с гарнирана с кожа яка висеше в единия ъгъл на сепарето.

— Виждала ли си някога този човек? — попитах аз и ѝ показах снимката на Крейг Сампсън.

Тя извади очила от чантата си, взе снимката от ръката ми и я разгледа. Върна ми я, като поклати глава:

— Не съм имала този късмет.

— Познаваш ли човек на име Лони Ву?

Жената отпи от коктейла си и доста се забави, преди да преглътне.

— Боже, този път май улучих, нали?

Изчаках още малко.

— Лони Ву ли? Да, той държи китайския ресторант на Оушън стрийт близо до театъра.

— Какво знаеш за него?

— Само това, че притежава ресторант.

— Говорят, че е важна клечка в града.

Отпи от чашата и отново доста се позабави, преди да преглътне.

— Той е жълтурко — каза тя. — Как така ще бъде важна клечка!

— Добър довод — усмихнах се аз. От мен струеше чар като сок от зрял домати. — Да си чувала нещо за Драконите на смъртта?

— Какво са тия? Някоя рокгрупа ли?

— Китайска улична банда.

— Не знам нищо за тях. Не знам нищо за никакви китайци.

Примъкна се по-близо до мен и притисна бедрото си до крака ми. Погледна ме право в очите. Очите ѝ бяха големи и леко издължени, но бяха зачервени и подпухнали и гледаха разфокусирано, като че ли им беше изгоряла някоя вътрешна лампичка.

— Знаеш ли какво? — попита тя.

— Какво?

— Харесваш ми.

— Всички ме харесват. Имам дарба за това.

Пресуши чашата си и докато размишляваше над думите ми, махна на Еди и той ѝ донесе ново питие.

— А аз харесвам ли ти?

— Разбира се.

— Тогава защо не поговорим за мен, ами все за китайците разпитваш?

— Ами защото май са доста в това градче.

— Правилно си забелязал... как ти беше името?

— Спенсър.

— Абсолютно си прав, Спенсър. Цял трилион са и все прииждат още и още.

Вдигнах чашата си с лявата ръка и отпих малко бира. Тя прокара пръст по дясната, която почиваше върху масата.

— Силен си — каза тя по-скоро на себе си.

— Прииждат още ли?

— С кораби. Всяка седмица пристигат още скапани китайци.

— С кораби?

Тя кимна.

— Живея на Брант Айлънд Роуд. Разтоварват ги посред нощ. Женен ли си?

— Нещо такова.

— Имаш си някоя?

— Да.

Пак отпи от питието си.

— Аз съм имала толкова много, че не им помня имената.

— Разкажи ми повече за китайците, които слизат от корабите посред нощ.

Тя си пееше тихичко, а може би пееше на мен, с учудващо момичешки глас: „Всеки си има по някого...“

— Мисля, че си запомнила думите погрешно.

— Изневеряваш ли на гаджето си?

— Не.

Тя кимна:

— Майната ти тогава.

— Недей така.

„Всеки се влюбва поне веднъж...“

Вдигна чашата си, пресуши по-голямата част от съдържанието ѝ, остави я на масата, облегна се назад и затвори очи. Разплака се, както си стоеше със затворени очи. Не продумах нищо. След малко престана да плаче и захърка.

— Е, господин Очарование — казах на глас, — пак го направи.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Двамата със Сюзан си бяхме оправили една стая в Конкорд. Кухнята и част от трапезарията бяха сведени само до няколко изпочупени стола, но бях преместил хладилника в трапезарията, фурната работеше и имаше течаща вода. В предната спалня на горния стаж — тази с камината — поставихме легло, маса и два стола, закачихме завеса около душа в задната баня и заредихме с хавлии и други необходими неща. Двамата със Сюзан оправихме леглото, което далеч не бе толкова лесно, колкото изглеждаше на пръв поглед, защото Пърл непрекъснато се пъхаше под току-що опънатите завивки.

— Какво повече би могло да се желае! — възкликнах аз, когато най-сетне привършихме с леглото. — Може би само една кухня.

Пърл остана доволна от начина, по който застлахме леглото. Обиколи го три пъти и се сви до бухналите възглавнички, които малко поразмести.

— Защо ни е кухня, след като имаме телефон?

— Наистина, бях забравил.

Беше събота, късно следобед, и вече започваше да се смрачава. Сюзан беше донесла прахосмукачка и яростно действаше с нея. Слязох в избата, донесох малко дърва, останали от предишния собственик, и накладох огън. След това отидох да инспектирам провизиите.

Сюзан беше донесла лека вечеря и беше пъхнала цялата кошница в хладилника. Отворих вратата с известен страх, защото тя бе способна да се нахрани с една ябълка и няколко оризови питки. Надникнах в кошницата и направо ми прилоша — четири зелени ябълки. После обаче забелязах и студеното пилешко, гроздето без семки, франзелата, мармалада от червени боровинки и доста голяма бучка сирене. Имаше дори картонени чинии, пластмасови прибори и чашки. Аз се бях погрижил за две бутилки шампанско, които кротко си лежах от страни, и за съд за изстудяване на вино.

Отнесох всичко горе и подредих храната на масата. Пъхнах бутилките в кофичката с лед. Сюзан беше приключила с

прахосмукачката и сега със същото настървение бършеше прах.

— Не е ли по-добре да бършеш прах преди прахосмукачката? — попитах аз.

— Не.

Кимнах и поставих храната на масата. Пърл незабавно се премести и постави муцуна възможно най-близо до храната, без да слиза от леглото.

— Къде е онова синьо нещо? — попита Сюзан и спря да бърше прах, за да изтърка някакво петно върху рамката на прозореца.

— Много мило, че го наричаш синьо нещо.

— Исках да кажа, синята покривка. Само дивак си позволява да се храни на незастлана маса.

Затворих кошницата за пикник, за да не може Пърл да я претършува, и тръгнах за покривката. Сюзан пък отиде да си вземе душ. Донесох покривката, постлах я върху масата и отскочих да пъхна глава под душа.

— Чупката — изгони ме Сюзан.

Излязох от банята, върнах се в стаята и се загледах в огъня. Пушката ми беше облежната на стената, близо до мястото ми на масата, а пистолета си бях поставил до приборите на масата. Драконите на смъртта не ме бяха безпокоили повече, което не означаваше, че няма да го направят занапред. Не знаеха и за Конкорд, но като нищо можеха да научат.

Седяхме на масата под ниския таван в старата къща, огънят пращеше в камината, а ние отпивахме от шампанското си. Студената вечеря лежеше в очакване пред нас, а кучето спеше на леглото ни.

— Чупката значи!

— Аха.

— И това — от човек, завършил Харвард.

— Посещавах специален курс по жаргон — отвърна Сюзан.

Надянала беше пухкава бяла хавлия, която си бе донесла от къщи, а след банята лицето ѝ изглеждаше съвсем като на дете, защото бе свалила грима. Помъдряло дете все пак.

— Знам точно как си изглеждала, когато си била малко момиченце — казах аз.

— И аз мога да си те представя като малко момче — отвърна тя.

Усмихнах ѝ се.

Хапнахме малко от пилешкото.

— Някакъв напредък в Порт Сити? — попита тя.

— Ами не знам дали е напредък, но открих нещо.

Станах и се запътих към закаченото си в дрешника сако. Извадих снимките на Крейг Сампсън и на тайнствената му гостенка и ги подадох на Сюзан. Тя ги разгледа, след това се изправи, отиде на светло, за да ги види по-добре още веднъж. Върна се на масата и ми подаде снимките. На лицето ѝ бе изписано странно и някак развеселено изражение.

— Според мен това е Рики Ву — каза тя.

— Защо мислиш така?

Сюзан се усмихна:

— Това ще ти хареса. Веднъж вечерях с Вероника Блосър, Наоми Шелкърк и Рики. Преди около осем месеца в къщата на Вероника. Планирахме мероприятие за събиране на средства за театъра.

— Съжалявам, че съм го пропуснал.

— О, ти сигурно щеше да полудееш! — заяви Сюзан. — Вече бяхме приключили с обсъждането на мероприятието, разговорът замря и Вероника, която изобщо не обича да мълчи, каза на Рики: „Скъпа, изглеждаш превъзходно! Как го постигаш?“ И Рики ѝ довери какво прави. — Сюзан се усмихна още веднъж, докато си припомняше случката. — За Рики да изглежда превъзходно е професия: кремове, унгвенти, лосиони, желета, лични треньори, масажисти, витамини и всякакви подобни щуротии. Няма да те отегчавам с всички подробности, но ще ти кажа, че тя например прави серия упражнения за стягане на вагината.

— Колко стегната трябва да бъде една вагина? — попитах аз.

— Достатъчно, за да задържиш съпруга си.

— Страхотна идея: пристегни го и той е твой, докато не го пуснеш — отбелязах аз.

— Великолепно, нали? Сега стигаме до най-важното. „Момичета — заяви ни тя, — всеки мъж, който твърди, че няма нищо против окосмяването на жената, лъже“. Вероника я попита: „Наистина ли? Дори и долу ли?“ А Рики и отвърна: „Да, дори и долу“. Наоми изглеждаше доста смутена, което ме навежда на някои мисли относно нейното окосмяване, но сега не е уместно да се спираме на това. „Ти какво правиш, Рики?“ — попитах я аз. „Електролиза“, обясни ми тя.

„Електролиза ли? — учудено извикахме и трите в един глас. — Навсякъде?“ „Навсякъде! — заяви Рики с вид на лекар, който потвърждава дадена диагноза, и добави: — Цветето ми е като полирана перла“.

— Цвете ли?

— Да, цвете.

— Странно, смятах, че само аз го наричам така.

— Знам как го наричаш — сряза ме Сюзан. — Електролизата ѝ отнела две години.

— Значи няма нужда от упражнения — отбелязах аз. — Двугодишна терапия с ток би стегнала всяка вагина.

Сюзан внимателно си отрязва парче сирене, сдъвка го и преглътна.

— Да, превъзходно.

— Значи ти смяташ, че тази жена с цвете като полирана перла е Рики Ву?

— Би било невероятно съвпадение, ако не е — отвърна Сюзан.

— Не е продуктивно да допускаме, че е съвпадение — казах аз.

— Продуктивно значи — повтори Сюзан.

Кимнах. Тя се усмихна.

— Освен това е малко вероятно — добави.

— Да — съгласих се. — Ето защо логично допускаме, че Крейг Сампсън се е забъркал в история със съпругата на Лони Ву. Същият Лони Ву, който ми заяви да се разкарам от Порт Сити. И два пъти дебело подчерта думите си.

Сюзан отхапа миниатюрна хапка от едно пилешко крилце и постави останалото в чинията си. След това отчупи зальк хляб и го хапна.

— Това достатъчна улика ли е? — попита тя, след като сдъвка залька си.

— Така ми се струва. Но от толкова време не съм попадал на истински улики, че не мога да съм напълно сигурен.

Пийнах шампанско, хапнах малко пилешко, след това си отрязвах ябълка и я сдъвках с парче сирене. Вече разполагах с мотив за убийството на Крейг Сампсън, който сочеше към Лони Ву. Това беше и достатъчно сериозна причина той да не желае присъствието ми в града. Още нищо не бях доказал, но уликата наистина си я биваше.

— Ти искаш ли и моето цвете да е като полирана перла? — попита Сюзан.

— Аз съм старомоден. Предпочитам оригинала, така да се каже.

— Рики твърди, че мъжете лъжат, когато говорят така.

— Имаш думата ми и ще се радвам, ако ми дадеш възможност да ти го докажа.

— Пред малката?

— Би могла да ни почака в съседната стая.

— Ще скимти и ще драска по вратата.

— Познато ми е.

— От друга страна, ако не я изгоним, ще скочи върху леглото и ще започне да лае.

— И това ми е познато.

Помълчахме известно време, загледани в огъня в старата тухлена камина.

— Съществува вариант и да се откажем от всякакви надежди за малко споделена страст.

— Аха.

— Или пък би могъл да я заведеш в колата. Там ѝ харесва.

— Особено ако я подмамя с един пилешки сандвич.

— Гледай да няма кости.

— Тогава ще се почувства добре и няма да вие. Това ли желаш да кажеш?

Сюзан се усмихна толкова съблазнително, все едно подмамваше някого с думите: „Миличък, защо не опиташ тази вкусна ябълка!“

— Аз ще се почувствам по-добре — отвърна тя.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Пътувахме към Порт Сити и този път бяхме четирима. Аз шофирах мустанга. До мен седеше млада жена, която се казваше Мей Лин и знаеше перфектно английски, френски, немски, мандарински, кантонски, японски, корейски, а най-вероятно и марсиански. Хок и Вини бяха зад нас в ягуара на Хок.

— Баща ми избягал в Тайван, преди да дойдат на власт комунистите — обясняваше ми Мей Лин. — Когато американците започнали да поддържат отношения с комунистите в началото на седемдесетте, баща ми се уплашил, че и Тайван ще падне. Затова дошъл тук. Той имаше пари и можеше да си позволи да ни доведе всички.

— Значи не си родена тук — заключих аз.

Мей Лин беше подготвена за климата в Порт Сити и носеше червен дъждобран и бяла забрадка. Беше крехка жена с огромни черни очи.

— Родена съм в Тайпей, господине — отговори тя, — но не помня града. Първите ми ясни спомени са от детството ми тук, в Калифорния.

— В китайския квартал ли?

— Отначало, да, но после баща ми купи къща в Нортридж, Калифорния.

— А сега си в Харвард.

— Да, пиша докторат в катедрата по изтокознание.

— Където те откри д-р Силвърман.

— Да, господине, чрез службата за студентски труд. Сама плащам за образованието си.

— Обясни ли ти каква ще бъде работата ти?

— Да, каза ми, че вие сте детектив и разследвате случай, в който са замесени китайци. Обясни ми, че се нуждаете от преводач.

— Предупреди ли те, че ще бъдеш изложена на известна опасност?

— Да, господине, но ме увери, че вие сте много способен и ще ме закриляте.

— Със сигурност ще го направя, а също и те. — Посочих аз към колата зад нас.

— И аз си помислих, че точно това им е работата.

Усмигнах се.

— Не се ли боиш?

— Парите ми са нужни, господине.

— Баща ти не може ли да те подпомогне?

— Бизнесът му е добър, но има още шест деца, освен това е най-големият син в семейството, а родителите му са живи и самият той има много братя и сестри. Освен това, трябва най-напред да осигури образование на братята ми.

Напуснахме магистралата и започнахме да се спускаме по Кабът Хил към китайския квартал. Отново преваляваше от време на време и небето беше сиво. Откъм океана духаше силен вятър. Усецах как помества колата.

— Знаеш ли нещо за членовете на тун?

Тя учтиво се усмигна:

— Всички китайци знаят за тях, господине.

— Разбира се, но няма нужда да ми казваш „господине“.

— Чувствам се по-спокойна. Така съм възпитана.

— Добре.

— Благодаря ви, господине.

— А чувала ли си за Куан Чан тун?

— Да, господине. Той е най-влиятелният в този район.

— Те управляват китайския квартал в Порт Сити — казах аз.

— Точно така, господине.

— И използват помощта на една улична банда.

— Да, господине. Драконите на смъртта.

— В Харвард ли ви учат на това? — попитах аз.

Тя се усмигна.

— Не е необходимо, господине. Членовете на тун и уличните банди са част от живота на всеки китаец тук. Всички знаят за тях, дори и никога да не са се сблъскали с член на тун или на някоя улична банда. Те обаче са винаги около нас, винаги.

Стигнахме в китайския квартал. Паркирах до тротоара, а Хок спря зад мен. Двамата с Вини излязоха от колата, всеки стиснал по една пушка. Ние с Мей Лин също излязохме и застанахме до тях под поривите на студен вятър. Вдигнах яката на коженото си яке. Мей Лин застана до мен, заровила ръце дълбоко в джобовете на дъждобрана си. Редом с Хок изглеждаше като крехка нимфа.

— Ще ти бъде ли достатъчно топло? — попитах аз.

— Да, господине, имам пуловер под дъждобрана.

Хок ѝ се усмихна и каза:

— А ако ти стане студено, мога да те пъкна в джоба си.

Тя също му се усмихна:

— Нисичка съм, обаче съм много полезна.

— Двамата с Мей Лин ще разговаряме с хората — предупредих аз. — А вие ни следвайте с колата и пазете барута си сух.

— Ама тук винаги ли вали? — попита Вини.

— Да — отвърнах му. — Свързано е по някакъв начин с комбинацията между море и планини и с посоката на ветровете.

— Шибан метеоролог — сподели Вини с Мей Лин и се намърда в колата.

— Надявам се, ще извиниш Вини за езика му. Опитваме се да го отучим, обаче той не се поддава лесно.

— Нямам нищо против хората, които понякога употребяват подобни изрази. Аз самата го правя.

— Не ми се иска да ходиш сам — каза Хок.

— И на мен, но ми се струва, че ако сме само двамата с Мей Лин, шансовете хората да се съгласят да разговарят с нас са по-големи.

— Вероятно си прав — съгласи се Хок. — Колко време да те чакаме, преди да се намесим?

Свих рамене:

— Както прецените. Ако смятате, че се налага, влезте, но тихо, за да не изплашите някого, когото може да разпитваме в момента.

— Че ние изобщо не сме страшни! — пошегува се той. — Ако стане напечено, прати младата госпожица да ни повика.

— Чухте ли това, млада госпожице? — попитах я аз.

— Да, господине.

— Добре. Да вървим, за да видим дали има шанс да си поговорим с някого.

— За предпочитане някъде на топло, господине.
— Какво стана с пуловера? — попитах аз.
— Май трябваше да облека някой по-дебел, господине.
Пресякохме улицата и влязохме в една китайска пералня.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В пералнята никой не успя да ни каже нищо. Нито в бакалницата, на чиято витрина висяха две патици с цвят на махагон, нито в закусвалнята, нито в шивашкото ателие.

Отново се озовахме под студения дъжд на улицата, но все още не се отчайвахме.

— Повечето китайци никога досега не са разговаряли с бял човек — обясни ми Мей Лин.

Цялата трепереше. Според мен не беше чак толкова студено, но аз нали не тежах четирийсет и пет килограма!

— Те на това разговор ли му викат!

— Китайците са въздържани хора — усмихна се Мей Лин. — Векове наред са си навличали неприятности с нещата, които изричат. Според нас, да говориш малко и да работиш много, е добродетел.

— Оригинално хрумване — подкачих я аз.

— Освен това, много от тях смятат, че сте от държавните служби, макар да ги уверявам, че не е така — добави тя.

Беше обгърнала тялото си с ръце, докато вървеше. Виждах, че само с огромно усилие на волята удържа зъбите си да не тракат.

— Смятат, че ще ги принудите да плащат данъци, ще откриете, че пребивават тук нелегално, и ще ги накарате да си тръгнат. Нашата история ни е научила да не се доверяваме на властите.

— Така е с историята на повечето народи.

Влязохме в един боядисан в бяло магазин с големи червени йероглифи на витрината.

— Пише, че е клиника по традиционна китайска медицина — обясни ми Мей Лин.

Вътре беше топло. На прозорците имаше зелени растения, а на нещо като щанд отстрани се мъдреше голям аквариум. Задната част на помещението, където се намираха стаите за прегледи, беше отделена с набрани бели завеси. Към нас се приближи приятна на вид жена, облечена в син костюм с панталон, и каза нещо на китайски. Гледаше

към Мей Лин. Мей ѝ отговори, жената се усмихна, поклони ми се леко и подаде ръка. Здрависах се с нея.

— Това е госпожа Он — представи я Мей Лин.

Зад завесата се появи плешив мъж в същия костюм и се присъедини към нас. Мей Лин му каза нещо, а той се поклони и подаде ръка, както бе сторила и съпругата му.

— Господин Он — представи и него Мей.

Ръкувахме се. И двамата притежаваха топли, сухи ръце и силно ръкостискане. Извадих снимката на Крейг Сампсън и попитах:

— Виждали ли сте този човек?

Всеки от тях взе снимката, погледна я учтиво, усмихна се, след това погледна мен и отново се усмихна. Мей Лин им каза нещо. Изслушаха я, отново погледнаха снимката и попитаха нещо Мей Лин. Тя им отговори. Те изрекоха още няколко думи, а тя кимна.

— Искат да вземат снимката отзад и да я разгледат по-внимателно — осведоми ме тя.

— Разбира се.

Господин и госпожа Он отстъпиха заднешком, за да не ни обидят, като ни обърнат гръб.

— Това означава ли, че познават човека от снимката и желаят да се посъветват как да постъпят? — попитах аз преводачката си.

— Вероятно е така — отвърна тя. В топлото помещение лицето ѝ възвърна нормалния си цвят и тя престана да обгръща тялото си с ръце.

По стените на стаята имаше шкафове с множество рафтове и отделения. Върху шкафовете се виждаха стъкленици, съдържащи най-различни изсушени неща.

— Това е меча жлъчка, господине — посочи Мей Лин към една от стъклениците, — морски кончета за бъбреците, личинки за промиване на рани, женшен, хапчета „Йон Чао“, еленови рога.

— Е, не можах веднага да разпозная мечата жлъчка, но отгатнах стритите еленови рога. Тези неща наистина ли действат?

— Вие какво бихте отговорили, господине, ако аз ви попитам дали западната медицина действа?

— Бих казал понякога.

— Да, и аз ще ви отговоря по същия начин.

От двете страни на стаята имаше по един стъклен шкаф. Вътре се виждаха сушени гущери, сплескани като ваденки за стена, и малки, обли изсушени нещица в стъклени епруветки. Попитах Мей Лин какво представляват.

— Това са еленови крачета, господине?

— За какво служат?

— Повишават мъжката потентност.

— Наистина ли?

Престорих се, че се пресягам и пъхам няколко в джоба си. Мей Лин се засмя тихичко и се изчерви. Господин и госпожа Он се появиха от задните помещения. Той ми върна снимката и поклати глава, след това изрече нещо на Мей Лин.

— Казва, че не познават този човек — преведе тя.

— Вярваш ли им?

— Не знам, господине. Признавам, че когато се оттеглиха отзад, смятах противното.

— Аз също.

Изгледах и двамата, но израженията им бяха спокойни и непроницаеми.

— Разбирате ли поне малко английски? — попитах аз.

Те се усмигнаха и погледнаха към Мей Лин. Тя им преведе. Двамата поклатиха глави, все още усмихнати.

— Твърдят, че изобщо не говорят английски.

— Вярваш ли им?

— Не знам, господине. Много китайци не говорят английски.

— Според мен те познаха лицето от снимката, влязоха вътре, консултираха се с трети човек какво да правят, а той им е наредил да си затварят устата.

— Това несъмнено е възможно, господине.

— Познавате ли Лони Ву?

Мей Лин преведе. Никаква промяна в израженията им. Учтиво усмихнати, двамата за пореден път поклатиха глава.

— Не познават господин Ву.

— Разбира се, че го познават. Той е да гъ на Куан Чан тун в Порт Сити. Той е най-важният човек в тукашния китайски квартал.

— Да, господине.

— А аз си губя времето, като разпитвам за него.

— Да, господине — усмихна се Мей Лин.

— Така че, хайде да се чупим.

— Извинете, господине?

— Това е един изискан израз, който научих от д-р Силвърман — обясних аз.

— Да, господине.

На път за вратата свалих ципа на якето си и разкопчах ремъка на кобура. Много добре се досещах кой беше този трети човек. Дори да бе видяла какво правя, Мей Лин с нищо не се издаде.

— Мей Лин, нека аз изляза пръв, ако обичаш.

Ако думите ми я учудиха, със сигурност не показа и това. Излязох пръв, а тя ме последва под студеното ръмене, което вече се бе превърнало в неприятен дъжд. Застанали плътно рамо до рамо на тротоара, срещу нас вървяха петима азиатски младежи, а сред тях и моето приятелче Ян. Чух как Мей Лин уплашено хлъцна.

— Върни се в магазина, Мей Лин — наредих ѝ аз.

Не погледнах към нея, защото погледът ми беше прикован върху Ян и останалите, но усетих как тя се раздвижи. Измъкнах пистолета си от кобура, дръпнах предпазителя и хванах оръжието с дулото надолу отстрани до тялото си. Групата спря пред мен. Всички бяха обути във високи до глезените маратонки и джинси. Върху главите на повечето се виждаха бейзболни шапки, обърнати с козирките назад. Ян носеше грейка, подплатена отвън с морав сатен, със синя плетена яка и маншети. Засега никой не беше извадил оръжие, но момчето до Ян беше облечено в доста широко дълго и разкопчано палто, под което явно се криеше нещо по-голямо от пистолет. Вятърът беше утихнал и дъждът падаше съвсем отвесно — непрестанно, но не силно. Върху сатененото яке на Ян се образуваха малки капчици. Огледах групата, която се бе подредила в полукръг на тротоара. Едва ли имаше някой, навършил двайсет години. Двама се опитваха да си пуснат мустаци, но резултатът беше плачевен. За разлика от безизразното си изражение, когато го бях заловил, сега очите на Ян блестяха, а ъгълчето на устата му леко потръпваше от напрежение. Всички бяха възбудени, но никой не изглеждаше притеснен.

Усмихнах им се приятелски и казах:

— Драконите на смъртта, предполагам.

Никой не продума. Вероятно защото никой не разбра думите ми. Аз зачаках. Улицата беше празна. Дъждът меко се сипеше. Хлапетата ме наблюдаваха с блеснали очи. Едно от мустакатите хлапета продума нещо на Ян и той му отговори. Момчето се изкиска. Отпуснах коленете и раменете си и вдишах дълбоко влажния въздух. Всичко сякаш започна да се движи по-бавно, както ставаше винаги в подобни случаи. Капчиците дъжд като че ли се отделиха една от друга. Сипеха се големи и кристални помежду ни, безразлични и сякаш никак не бързаха да стигнат до земята.

Хлапетата се наслаждаваха на момента. Бяха коравосърдечни убийци — всички до един — и не бяха способни да изпитат съжаление или угризения. Но освен това бяха деца и това бе най-близката до игра дейност, която съсипаният им живот бе в състояние да им предложи. Дори придвижването им по улицата в плътна редица беше като сцена от филм, а също и полукръгът, който бяха оформили около мен, и драматичната пауза, която все още не бе приключила. Забавлявах се.

— Ние убие тебе — каза Ян.

Не отговорих. Явно Ян ръководеше операцията. Той направи първата крачка, а аз изчаках. Настана пълна тишина и аз сякаш чувах как дъждът преминава през въздуха помежду ни. Изщракването на затвора на пушката прозвуча оглушително в тишината. Нервите на всички бяха обтегнати до краен предел. И петимата младежи подскочиха и се обърнаха. Хок и Вини Морис бяха зад тях. Хок — отдясно. Вини — отляво. Всеки държеше на рамо по една пушка. Вкусът на Хок към драматичното го бе накарал да щракне затвора, когато се озове зад гърбовете им. Хлапетата се обърнаха към мен и ме измериха с погледи. Бях вдигнал пистолета си и се целех право в гърдите на Ян.

— Може пък вие да не убие мене — казах аз.

Отново се възцари тишина. Ситният дъждец продължи да се сипе. Знаех, че хлапетата очакват Ян да вземе решение. Той погледна към пистолета ми, насочен към гърдите му. Забелязах как блясъкът в очите му помръкна.

Без да свалям поглед от него, се провикнах:

— Мей Лин?

След миг чух:

— Да, господине?

— Всичко свърши. Кажи им да легнат по очи на тротоара.

Тя преведе думите ми. Тъничкото ѝ гласче прозвуча спокойно и уверено. Хлапетата не помръднаха.

— Обясни им, че ще броя до пет, и ако някой остане прав, ще го застрелям.

Мей Лин каза още нещо. Вдигнах дясната си ръка и разперих петте си пръста.

— Едно. — Свих кутрето си. — Две. — Безименния пръст. — Три.

Легнаха на земята. Явно и преди бяха заемали тази поза, защото трима от тях тутакси вдигнаха ръце на тила.

— Кажи им да вдигнат ръце на тила си, ако обичаш.

Мей Лин преведе заповедта ми и останалите двама последваха примера на приятелчетата си. Сега, когато възбудата им беше преминала, те изпаднаха в мълчаливото покорство, което щеше да направи остатъка от живота им възможен.

— Моля те, кажи на господин и госпожа Он да повикат полицията, Мей Лин. Ако не го направят, ти се обади. Ако няма телефон, ще трябва да намериш.

— Вече повиках полицията, господине. Направих го, когато ми наредихте да вляза вътре.

За пръв път, откакто се бе появил Ян, откъснах очи от него и погледнах към Мей Лин. По страните ѝ бе избила руменина, но не личеше никакъв друг признак на вълнение.

— Благодаря, Мей Лин.

— Няма защо, господине.

Чух далечния вой на сирените. След малко се появи патрулна полицейска кола и спря до нас. Отвътре излязоха двама униформени полицаи с оръжие в ръка и заповядаха иззад прикритието на автомобила:

— Полиция! Хвърлете оръжието!

— Ние сме добрите. Лошите са на земята. Къде е Де Спейн?

— Ще дойде — отвърна единият от полицаите. И двамата заеха позиция и се прицелиха.

В този момент изникнаха още две полицейски коли, следвани от сив форд без опознавателни знаци. Ченгетата слязоха от колите и ни обградиха с извадени пистолети. Де Спейн излезе от форда, облечен с

кафеникав шлифер и сива филцова шапка, и се приближи към мен, като стъпи право върху гърба на Ян. Май не забеляза какво е направил. Хок и Вини свалиха пушките. Аз прибрах пистолета си в кобура.

— Сложете белезници на тия на земята, но преди това внимателно ги обискирайте — нареди Де Спейн.

— Ами тия двамата с пушките? — попита един от полицаите.

— Аз ще се погрижа за тях. Вие само приберете жълтурковците.

— Погледна към Мей Лин и попита: — А тази коя е?

— Преводачката ми. Мей Лин Чу.

Де Спейн кимна.

— Да знаеш, че си като скапан таралеж в гащите — заяви той.

— Аз пък си мислех, че не ти пука.

Зад нас спря камионетка и полицаите натикаха вътре петимата младежи. Де Спейн ги изгледа равнодушно.

— Гледайте да ги закарате в участъка, преди да пристигне адвокатът им — изкомандва той на хората си и отново погледна към мен.

— Трябва да поговорим.

— Ще дойда.

— Доведи и тия двамата с пушките, в случай че ми потрябват.

— Добре.

Патрулът прибираше оръжията на Драконите на смъртта в някакъв чувал. Оказа се, че онзи с дългото палто носи „Узи“.

— Добре — каза Де Спейн. Обърна се към Мей Лин, докосна шапката си и се запъти към колата си. Всички се ометоха.

Хок се приближи и застана до Мей Лин. Държеше пушката отстрани до тялото си с цевта надолу, за да не влиза вода в дулото. Погледна я и се усмихна.

— Как ти се стори всичко това, млада госпожице?

— Много се уплаших и ужасно се зарадвах, когато се появихте.

— Аз също — обадох се аз.

— Видяхме ги да се приближават по улицата — обясни Хок — и спряхме зад ъгъла. Решихме, че ще е по-добре да ги изненадаме в гръб.

— Смятате ли, че семейство Он са се обадили на някого, когато се оттеглиха отзад уж за да разгледат снимката? — попита Мей Лин.

— Да — отвърнах аз. — Позвънили са на Лони Ву.

— И той е изпратил тези, за да ви убият?

— Да.

— Отвратително — отсъди Мей Лин. — Ако мога да се изразя така, господине.

— Можеш и е точно така — казах аз. — Няма да ти се сърдя, ако решиш да се откажеш.

— Не, господине, парите ми трябва.

— И? — попита Хок.

Мей Лин го изгледа. Отново бе обхванала тялото си с ръце и цялата трепереше. Лицето ѝ бе сериозно.

— И знам, че вие ще ме закриляте — добави тя.

— Да, ще те пазим — доволно я увери Хок.

— Така е — потвърди и Вини. — Ще те пазим и ще ти служим. А сега не е ли добре да се скрием от шибания дъжд?

— Да, и аз бих искала.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Искам да чуеш едно нещо — каза Сюзан.

Преместих се от кухнята в дневната над кабинета ѝ. Последният ѝ пациент току-що бе приключил петдесетминутния си сеанс. Отвън се бе спуснал ранният зимен здрач. В камината ѝ благодарение на мен гореше огън. Ако тя се палеше понякога, то бе благодарение на мен. Пърл бе нахранена и спеше на пода пред огъня. На печката къкреше ирландска яхния, пак благодарение на мен. Въобще, ако някога на печката на Сюзан къкреше яхния, това винаги се дължеше на мен. Пиех бира направо от бутилката, а Сюзан си бе сипала малко червено вино.

— Чуй това — заяви тя и натисна копчето за превъртане на телефонния си секретар.

Разнесе се глас: „Доктор Силвърман, обаждат се Анджеला Трикет...“

— Не е това — извести Сюзан и превъртя още малко от лентата.

Разнесе се друг глас: „Сюзан, обаждат се Гуен...“

— И това не е — превъртя отново тя. — Следващото съобщение.

„Доктор Силвърман, сигурно няма да ви е леко да научите това, но трябва да го знаете. Вашият приятел ви изневерява. Знам от личен опит, че това е неприятно, и много съжалявам. Смятам, че имате право да знаете. Аз не съм единствената“.

Настана пауза, след това връзката прекъсна. Сюзан натисна копчето и ме погледна.

Аз ѝ отвърнах с уж уплашен поглед.

— Скапана работа! Толкова ли не може да си държи устата затворена! — възкликнах.

Сюзан се усмихна:

— Май познах гласа.

— Пусни го пак.

Тя изпълни желанието ми и ние отново прослушахме записа.

— Още веднъж — настоях аз.

Пак го чухме.

— Джослин Колби — заключих аз.

— Мили боже! Мисля, че си прав! — възкликна Сюзан.

— Прав съм, разбира се.

— Значи има и още нещо. Тя ми се обажда два или три пъти и пита за теб. Твърдеше, че сте имали среща, но ти не си отишъл.

— Какво означава това, по дяволите? — избухнах аз.

— Първо, допускам, че не си се поддал на чара на Джослин Колби — каза Сюзан.

— Вярно е — потвърдих аз.

— Лъже, за да ме накара да повярвам, че ми изневеряваш. Вероятно ми се обажда и пита за теб, за да ме накара да заподозра нещо. Сигурно от мен се очаква да се запитам къде си. Понеже работното ти време и бездруго е странно, никога не съм се замисляла за тези неща, а и тя не остави никакво съобщение, затова дори не си дадох труда да ти предам за обажданията.

— Разговаряла ли е лично с теб? — попитах аз.

— Не, винаги оставя съобщение на секретаря. Предполагам, че нарочно се обажда в работно време, за да не вдигна лично.

Бирата ми свърши. Отидох в кухнята, отворих си нова бутилка, проверих яхнията, сипах малко бира вътре, разбърках я и се върнах в дневната. Сюзан седеше на кушетката, събула обувките си и подвила крака пол себе си. Държеше чашата си с две ръце и гледеше над ръба към огъня в камината. Седнах на канапето до нея.

— Защо го прави? — попита тя.

— Последния път, когато я видях, доста ми се разсърди, защото ѝ заявих, че никой не я следи.

— И?

— И ме нарече шавлив мъжкар.

— Шавлив мъжкар ли? Много изискана фраза! И какво следваше от факта, че никой не я следи?

— Това, че щях да престана да се мъкна подире ѝ.

— Според теб знаела ли е, че никой не я следи?

— Освен ако не ѝ се привиждат разни неща. Наистина никой не я следеше.

— Тогава защо ще си измисля преследвача?

— За да привлече вниманието ми, може би?

— И в крайна сметка — компанията ти.

Пърл се размърда на пода и изскимтя нещо насън. Отпих от бирата си.

— Тъкмо преди да ме назове шавлив мъжкар, се ядоса, задето щях да прекарам уикенда с теб.

Сюзан кимна. Замълчахме. Пламъците танцуваха в камината. Мехурче задържала се в дървото влага се спуска и се изпари с едва доловимо пращане.

— Да не би да не е съвсем с всичкия си? — попитах аз.

— Ревнува — отвърна Сюзан. — Привързала се е към теб и те ревнува от мен.

— Е, всяка жена на нейно място би сторила същото.

Сюзан продължи, сякаш изобщо не бях подхвърлил нищо. Когато започне да обмисля нещо, не се отказва, докато не стигне до дъното.

— Ти си силен мъж — закрилник, избавител, нещо такова.

— Наистина спомена, че иска някой да я спаси.

— В момента това е много модерна фраза сред хората с психически проблеми — обясни ми Сюзан. — Чувам я на почти всеки сеанс. Освен това е полезна концепция, стига всички да разбират, че всъщност става дума за много по-сложни емоционални проблеми.

— Наистина ли си въобразява, че може да ни скара с подобни анонимни обвинения в изневяра? — попитах аз.

— Колко мило е да го чуе човек от мъж с ей такъв дебел врат — усмихна се Сюзан.

— Нали ходя с психиатър — подсетих я аз.

— Провървяло ти е. Жена като нея се интересува само от собствения си емоционален живот. Не е способна на задълбочена връзка и не го разбира и у околните. Не може да се довери никому и смята, че и останалите хора не могат. Ако не иска мен, значи си има друга и щом се освободя от нея, ще пожелае мен. Така разсъждава тя. Това е някакво юношеско разбиране за любовта, някакво, да кажем, обвито в романтичен ореол сексуално желание.

— Благодаря ви, докторе.

— Опитай се да го разбереш. Ще те изпитам преди вечеря.

— Ще ме посъветваш ли как да постъпя?

— Не й обръщай внимание — каза Сюзан.

— Допускаш, че пак ще се обади ли?

— Вероятно, но само на секретаря ми. Няма да желае да разговаря с мен.

— Не би трябвало да те притеснява.

— Не ме притеснява — успокой ме Сюзан. — Просто поредното съобщение на секретаря ми, записано през нощта. Може дори да се окаже интересно. Току-виж ми доверила подробности за това какво правите двамката.

— Доста е хубавичка — подметнах аз.

— Аха.

— Дали пък да не ѝ протегна ръка само за да ѝ помогна да възвърне душевното си равновесие?

— Ами ако остане разочарована и това съвсем я разстрои? — попита Сюзан.

— Ти не си оставала разочарована досега — възразих аз.

— Защото съм завършила Харвард.

— Добър довод. Май ще е по-добре да не рискуваме с Джослин.

— Съгласна съм.

— И още нещо — добавих аз. — Тя твърди, че двамата с Христофолус са били любовници и че човекът, който го следи, вероятно ревнува заради чувствата му към нея или заради нейните към него — не се изрази съвсем ясно.

— Наистина ли? Не знаех нищо за това.

— Христофолус също. Направо се смая, като му го подхвърлих.

— А когато разбра, че това са думи на Джослин?

— Не му съобщих, че знам от нея. Опитвам се да не разкривам повече от необходимото. Поне докато не ми стане ясно за какво точно става дума.

— Струва ми се благоразумно — съгласи се Сюзан.

— Според мен Христофолус не ме излъга. Защо му е да го прави? Няма причина да не излиза с Джослин. Разведен е. Тя — също.

— Вдовица е — поправи ме Сюзан. — Не че има голямо значение.

— Тя ми каза, че е разведена.

Очите на Сюзан се разшириха:

— Така ли? На мен пък заяви, че е вдовица.

— Знаеш ли подробности? Името на съпруга ѝ, къде са се оженили, как е починал?

Сюзан поклати глава. Един от пъновете в камината изпраця и рухна. Мимолетното проблясване освети лицето на Сюзан и после хвърли сянка, която направи очите ѝ още по-големи, отколкото бяха.

— Не. Каза само, че загинал трагично, преди тя да се присъедини към трупата.

Облегнах се назад, протегнах крака към огъня и прегърнах Сюзан през раменете.

— Джослин май ни баламосва — отбелязах аз.

— Несъмнено.

На пода Пърл отвори очи и ме изгледа как стоя с ръка около раменете на Сюзан. Позамисли се, след това скокна от пода на канапето и най-безцеремонно се настани помежду ни.

— Пърл, изглежда, също ревнува.

— И това е вярно.

Кучето се излегна върху Сюзан, така че да ме принуди да дръпна ръката си. Погледнах го лошо, а то ме близна по носа.

— Какво е професионалното ти мнение за Джослин? — попитах Сюзан.

— Според мен е откачалка — отвърна тя.

— Дали не би могла да ми го обясниш по-простичко като на непрофесионалист?

— Според мен тя има неразрешени проблеми, свързани с мъжете и най-вече с онези, които разполагат с известна власт или просто са по-възрастни.

— Прибързано ли ще бъде, ако се допусне, че това би могло да е свързано с проблеми, които е имала с баща си в детството?

Сюзан се усмихна и каза:

— Да, ще бъде.

Наполовина седнала, наполовина легнала, Пърл премести тежестта си от мен върху Сюзан.

— А ще бъде ли прибързано да се каже, че Пърл вероятно има нерешени проблеми, свързани със статута ѝ на кучешката принцеса на Америка? — попитах аз.

— Не, според мен разполагаме с достатъчно емпирични данни в подкрепа на подобно твърдение — отвърна Сюзан.

Пърл я близна по ухото, а Сюзан извърна глава в опит да се предпази. Пърл упорстваше.

— Макар че проблемът едва ли може да се нарече неразрешен —
добави Сюзан.

Поседяхме мълчаливо известно време.

— Възможно е тя да е следила Христофолус — предположих аз.

— Смяташ ли?

— Едно от нещата, които преследвачите извличат от преследването, е усещането за сила и власт над жертвата си.

Сюзан кимна.

— Като се замисля за нещата в тази светлина, ми се струва странна забележката ѝ, че причината някой да преследва Христофолус е ревност.

— Освен ако не е точно така — допусна Сюзан.

— И самата тя не е преследвачът.

— Тя е маниакално привързана към Джими, защото той е по-възрастен, защото ръководи трупата, в която тя участва, и защото е податлива към такива маниакални състояния — заключи Сюзан. Впери поглед в огъня. Чашата ѝ за вино беше почти пълна. Знаех, че е забравила за него, докато обмисляше хипотезата си. — А той не отвръща на чувствата ѝ. Тя допуска, че има друга жена и го следи, за да види дали е права.

— Или пък защото ѝ е приятно да го следи — допуснах аз.

— Да.

— И тогава се появявам аз и какъвто съм си неустоим, заемам мястото на Христофолус във фантазиите ѝ.

— Тя ти казва, че някой я следи, за да ѝ обърнеш внимание.

— Ако сме прави, тази жена не е никак добре.

— Не е. Сигурно е много нещастна.

— Да не се окаже, че съм открил кой е преследвачът? — подметнах аз.

— Възможно е. А кой е убил Крейг?

— Нямам ни най-малка представа.

Сюзан се наведе към мен и ме целуна по устата.

— Но ще научиш. Какво има за вечеря?

— Ирландска яхния, франзела и доматиен сос — изрекох с достойнство аз.

— Ще хапнем ли?

— Това е част от плана.

— А каква е останалата част?

— Ами след като не съм в състояние да помогна на Джослин, мога поне да...

— Последният останал бойскаут — каза Сюзан с усмивка.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Седяхме в кантората. Вини слушаше някаква музика на уокмена си, Хок продължаваше да чете Корнел Уест, а аз седях зад бюрото си и преглеждах досието на Крейг Сампсън от ФБР. Когато приключих, го подадох на Хок. Той подгъна страницата на книгата си, остави я върху бюрото ми, взе папката и се зачете. Когато свърши, ми я върна.

— Откъде каза, че е китайската курва? — попита той.

— Рики ли? От Тайпей.

Хок кимна и отново се задълбочи в книгата си. Седях и зяпах папката. Вини клатеше глава в такт с музиката, която чуваше само той. Зад мен стъклата на прозореца издрънчаха. Завъртях се на стола си и се загледах навън за разнообразие. Беше слънчев и твърде топъл за ноември ден, но духаше силен вятър. Небето, което се виждаше между сградите, беше бледосиньо, а разпокъсаните облаци се носеха на изток, към пристанището.

Според досието, което Лий Фаръл ни беше донесъл, Крейг Сампсън беше на четирийсет и пет години и все още беше жив. Беше постъпил в армията през август 1971-а, беше преминал базовото обучение във Форт Дикс, беше учил във военното училище за чужди езици в Монтерей и беше прекарал година и половина с военен помощен отряд в Тайван. Беше се уволнил през юли 1974 г. с ранга специалист трети клас.

Отнякъде се разнесе воят на сирена. Полицейският участък на Бъркли стрийт беше съвсем наблизо, а малко по-нататък се намираше пожарна. Сирените бяха музиката на този град, неговият бибоп ритъм.

Завъртях стола си обратно. Хок вдигна очи, отново прегъна страницата на книгата си и качи крака на ръба на бюрото ми. Ботушите му бяха излъскани до блясък.

— Накъдето и да се обърнем, все са замесени проклетите жълтурковци — каза той.

— Май не трябва да ги наричаме така — отбелязах аз.

— Добре, а как би възприел „господата от Азия“?

— Според мен можеш да вмъкнеш някъде фразата „Тихоокеанско крайбрежие“.

— Чакай да опитам. Сигурен съм, че ще се получи.

— Добре — съгласих се аз. — Но засега, накъдето и да се обърнем, все са замесени проклетите жълтурковци.

— Знаем, че Рики Ву е от Тайван. Крейг Сампсън е служил в Тайван. Рики Ву най-вероятно се е въргала в леглото с него. Съпругът на Рики Ву е човекът на Куан Чан в Порт Сити и ти нареди да се разкараш оттам. Ти не го направи и доста хора от Тихоокеанското крайбрежие се опитват да ти пръснат мозъка. Знаеш ли откъде е Лони Ву?

— Не.

— Смяташ ли, че Крейг може да се е въргала с Рики от отдавна?

— Възможно е.

— А според теб дали и Де Спейн знае и затова ти е съобщил, че няма досие за Крейг Сампсън, за да не можеш да го откриеш и ти?

— Възможно е, но е вероятно и да е проверил само в полицейския компютър и понеже там няма нищо, да се е отказал да рови по-нататък.

— Като че ли не знае, че стават грешки — каза Хок. — Познаваш Де Спейн. Убеден ли си, че може да е толкова немарлив по време на разследване на убийство?

— Не.

— Освен това обръщат стаята на Сампсън с краката нагоре, обаче не намират под леглото голите снимки, които дори малко дете би намерило.

— Знам. И мен ме озадачава този факт.

Вини извади касетата от уокмена си и пъкна друга. Не прояви никакъв интерес към разговора ни.

— Значи имаш някаква теория? — попита Хок.

— За снимките — да. Според мен полицията в Порт Сити не е провела истински обиск в стаята на Сампсън. Просто са отишли, разхвърляли са всичко и са опразнили няколко чекмеджета, за да прилича на обиск. Едва ли им е отнело повече от пет минути.

— Това обяснява бъркотията — изкоментира Хок.

— Аха. Разбира се, Де Спейн може просто да е изпратил там хората си, а те да не са си дали много зор.

— И Де Спейн не знае, че са го преметнали — каза Хок.

— Да.

— Склонен ли си да вярваш, че хората на Де Спейн си правят каквото си щат, а той не знае? — попита Хок.

— Категорично не — отвърнах аз.

— Тогава?

— Де Спейн прикрива нещо.

— Едно от нещата, които прикрива, е връзката между Ву и Сампсън.

— Да.

— Знаеш ли защо?

— Не.

— Виждаш ли някаква връзка между това и преследвача?

— Не, но съм измислил нещо и по този въпрос.

Разказах му за Джослин и за телефонните обаждания.

— Тя е побъркана! — заключи Хок. — Да си падне по теб, след като е видяла мен!

— Преди мен си е падала по Христофолус, ако се окажем прави.

Хок поклати глава.

— Със сигурност е някоя откачена история. Смяташ ли, че Лони е убил Сампсън?

— Възможно е. Нищо чудно да е разбрал, че снима цветето на Рики, и да е изпратил някой да го очисти на сцената, за да е сигурен, че тя ще забележи.

— Значи имаш теория за преследвача. Наясно си и кой е убил Сампсън. Защо просто не обявим случая за приключен и не се омитаме?

— Не мисля, че е така.

— Щото ти харесва да се мотаеш с мен и Вини по цял ден ли?

Свих рамене и отвърнах:

— Това са само предположения. Не разполагаме с никакви улики срещу Лони. Дори да кажа на Де Спейн каквото знам, дали ще тръгне по следата?

— Едва ли.

— Не сме сигурни, че Джослин е следила Христофолус.

— Сигурни сме. Само че не можем да го докажем.

— Все тая.

— Не и в моя свят.

— Да, но сега работиш в моя.

— Кое е доста отегчително — отбеляза той. — Ако работехме по моя метод, щяхме доста по-бързо да се оправим с тая каша.

— Знам, но дори и да постъпим както казваш, нещо в Порт Сити ужасно намирисва. Ако отстраним Лони Ву, да предположим, вследствие на хирургична намеса, Куан Чан ще изпратят нов да гъ още на следващия ден.

— Ще стане, независимо от начина, по който бъде отстранен Лони.

— Известно ми е.

— Тогава какво значение има?

— Едно истинско полицейско управление би трябвало да е в състояние да се противопостави на един тун — казах аз. — Трябва да разбере как стоят нещата с Де Спейн.

— И после какво? — ухили се Хок.

— Обещах на Сюзан, че ще оправя нещата — обясних му аз.

— Аха.

И двамата се ухилихме.

Познавахме се от много-много отдавна.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Седях в кабинета на Де Спейн и го бях попитал какво е станало с Драконите на смъртта, които арестува.

— Навън са — отвърна той.

— Вече?

— Да. Когато ги доведохме, адвокатът им вече ги чакаше. Пък и в какво точно можехме да ги обвиним? Просто са се разхождали по улицата, когато вие сте им опрели дулата в корема.

— Имаха ли разрешителни за оръжията, които носеха? — поинтересувах се аз.

Де Спейн се ухили просто ей така.

— Нещо ново по убийството на Крейг Сампсън? — попитах го аз.

— Нищо.

— Аз понаучих това-онова.

Де Спейн се облегна на стола си и склучи ръце на тила.

— Ще ми съобщиш ли?

— Да.

Точно това направих. Казах му какво знам и какво предполагам. Разказах му за Рики Ву, за снимките, за Крейг Сампсън и за кариерата му като военен, а също и за Джослин и за въображаемия ѝ преследвач. Де Спейн скръсти дебелите си ръце на гърдите, наведе стола си назад и застина неподвижен, докато говорех. Силната флуоресцентна светлина размиваше чертите му и му придаваше измъчен вид. Вероятно и с мен правеше същото. Когато свърших. Де Спейн не помръдна. Изражението му също не се промени.

— Е и? — каза той.

— Какво става тук? — попитах аз.

Той не продума. Само си седеше.

— Позвъних на един агент, с когото работих едно време. Нарича се Хийли, познаваш ли го?

Де Спейн остана равнодушен.

— В момента е шеф на Отдела за криминални разследвания. Той те познава. Твърди, че си страхотно ченге. Малко си бил краен понякога, но иначе си добро ченге. Заяви, че си имал голямо бъдеще в държавната агенция. Щял си да оглавиш отдела вместо него.

— Познавам Хийли — отвърна лаконично Де Спейн.

— Тогава защо не си се докопал до отпечатъците на Сампсън?

Той сви рамене:

— Може би тъпата компютърна система пак се е скапала. Чиновниците допускат грешки. Но открих, че Сампсън е служил в армията.

Гледаше ме право в очите, но лицето му оставаше безизразно.

— Намерих снимките само за няколко минути.

— Е и?

— Значи прикриваш нещо.

Бръчките около устата му се врязаха още по-дълбоко.

— Ако продължаваш да говориш така, ще си навлечеш сериозни неприятности.

— А ти ще си навлечеш сериозни неприятности, ако се храниш в „Щастливата риба треска“ — предупредих го аз.

— Аха.

Де Спейн завъртя стола си на колела и застана с гръб към мен, вперил поглед през прозореца в мрачната сива утрин.

— Не съм искал да те плаша. Познавам те. Едва ли си работил за Лони.

Стъпи с единия крак върху рамката на прозореца и наведе облегалката на стола си още повече. Навън се виждаха прилежно паркираните редици полицейски автомобили, които дъждът миеше.

— И въпреки това аз съм шеф на местната полиция. Подложен съм на огромен натиск и наистина трябва да свикна да се оправям с това.

— Защо напусна щатската полиция? — попитах аз.

— Защото, да си шеф на участък в такова малко градче, означава да си независим и ако наистина си добър, си в състояние да поставиш нещата под контрол.

— Тогава защо не се опиташ да разбереш кой е убил Крейг Сампсън?

— За да мога здраво да хвана поводите в ръце, се налага най-напред да реша някои дребни проблеми с дисциплината.

— Ву плаща ли ти? — попитах аз.

— Първоначално трябва да съм сигурен, че всичко е наред горе, на хълма, че улиците са безопасни. Трябва да държа всички имигранти настрана от хубавите квартали.

— Свързан ли си със Сампсън? С Джослин Колби? С Рики Ву?

— Ако всичко на хълма е наред, човек може много лесно да си върши работата тук, долу — тихо и меко се носеше гласът на Де Спейн. Завъртя стола си обратно към мен с едно сръчно движение на крака. Погледна ме, но очите му бяха напълно безизразни.

— Тук, долу, е възможно да правиш каквото си поискаш.

Почаках. Де Спейн — също. Дъждът продължи да се сипе върху черно-белите полицейски коли на паркинга.

— Нищо ли няма да ми кажеш? — попитах аз.

— Сега имаш шанс да се махнеш оттук. Възползвай се и си върви. Ако продължиш да душиш по следата, ще попаднеш на нещо огромно и много гадно, което ще те погълне целия.

В кабинета му се настани напрегнато мълчание. Двамата с Де Спейн се измервахме с поглед, без да продумахме. Най-сетне аз се изправих.

— Аз съм си такъв, Де Спейн. Душа по следите.

— Знам — отвърна той. — Знам.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Намирахме се в колата на Хок. Мей Лин седеше на предната седалка до него. Двамата с Вини се бяхме разположили отзад. Хок ме погледна в огледалото.

— Де Спейн се остави на твоята милост, така ли?

— И помоли за прошка.

— Казах ти, че е загуба на време.

Мей Лин се обърна на предната седалка. Пак беше облечена с мушамата си и носеше доста широка за нея бейзболна шапка с емблемата на „Янките“ от Ню Йорк с каишка за регулиране на ширината отзад. Беше промушила косата си през отвора на шапката на тила и тя висеше на дълга черна опашка на гърба ѝ. Под голямата козирка на шапката очите ѝ изглеждаха твърде големи за лицето.

— Подозирате шефа на полицията ли, господине?

— Да, така е.

Тя се усмихна.

— Какво ти се струва толкова смешно, Мей Лин?

— Разбрали сте това, което китайците винаги са знаели. По-добре е човек да не се доверява на властите, а на тун.

— Нали точно тун изпрати Драконите на смъртта, когато бяхме в Порт Сити?

— И това е вярно. Китайците смятат, че животът е трудно нещо.

— И са напълно прави.

— Какво ще правим сега? — попита Вини. Никога не си е падал по празните приказки.

— Мисля, че Джослин Колби изпълнява най-гадната роля в тази пиеса. Можем да отидем да ѝ се поскараме. Току-виж се уплаши и ни довери това-онова.

— Приятна промяна — възкликна Хок.

Мей Лин се усмихна на думите му.

— По това време трябва да е в театъра — предположих аз.

Вини поклати глава.

— През целия си живот премятам полицаите и крадците — каза той. — Сега за пръв път се налага аз да се правя на полицай.

Хок подкара ягуара и се отправи към театъра.

— Какво знаеш за китайските имигранти? — попитах аз Мей Лин.

Хок пак ми метна поглед в огледалото.

— Чух нещо в бара онзи ден — обясних аз.

Мей Лин сви крака под себе си на предната седалка. Явно се канеше да ми обясни някои работи.

— През деветнайсети век — подхвана тя — китайците дошли тук и били готови да работят всякаква работа срещу какво да е заплащане. Спечелили си презрението на хората, а нашите започнали да се страхуват да приемат работа от лао уай.

Усмихна ми се и извинително поклати глава.

— Винаги става така — отбеляза Хок.

До мен Вини седеше мълчаливо, облегал пушката на лявото си бедро, а очите му не преставаха да оглеждат улицата. Отново беше сложил слушалките на ушите си и се кефеше на изпълненията на „Литъл Антъни“ и на „Империалс“.

— И така, през 1882-а Конгресът на САЩ приел закон, с който забранявал на китайските работници и на съпругите им да влизат в страната. Със същия закон била отнета работата и на повечето китайци, които вече се намирали в страната.

Кимнах. В действителност ме интересуваше малко по-нова информация, но Мей Лин така увлекателно разказваше, че сърце не ми даваше да я прекъсна.

— През Втората световна война, когато Щатите сключили съюз с Китай срещу Япония, този закон бил отменен и през 1982 година, след като Щатите признали Китай, народната република получила имигрантска квота съгласно Имиграционния закон от 1965-а.

— Което какво точно означава?

— Двайсет хиляди китайци годишно имали правото да влизат в Съединените щати.

Мей Лин погледна към Хок и той й се усмихна.

— Бая работи знаеш, млада госпожице — отбеляза той и зави по Оушън стрийт към театъра.

— А останалите? — попитах аз.

— Незаконните имигранти ли?

— Да.

— Много са. По-голямата част. Плащат страшно много пари, за да дойдат тук. Трийсет, четирийсет, петдесет хиляди американски долара — каза Мей Лин. — Срещу тази сума ги докарват в Америка, често пъти ги предават на агент, който им намира работа, и потъват в китайския квартал.

— Откъде набавят парите?

— Взимат ги назаем от някой чужденец контрабандист, от агента или от работодателя и се разплащат от заплатите си.

— А те са много ниски — отбелязах аз.

— Да.

— Често пъти под минималните, защото те са нелегални имигранти, не могат да се оплакват, не говорят английски и не могат да напуснат, защото дължат на работодателя и душата си.

— Това с душата не го разбрах — призна Мей Лин.

— Образно казано — обясни й Хок. — Не могат да напуснат, защото дължат много пари и компанията им ги превръща в нещо като роби.

— Разбирам. Да, така е.

Паркирахме до един противопожарен кран до входа на театъра.

— Ти познаваш ли нелегални имигранти? — попитах аз.

Мей Лин се поколеба и отново погледна към Хок, преди да ми отговори.

— Да.

— Искам да се срещна с един от тях.

Отново мимолетен поглед към Хок.

— Разбира се.

Оставих я при Хок и Вини и се запътих към театъра. Докато вървях по тротоара, се почувствах открит от всички страни като каменна кариера наред полето. Колкото повече стоях в Порт Сити, толкова повече се засилваше това чувство. Усецах успокоителната тежест на пистолета на десния си хълбок. Предните витрини на театъра бяха облепени с афиши, рекламиращи сезон, състоящ се предимно от исторически пиеси на Шекспир. Познавах повечето от тях. Някои дори бих гледал с удоволствие.

Джослин не беше на репетиция. Лу Монтана явно бе ядосан от този факт, както и това, че питах за нея. Всички останали в Порт Сити искаха да ме убият, така че неговото искрено, но безопасно негодувание беше приятна промяна. Отидох във фоайето и позвъних на домашния телефон на Джослин Колби. Свързах се с телефонен секретар. „Обажда се Джослин. Умирам да си поговорим, затова оставете името, телефонния си номер и кратко съобщение, ако и вие го искате. Ще ви се обадя веднага щом се прибера. Приятен ден“.

Затворих и се качих в кабинета на Христофолус. Щях да се радвам на приятен ден след това. Беше там и четеше книга за епохата на Елизабет, написана от Е. М. У. Тилърд. Остави книгата разтворена и с кориците нагоре върху бюрото си, когато влязох.

— Имате ли представа къде може да е Джослин Колби? — попитах аз.

— Джослин ли? Предполагам, че е на репетиция.

— Не е.

— Попитахте ли Лу?

— Да.

— Вероятно се е ядосал, че прекъсват репетицията.

— Да, но въпреки това оцелях.

— Да, виждам — отбеляза Христофолус.

— Знам, че вече ви питах за това, но напълно ли сте сигурен, че нямате романтична връзка с Джослин?

Христофолус уморено се усмихна.

— Сигурен съм. Бяхме приятели. Джослин е много грижовна. Излизахме да прием кафе от време на време и разговаряхме. Но нямаше нищо друго.

— А от нейна страна?

— Ласкаете ме — отвърна той. — Пълен, възрастен грък?

Свих рамене:

— Разни хора, разни вкусове — казах аз. — Дали случайно не помните как точно постъпи в трупата Крейг Сампсън?

Христофолус примигна:

— Крейг ли?

— Покойният Крейг — поправих се аз.

— Ами... Предполагам, че просто е кандидатствал, явил се е на прослушване и е бил приет.

— Талантлив актьор ли беше?
— Виждали сте го, какво смятате?
— Това е шега, нали? Тази пиеса би съсипала всеки актьор.
— Да, така е. Според мен Крейг беше компетентен, но не беше надарен.
— Някой да е използвал влиянието си и да се е застъпвал за него?
— Влиянието си ли?
— Да, влиянието.
— Това не е някаква заплетена политическа операция — отвърна Христофолус.
— Печелите ли от продажбата на билети?
— Не, разбира се. Нито едно наистина артистично начинание не печели от работата си.
— Тогава как покривате разликата?
— Да не би да намекувате, че давам работа срещу дарения за театъра?
— Просто ви питам дали някой влиятелен дарител не ви е помолил да прослушате Крейг Сампсън за трупата.
— Много често ни молят да обърнем внимание на някого, но това не означава, че веднага ги приемаме на работа.
— Кой привлече вниманието ви към Крейг Сампсън?
Христофолус малко се наежи и обичайното му добросъсърдие започна да го напуска.
— Не съм твърдял, че някой е насочил вниманието ни към него.
Почаках.
— Убеден съм, макар да не съм в състояние да помня всяко конкретно решение, което вземаме по отношение на актьорите, че Рики Ву ни изпрати автобиографията на Крейг Сампсън.
— И аз така смятам — потвърдих аз. — Щяхте много да ми помогнете, ако ми бяхте споменали за връзката им по-рано.
— Рики е моя приятелка — каза Христофолус — и е щедра дарителка на театъра. Не виждах никаква причина да я намесвам в едно криминално разследване.
— Знаехте ли, че двамата са имали връзка?
— Връзка ли? Искате да кажете интимна връзка? Не, не може да бъде! Това е нелепо!

— Да, нелепо е, но нищо чудно точно това да е причината за смъртта на Крейг Сампсън — осведомих го аз.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Отиваме в типична квартира за имигранти — обясни Мей Лин.

Беше рано вечерта. Намирахме се в ягуара на Хок, паркиран на Харисън авеню, близо до Медицинския център „Тафтс“ наред китайския квартал, пред голяма кооперация от червен камък.

— Една китайска госпожа държи жилище под наем и го е превърнала в място за ергени. Незаконно е, разбира се — каза Мей Лин.

— Направо съм шокиран — отвърнах аз.

— Братовчед ми живее тук с още девет мъже. Всички, освен него са сервитьори и в момента са на работа. Уверих го, че няма да съобщите на никого.

— Обещавам.

— Съществува ли наблизо някоя хубава закусвалня, Мей Лин? — попита Вيني.

— Не знам. Никога не идвам тук, за да се храня.

— Онова място на ъгъла ми се струва добро — отсъди Вيني. — Искате ли пиле с кашу?

Хок кимна и погледна към Мей Лин. Тя също му се усмихна.

— Тук сме, госпожице — успокой я той.

Тя поклати глава и излезе от колата с мен. Вيني също излезе и се запъти към ресторанта „Бо Шин“ на ъгъла на Нийланд. Двамата с Мей влязохме в жилищната сграда. Имигрантската квартира се намираше на третия етаж. Нямахме асансьор.

— Много от китайците, които пристигат тук, не могат да си позволят да доведат и съпругите си — обясни ми Мей Лин, докато се качвахме по стълбите. — Отнася се най-вече за незаконните имигранти.

— Братовчед ти нелегален ли е?

— Да, господине. Идват тук, живеят възможно най-евтино, плащат на контрабандистите, изпращат пари у дома и спестяват, за да

отворят собствен бизнес и да доведат семейството си.

Сградата се отличаваше с обичайната за общинските жилища липса на уют. Не бяха харчени излишни средства за линолеум или за каменна облицовка, а кабелите бяха закрепени отвън за арматурите на тавана. Похлопахме на гола врата без табелка и номер. Отвори ни слаб китаец, облечен в бяла риза и черни панталони, усмихна се и ни се поклони. Мей Лин го заговори на китайски.

— Братовчед ми се казва Лян — информира ме тя.

Лян отново се поклони и подаде ръка.

— Приятно ми е — здрависах се с него аз.

Той се дръпна от вратата и ни покани с жест да влезем. За миг изгубих ориентация. Точно пред входната врата имаше гола стена от шперплат. Наляво и надясно се точеше коридорът, успореден на външния коридор на сградата. По цялата му дължина се виждаха врати от шперплат с катинари. Единственият източник на светлина беше мъжделивата крушка в аплика в другия край на коридора. Лян ни поведе през коридора към последната врата в дъното, където се намираще неговата стая. Беше толкова тясна, че ако разперех ръце, бих могъл да докосна с пръсти стените. Беше дълга около два метра и почти цялото ѝ пространство се заемаше от две легла, поставени едно над друго. Под леглата се виждаха два куфара, а на закачалките на стената висяха няколко ризи и панталони. Помещението беше осветено с една портативна лампа, закрепена на винт за рамката на леглата. Бях виждал гробове, които изглеждаха по-уютно.

— Колко плащате за тази стая? — попитах аз.

Лян погледна към Мей Лин. Тя му преведе думите ми и той отвърна.

— Лян плаща сто долара месечно. Същото се отнася и за другия мъж — поясни тя и кимна към горното легло.

— И има още четири килийки като тази тук, така ли? — зададох втория си въпрос аз.

Мей Лин преведе и Лян отново кимна.

— Като се има предвид, че наемът към общината е фиксиран, това място едва ли струва на собственика си повече от двеста или двеста и петдесет долара на месец — отбелязах аз по-скоро на себе си, отколкото за Мей Лин. За нея това не беше нищо ново. — А това

означава, че месечната ѝ печалба е около седемстотин и петдесет — осемстотин долара.

Лян изрече нещо на Мей Лин.

— Искате да ни покаже и останалото — каза Мей Лин и двамата го последвахме по коридора към кухнята. Вътре се мъдреше много стар газов хладилник, газова готварска печка и порцеланова мивка с тъмни петна. Кранчето капеше. Хладилникът не работеше. Печката беше в изправност, но явно никой не я използваше. До кухнята имаше тоалетна с клекало и душ без завеса.

— Има ли работа? — попитах аз Мей Лин.

— Да. Продава плодове и зеленчуци на една сергия. Може да си позволи да живее по-добре, но не желае. Предпочита да спестява.

Тя се обърна с някакъв въпрос към Лян, а той придружи този си отговор с много жестове и мимики.

— Миналата година е спечелил трийсет и една хиляди долара и е спестил двайсет и пет хиляди. Не плаща данъци. Вече е изплатил таксата на контрабандистите на имигранти. Надява се, че догодина ще доведе от Китай и съпругата си.

— Попитай го как е дошъл тук.

Мей Лин преведе, а той ме изгледа скришом, докато тя говореше. Отговори ѝ. Тя поклати глава и му каза още нещо. Лян кимна и говори няколко минути.

— Лян е от провинция Фудзиен. Срещнал се е с местния човек, който урежда тези неща. Изпратил го е първо в Хонконг, а след това в Банкок. Оттам Лян летял до Никарагуа. Отишъл с камион до Вера Крус в Мексико и след това пристигнал с кораб в Съединените щати.

— На кое пристанище?

— Довели го на брега в Порт Сити с малка лодка посред нощ. Останал там една седмица, след това дошъл в Бостън. Пътуването траяло три месеца.

Стояхме в отвратителната кухня и непрестанното капене от кранчето на чешмата беше единственият друг звук, освен гласовете ни. Няколко хлебарки пробягаха по плота и се шмугнаха зад печката. Погледнах Лян, а той ми се усмихна учтиво.

— Три месеца! — повторих аз.

— Понякога пътуването е още по-дълго — обясни ми Мей Лин. — Налага им се да спират на много места и да работят. Някои от тях

пренасят наркотици или се връщат и уреждат трафика на други хора, за да платят за своя собствен. Ако са жени, често пъти трябва да проституират по време на пътуването.

— Знае ли името на човека в Порт Сити, който урежда трафика на хора?

Тя преведе въпроса ми на Лян, а той поклати глава.

— Казва, че не го знае.

— Вярваш ли му?

— Не знам, но съм сигурна, че няма да ви го съобщи.

— Лони Ву?

Лицето на Лян остана безизразно.

— Разбира се, че е той. Всички го знаем. Но дори и да го каже на мен, Лян никога не би го повторил в съда.

— Да, господине, така е.

Огледах се.

— Първоначално това място е било единичен апартамент, а сега в него живеят десет души.

— Да, така е.

Поклатих глава. Желаях да кажа, че не би трябвало нещата да стават така, но знаех твърде много и бях живял твърде дълго, за да говоря как би трябвало да е уреден светът.

— Хайде да се махаме оттук — настоях аз. — Умирам за малко чист въздух.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Повечето хора, които идваха на остров Брант, на север от Порт Сити, го правеха през деня, за да наблюдават птиците. Вървяха по тесния павиран път на насипа под прежурящото слънце и отиваха в ръждясалата беседка, където нагласяха биноклите си и очакваха да зърнат някоя птица, която не са виждали никога досега.

Когато отидохме ние, беше тъмно като в рог. И студено. Вини остана в колата, паркирана встрани от пътя зад група бели борове и крайбрежни храсти. Двамата с Хок се запътихме към брега, застанали от двете страни на Мей Лин. Нямаше луна. Островът беше само на около трийсетина метра от брега, но заради непрекъснатия напор на вълните към пътя и студения натиск на мрака изглеждаше още по-далечен. Идвахме тук вече четвърта нощ, но за пръв път нямаше луна. Стигнахме до малката беседка. Беше добър наблюдателен пункт, но не предпазваше от студения вятър, който духаше откъм океана. Хок се облегна на една от колоните, които подпиреха покрива, а Мей Лин застана съвсем близо до него, заровила ръце възможно най-дълбоко в джобовете на палтото си. Започнах да оглеждам океана през бинокъл за нощно виждане.

— На какъв принцип действия уредът? — попита Мей Лин.

— Има деветволтова алкална батерия в дръжката — обясни й Хок.

Изгледах го. Ама че обяснение й дръпна! Той ми се ухили. Мей Лин го дари с изпълнен с благодарност поглед, сякаш вече всичко й беше ясно. Продължих да наблюдавам морската повърхност. При нас океанът ревеше, но в кръгчетата на бинокъла вълните се надигаха и разбиваха безшумно. Ако имигрантите пристигаха веднъж месечно и предвид на факта, че идвахме тук за четвърти път, шансовете ни бяха едно към седем. Вероятно дори повече, защото нощта беше безлунна.

— Какво очаква да научим тук? — попита Мей Лин.

Не се обърна направо към мен, защото според нея бях зает и не беше редно да ме прекъсва. В резултат на това говореше за мен така,

сякаш ме нямаше.

— Няма да разберем, докато не го видим — отвърна ѝ Хок.

— Но какъв е смисълът да идваме тук всяка нощ и да наблюдаваме океана. Възможно е да дойдат чак след седмици.

— А нищо чудно и да не е така — възрази Хок.

— Можеше да се появят още първата нощ — допълних аз.

Морската повърхност не оставаше спокойна нито за миг, надигаше се и пропадеше, изглаждаше се и се набраздяваше от вълните, които образуваха бели гребени, щом приближаваха брега и се разбиваха в скалите, но след тях се надигаха и идваха други, винаги различни и все същите... На около петстотин метра от брега, в тъмния океан на тъмния хоризонт, се очерта силуетът на кораб. Не видях кога е пристигнал. Просто се появи в лещите на бинокъла ми и застина неподвижен. Свалих бинокъла и го подадох на Хок.

— На хоризонта — насочих го аз, — един часа.

Хок погледна, бавно премести бинокъла по линията на хоризонта, нагласи фокуса и задържа уреда неподвижно.

— Опалааа! — провлече той равно и носово с характерната за Средния запад интонация. Успешно имитираше, когато си поиска. Подаде бинокъла на Мей Лин.

— На хоризонта. Ако си представиш циферблат на часовник, на един часа — обясни ѝ той.

Мей Лин погледна. След малко откри това, което търсеше. Изглеждаше доста развълнувана.

— Може и да не кара имигранти — казах аз.

— Така е — съгласи се Хок.

Почакахме известно време в мрака, заобиколени от свистенето на вятъра и от грохота на вълните долу. Редувахме се да гледаме през бинокъла и най-сетне чухме тихото бръмчене на двигател. Забелязахме го едва когато дойде съвсем наблизко и повече не го изпуснахме от поглед. Беше голям, плоскодънен катер, напълно открит и със закрепен по средата на тялото двигател. Беше претъпкан с хора. Бръмченето на двигателя беше единственият звук, който издаваше лодката. Хората мълчаха. Лодката се приближи към рифа и дойде толкова близо до нас, че виждах флагчетата, с които екипажът си даваше указания как да избегне скалите. Двигателят продължи да работи, а лодката се насочи към купчината гранит, натрупана в основата на вълнолома под нас.

Хората започнаха да слизат и да се катерят по скалите. Повечето не носеха никакъв багаж или пък мъкнеха по един малък куфар, книжна торба или вързопче. Операцията ми се стори доста опасна.

Стояхме неподвижни в беседката и наблюдавахме безмълвно силуетите, движещи се в мрака само на няколко метра от нас. Трудно ги различавахме, а и никой не говореше. Движеха се в колона по един по скалите и се насочваха към пътя. Някой ги преведе през насипа. Сигурно бяха стотици. Когато и последният човек изкачи скалите, лодката бавно потегли успоредно на брега, насочи се на юг, в противоположна посока на остров Брант, и изчезна от поглед. Отправих взор към хоризонта, корабът вече го нямаше. После се обърнах към пътя. Хората също ги нямаше. Заливът на остров Брант беше празен и безмълвен. Чуваше се само ревят на океана.

Всички мълчахме като след потискащ ритуал, в който бяхме взели участие против волята си и който не разбирахме. Призрачната процесия, движеща се безмълвно и фантазмагорично в почти пълния мрак, сякаш не се състоеше просто от нелегални имигранти, макар да беше точно така. Имаше нещо свръхестествено в подобните на привидения хора, които изникнаха от океана, слязоха на брега и сетне потънаха в мрака. Явно и тримата го бяхме почувствали, защото никой не промълви и дума.

— Последният кораб от Ксанаду — отбелязах аз.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато сортирам пощата в кантората си, винаги правя купчинка, която възнамерявам да отворя, купчина със сметки, които трябва да се платят на трийсето число, и една трета, която хвърлям, без да отварям. Винаги има много писма за боклука. Този път се натъкнах на пакет, увит в кафява хартия, върху който липсваше адресът на подателя. Моят беше написан със зелено мастило, а пакетът беше изпратен преди два дни от Бостън. Сложих го в купчината, която щях да отварям.

Вини и Хок бяха с мен. Вини почистваше оръжието си.

— Дулото ми ще ръждяса, ако не престанем да се мъкнем в Порт Сити, мамка му — отбеляза той. Хок отново четеше книгата си. Кимна, без да вдига поглед.

— Как се казва книгата? — попита Вини. Не носеше уокмена си и му беше скучно.

— „За расите“ — отвърна Хок.

— Дааа. И защо я четеш?

— Защото авторът е негър и е умна глава.

— Пука ли ти за тези расистки дивотии? — попита Вини.

Излязох да изхвърля ненужните писма и насочих вниманието си към пакета. Пликовете, които биха могли да съдържат чекове, си оставих за десерт.

— А на тебе пука ли ти, че съм черен, Вини?

— Не.

— И на мен. Така че в момента расистките дивотии не ме интересуват, нали разбираш. Просто държа да съм информиран.

Отворих пакета. Вътре открих видеокасата, надписана „Джослин Колби“. Обърнах я, но нямаше нищо друго. Нямах и видео.

— Някой от вас да притежава видео? — попитах.

Хок поклати глава:

— Не, вече съм гледал „Деби покорява Далац“^[1].

— Аз имах — призна Вини, — обаче жена ми го взе след развода.

— Не знаех, че си бил женен, Вини — каза Хок.

Вини се ухили:

— Аз също. Може би затова се разделихме.

Вдигнах слушалката и набрах номера на Сюзан.

— При мен има една касета, която бих искал да изгледам на твоето видео — обясних ѝ аз, когато вдигна. — Ако ти донеса изискан обяд, може би ще склониш да си починеш от откачалките и да я гледаш с мен.

— Нали не е някоя от ония отвратителни порно измишльотини?

— Не знам, пристигна по пощата и отгоре има надпис „Джослин Колби“.

— Имам два часа почивка — отвърна Сюзан. — От един до три.

— Ще се разочароваш ли, ако не е някоя от ония отвратителни порно измишльотини? — поинтересувах се аз.

— Да — призна тя и затвори.

Хок и Вини ме закараха и останаха да чакат отвън. Влязох през страничния вход и дадох малко от изискания обяд на Пърл, докато чаках Сюзан. Тя се качи по предните стълби от кабинета си в един и пет, а аз вече бях пхнал касетата във видеото. Изисканият обяд се намираше на един от горните рафтове на библиотеката, за да не може Пърл да го докопа. Сюзан целуна мен, целуна Пърл и погледна към храната.

— Морски сандвич ли виждат очите ми? — попита тя.

— Да — отвърнах аз. — Без лук.

— Стилно наистина.

Когато работеше, не слагаше ярък грим и не се обличаше в ярки дрехи. Веднъж я попитах защо го прави, а тя ми обясни, че не тя, а пациентът е центърът на терапията. Днес беше облечена в тъмносин костюм с панталон, бяла блуза и носеше наниз перли. Гримът ѝ беше съвсем дискретен.

— Дори и да бях нормален, пак щях да похарча сто долара на час, за да дойда и да те погледам.

— Сто двацет и пет, но мога да ти направя отстъпка — поправи ме тя, отиде до кухнята, за да се върне с две поставки за чинии, ножове, вилици и салфетки от плат. Сервира обяда на малката масичка.

— Със сандвичите има салфетки — казах аз.

Сюзан ме изглежда съжалително и после впери ядосано поглед в Пърл, която се примъкваше към сандвичите. Кучето явно не се стресна особено, но и не се приближи повече. Посочих към касетата в касетофона.

— Знаеш ли какво има на лентата? — попита Сюзан.

— Не, чаках те.

Сюзан извади парченце Маринована чушка от сандвича си и го хапна.

— Давай — каза тя.

Натиснах копчето, видеото бръмча известно време, без на екрана да се покаже никакъв образ, а след това изведнъж изникна Джослин Колби, вързана за един стол с бяла кърпа през устата. Гърчеше се във въжетата, а очите ѝ над кърпата бяха ококорени от ужас. Това беше. Записът беше дълъг пет минути. Нямаше друг звук, освен приглушеното ѝ пъшкане зад кърпата, нито съобщение — просто запис на Джослин, която се опитва да се освободи от въжетата. Екранът стана черен, макар касетата да продължаваше да се върти. След като се въртя достатъчно дълго, за да се убедя, че няма друг запис, аз спрях касетофона и пренавих лентата.

— Значи наистина някой я е следил — отрони Сюзан. — Сбъркахме.

Кимнах.

— Как ще я намериш?

— Хайде да го видим още веднъж — предложих аз и натиснах копчето.

Джослин беше облечена в черен комбинезон и беше обута с черни обувки с високи токчета — или по-точно, в една черна обувка. Другата лежеше на пода пред нея. Лявата ѝ презрамка се бе смъкнала до рамото. Не се виждаше презрамка на сутиен. Глезените и коленете ѝ бяха овързани с въже за простирание на пране. То бе праметнато около талията ѝ няколко пъти и я придържаше за стола. Белият шал, изглежда, беше копринен. Покриваше лицето ѝ от носа до брадичката. Тъмната ѝ коса беше паднала напред и скриваше дясното око. На заден план се виждаше ъгълът на някакво легло. Светлината ми се струваше естествена и май идваше отляво на Джослин. Ръцете ѝ не се виждаха, понеже бяха зад гърба ѝ, но от начина, по който се извиваше, отсъдих, че най-вероятно са вързани за стола. Самият стол беше масивен и

дъбов — като тези в библиотеките. Стената зад нея беше бежова и гола.

Пуснах касетата още пет пъти, а Сюзан седеше приведена напред, подпряла брадичка на ръката си, и я изучаваше. Нямахме какво повече да гледаме, затова спрях касетофона.

— Какво иска? — попита Сюзан.

— Ако е мъж — изрекох аз.

Сюзан нетърпеливо поклати глава.

— Дори и да е жена. Какво иска този, който я е отвлякъл? И защо ти изпраща тази касета?

— Не знам. Съобщава ми, че я е хванал.

— Нямахме ли някакво писмо с касетата?

— Не, сигурно ще ми се обади след известно време.

— Не разбирам — вдигна рамене Сюзан.

— Това е моя реплика, трябваше аз да я кажа.

— Ще съобщиш ли на полицията?

— Налага се. Ще направя копие на записа, а оригинала ще занеса в Порт Сити и ще го дам на Де Спейн.

— Какво друго ще предприемеш?

— Ще се поровя още малко в миналото на Джослин. Ще претърся апартамента ѝ.

Пърл се доближи и положи глава в скута на Сюзан. Тя я погали по главата и се обърна към мен.

— Знам, че цениш съдържаността и че когато работиш, се стремиш да боравиш с факти, а не да следваш чувствата. Но е човешко да се чувстваш зле заради цялата тази история и това е съвсем нормално.

Очите на Сюзан сякаш бяха бездънни. Когато надничах в тях, винаги ми се струваше, че душата ми ще скочи през тях, ще се слее с нейната и ще потъне във вечно блаженство. Наведох се, целунах я и двамата останахме така, докато Пърл не вдигна глава от скута ѝ и не я пъкна помежду ни.

— Трябва да спазя обещанието си — заявих аз, станах и се запътих към вратата.

[1] Едно от нашумелите заглавия от 90-те в еротичния жанр в киното. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Двамата с Де Спейн гледахме касетата с пленената Джослин в кабинета му. Докато гледаше, бръчките около устата му станаха по-дълбоки. Превъртя записа два пъти и след това изключи видеото. Когато вдигна очи към мен, около тях имаше нещо, което му придаваше уморен вид.

— Ако беше дошъл при мен по-рано — каза той, — може би това нямаше да се случи.

— Може би.

— Аз съм шеф на полицията на този скапан град — припомни ми той с равен глас. Изглеждаше уморен. — Би трябвало да знам, когато тук се извършва разследване на някакво престъпление.

— Не исках да отвличам вниманието ти от разследването на убийството в театъра.

Той уморено кимна.

— Смяташ ли, че между двете неща има някаква връзка? — заинтересува се той.

— Защо ме питаш? Аз бях убеден, че няма никакъв преследвач.

Де Спейн отново кимна.

— Пазиш ли пакета, в който пристигна касетата? — попита ме той.

Бях го сложил в голям кафяв плик, който поставих върху бюрото му.

— Ще го дадем в лабораторията да го погледнат — каза Де Спейн. — Ще го проучат и ще ми кажат, че е пратен от Бостън. Така или иначе такъв е редът при нас. Трябва да пращаме в лабораторията някои неща за изследване. — Сви рамене и добави: — За да може повече хора да носят отговорността.

— Онази нощ бях на остров Брант — осведомих го аз.

— И?

— Видях как около стотина китайци бяха докарани на брега с един голям катер от някакъв кораб.

— Да нямаш договор с имиграционните служби? —
полюбопитства Де Спейн.

— Знаеш ли нещо за това? — попитах аз.

— Не.

Вперихме поглед един в друг, без да говорим. Лампите в кабинета на Де Спейн не бяха включени. През набраздения с дъждовни струйки прозорец влизаше слабата светлина на сивия следобед.

Най-сетне аз се обадох:

— Ти беше добро ченге, Де Спейн. Какво стана с теб, по дяволите?

Бръчките се врязаха още по-дълбоко в лицето му, а очите му придобиха още по-уморено изражение.

— Ами ти, Шерлок? Що за детектив си ти? Какво направи, откакто си тук, освен да плетеш конците?

Пак млъкнахме. Де Спейн не изглеждаше сърдит, а по-скоро тъжен. В него сякаш не бе останала капчица сила, а единствено умора.

— Засега сме равни — отбелязах аз. — Защо не обединим усилия, за да намерим тази жена?

— Аз ще я намеря — заяви Де Спейн. Внезапно гласът му прозвуча по-силно, сякаш някой бе завъртял някакво копче. — Ти просто не ми се мотай в краката.

Изправих се.

— Добре.

Но не си вярвах. Той също го знаеше, но силата го бе напуснала толкова бързо, колкото се бе появила.

Тръгнах си и подкарах колата към театъра, следван от Хок и Вини в ягуара на Хок. Спускаше се лека мъгла — типичното есенно време за Порт Сити. Бях пуснал чистачките на доста голям интервал. Мислех си за реакцията на Хок, когато му казах за Джослин. „Никой не следеше тая лигла“, заяви той. И аз го знаех и това ме притесняваше. Понякога грешах, понякога и Хок грешеше, но рядко грешахме и двамата заедно. Тревожеше ме и още нещо, но не можех да назова какво точно. Просто гризеше едно ъгълче на съзнанието ми. Обърнех ли се с лице към него, изчезваше. Замислех ли се за други неща, пак се появяваше. Де Спейн също ме озадачаваше. Реакцията му беше съвсем неадекватна. Той беше праволинеен и суров тип. Не си падаше по милите спомени, а по-скоро по „Разкарай се от пътя ми, иначе ще ти

сритам задника!“ . Оставаше и въпросът дали грешахме по отношение и на Христофолус, ако се окажеше, че наистина сме сбъркали за Джослин. Може би изобщо не бях видял как на брега нелегално пристигат китайски имигранти, може би изобщо не се намирах в Порт Сити, а в Асбъри Парк^[1].

Паркирах пред сградата на театъра и слязох с копие от записа в ръка. Влязох вътре. Христофолус нямаше видео в кабинета си. Заведе ме в заседателната зала, за да изгледаме записа. Телевизорът и видеото бяха поставени един над друг на малка масичка в дъното на помещението. Седяхме на два сгъваеми стола в голямата празна стая под ярките полилеи и безкрайната галерия от театрални афиши по стените и наблюдавахме — аз за петнайсети път — как Джослин безпомощно се гърчи на стола.

— За бога! — възкликна Христофолус, когато записът свърши.
— Какво е това?

— Знам точно толкова, колкото и вие — отвърнах аз.

— Откъде го взехте?

— Пристигна по пощата тази сутрин. Пощенското клеймо е от Бостън.

— Да не би да я държат за заложница? Искат ли откуп? Какво става?

Свих рамене.

— Хрумва ли ви нещо? — попитах го.

— Дали ми хрумва ли? Исусе! Спенсър, това е ваша работа, не моя. От къде на къде на мен ще ми хрумва? Свързахте ли се с полицията?

— Да.

— Е, това е единственото, за което се сещам. Театърът не разполага с пари. Ако става дума за откуп, не можем да платим.

— Няма да остане за прекрасните ви сбирки на настоятелството, ако платите откупа, нали? — заядох се аз.

— Не е честно, дявол да го вземе!

— Не, вероятно не е. Не съм в особено добро настроение. Притежавате ли някакво лично досие на Джослин?

— Сигурно имаме снимка и кратка автобиография, номерът на социалната ѝ осигуровка, такива неща.

— Дайте ми ги, ако обичате.

— Защо... Да, разбира се. С удоволствие.

— Веднага.

— Естествено. Извинете ме.

Христофолус забързано излезе и ме остави да седя сам в празната стая и да наблюдавам плакатите за отминали събития, без да виждам нищо.

[1] Известен морски курорт, разположен на Атлантическото крайбрежие в Ню Джърси. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Беше късен следобед. Седях в офиса си с един пръст ирландско уиски на дъното на водна чаша, вдигнал крака върху рамката на прозореца и зареял поглед навън. Претърсих апартамента на Джослин и не открих нищо, освен може би факта, че беше много добра и подредена домакиня. Бях прочел досието ѝ и установих, че е родена през 1961 година в Рочестър, Ню Йорк. Беше учила актьорско майсторство в колежа „Емерсън“ в Бостън. Веднъж играла Порция във „Венециански търговец“ по време на театралния фестивал в Уилямстаун, снимала се в няколко реклами за местен търговец на автомобилни гуми и работила в някаква театрална труппа във Фрамингам, преди да дойде в Порт Сити. Бързо приключих.

Хок и Вини се бяха прибрали у дома. Бях готов да рискувам някоя засада от Драконите на смъртта в замяна на малко усамотение. Писна ми да ме пазят. Писна ми да не знам какво правя. Често ми се случваше, но така и не свикнах. Отпих от уискито си.

В канторите около мен хората затваряха куфарчетата си, прибираха папките, заключваха чекмеджетата, изключваха компютрите и копирните машини. Двайсет и три годишните жени, с които беше пълна сградата, оправяха грима си, сресваха се и освежаваха червилото си. Младежите, които работеха с тях, отиваха в тоалетните, поглеждаха се в огледалото, измиваха се, оправяха вратовръзките си и си пръсваха малко дезодорант. „Дейзи Бучанан“. Барът в хотел „Риц“ Салонът на „Четири сезона“. Слава богу, че беше петък. Повечето от тях бяха все още деца и целият живот беше пред тях. Кариерата им, сексът, любовта, неуспехите. Всичко това все още предстоеше, очакваше ги, докато те оправяха вратовръзките си, заглаждаха панталоните и мечтаеха за първия коктейл, а защо не и за нещо след това. Лампата примигна. Включиха уличното осветление на Бойлстън стрийт. Вътрешните светлини на новата сграда се отразяваха в поредица от квадрати върху платното на Бойлстън стрийт. Веднъж, преди доста време, когато на мястото на тази сграда се издигаше друга,

наблюдавах как една жена на име Линда Томас се навежда над рисувалната си дъска в една рекламна агенция, която заемаше единия от офисите. Отпих още малко уиски.

Притесняваше ме фактът, че човекът, който бе хванал Джослин, ми бе изпратил само касетата и нищо друго. Защо? Какво искаше? Не беше позвънил за откуп. Не ме бе заплашил, че ще направи нещо, ако аз не изпълня някакви искания. Просто ме осведомяваше. Виж, държа я в ръцете си. Може пък да следваше нечии заповеди. Държеше да се поизпоти ден-два и след това да ми изпрати писмото. Един милион долара, ако желаеш да я видиш жива. Защо аз? Защо да плащам откуп за нея? Похитителят нямаше причини да смята, че бих или съм в състояние да го направя. Защо изобщо трябваше да я отвлича? Не вярвах, че е богата. В апартамента ѝ не открих нищо, което да подсказва, че може да е богата.

Облегнах се на стола си, вдигнах слушалката и помолих да ме свържат със справки в Рочестър, Ню Йорк. Имаше трийсет и два телефона, регистрирани на името Колби. Благодарих и затворих. Чашата ми беше празна. Налях си още един пръст уиски. В един от офисите отсреща млада жена облече сакото си и се готвеше да си тръгне. След като надяна дрехата си, извади с две ръце косата си над нея. Официално не правя разграничения между половете. Но неофициално смятам, че красивите жени са едно от най-интригуващите неща на света. Обожавам начина, по който се движат, как накланят глава, за да си сложат червило, как изпробват дрехи и се оглеждат в огледалото, как оправят косите си, как се поклащат бедрата им, когато вървят с обувки с високи токчета. Младата жена отсреща се огледа в стъклото на прозореца с лека чупка в кръста, непресторено заинтересувана от вида си. След това се изправи, обърна се и само след миг прозорецът притъмня.

Отново вдигнах телефона и набрах номера на полицейското управление на Комънуелт авеню 10–10. Помолих да ме свържат с капитан Хийли и след минута той се обади.

— Спенсър се обажда. Имам нужда от помощ.

— Радвам се, че най-сетне го разбра. Какво ти трябва?

— Помниш ли, че ти се обаждах преди няколко дни за един бивш служител на щатската полиция на име Де Спейн.

— Помня.

— Ще ми се да си поговорим малко за него.

— А аз какво ще спечеля? — попита Хийли.

— Удоволствието да си в моята компания и една пържола в „Капитал грил“.

— Това с пържолата ми харесва. Кога?

— Сега.

— Късметлия си. Жена ми ще ходи на кино със сестра си, а по телевизията няма да дават баскетбол.

— Значи си отчаян.

— Да. Ще се видим там след час.

Затворих. Пийнах още уиски. Повечето от офисите от другата страна на улицата бяха тъмни. Светеше в коридорите и в стаите на пазачите. Самотните светлини придаваха още по-самотен вид на опустелите офиси. Собствената ми сграда също бе притихнала. Някъде вече се пиеха коктейли. Подхващаха се флиртове. В микровълновите фурни се пъхаха вкусни ястия. Местните новинари се забавляваха неистово на новинарските пултове. Хората извеждаха кучетата си на разходка. Обадих се на Сюзан. Нямах я. Оставих мрачно съобщение на телефонния ѝ секретар.

Допих питието си, затворих бутилката и я прибрах в бюрото си. Станах, измих чашата и прибрах и нея. След това взех броунинга от бюрото си и го пъхнах в кобура. Облякох сакото си, загасих светлината в офиса и заключих вратата.

„Капитал грил“ се намиреше на десет минути пеша от кантората ми. През целия път дотам си мислих за Сюзан и когато пристигнах, вече се чувствах много по-добре.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Хийли си поръча мартини с „Абсолют“ и с много лед. И аз си поръчах същото. Когато сервитьорът се дръпна, Хийли постави пред мен голям кафяв плик.

— Извадих ти личното досие на Де Спейн — осведоми ме той.
— Въобще не е твоя работа да се ровиш в него.

— Знам.

Взех плика и го мушнах във вътрешния си джоб. Келнерът се върна с коктейлите ни. Поръчахме си вечерята. Хийли вдигна мартинито си, разгледа го и отпи една глътка. Преглътна и бавно поклати глава.

— Едно мартини никога не може да те разочарова — заяви той.

Кимнах. Моето не ми хареса толкова след изпитото ирландско уиски.

— Не са много нещата, за които може да се каже това — отбеляза той.

— Понякога вероятно за някоя жена — възразих аз.

Хийли бавно кимна.

— Женен съм от трийсет и седем години. Ти още ли си със Сюзан?

— Да.

— Помня, когато се запознахте. Беше във връзка с онова отвличане в Смитфийлд. Все още ли работи в училищата?

— Не, сега е психоаналитик.

— Оженихте ли се?

— Не.

— Защо не?

Свих рамене:

— Не сме го пожелавали по едно и също време.

— Заедно ли живеете?

— Не.

— Така ви е по-приятно, когато сте заедно, нали?

— Да.

— Със съпругата ми спим в отделни спални. Хората се шокират. Убедени са, че бракът ни е застрашен.

— Тъкмо обратното — казах аз.

Хийли кимна. Беше слаб човек с широки рамене и къса прошарена коса.

— Ще ми се да го бяхме направили по-рано, но докато децата бяха у дома, не притежавахме достатъчно място. Сега вече имаме.

Той се ухили и отново отпи от мартинито си.

— Така не си омръзваме.

— Разкажи ми за Де Спейн — помолих го аз.

— Първо ти ми сподели какво знаеш.

Казах му.

— Бива си те — констатира Хийли. — Убийство, отвличане, нелегални имигранти и на всичкото отгоре здравата си ядосал Куан Чан тун.

— По-добре, отколкото да вися пред някой мотел с камера.

— Имаш ли подкрепление срещу китайците? — попита той.

— Хок и Вини Морис.

— Скапаният Вини Морис?

— Той държи на думата си и е страхотен с pistolетите.

— Не отричам. Никога не съм познавал по-добър стрелец от Вини.

— Хм.

Хийли не ми обърна внимание и разряза пържолата си.

— Искаш ли да ми дадеш името на най-близкия си роднина за всеки случай? — попитах аз.

Той се ухили и отвърна:

— Холестеролът ми е около 150 и не съм променял теглото си, откакто напуснах морската пехота.

Погледнах към студеното си предястие с морски деликатеси. После към пържолата на Хийли. Радвах се, че не я ям аз. Радвах се, че ще ям студените си морски храни. Бяха полезни.

— Двамата с Де Спейн започнахме почти по едно и също време. Беше страшно корав и много умен. И упорит. Захванеше ли се с някой случай, не се отказваше, докато не го разреши. И не действаше грубо. Беше общителен като Уил Роджърс. Хората го харесваха.

Сервитърът мина наблизко, Хийли го дръпна и си поръча още едно мартини. Келнерът погледна и към мен, но аз поклатих глава. Мартинито не вървеше много със студеното предястие от морски деликатеси.

— Значи е бил голяма работа.

— Да. Досега щеше да стане шеф на отдела по криминални разследвания.

— Вместо теб ли?

— Да, вместо мен. Де Спейн беше следовател към областната прокуратура в Мидълсекс и работеше по един случай във Фрамингам. Беше нещо свързано с преследване и той се обвърза с жертвата.

Усетих как нещо ме жегва под лъжичката.

— Жена ли беше?

— Да. Че кой следи мъже?

— Знам само за един случай — отвърнах аз.

— Както и да е. Бракът му се провали много скандално и кариерата му пропадна. Комисията по етика много мрази да се въргаляме в леглото с жертвите, които разследваме. Де Спейн си подаде оставката и нямах никаква представа къде е отишъл, докато не ми се обади ти.

— Знаеш ли името на жената?

— Не, но сигурно го има в досието. Смяташ ли, че е замесена и в Порт Сити?

— Жертвата на отвличането се казва Джослин Колби. Преди това твърдеше, че някой я следи, а още по-преди е работила в театъра във Фрамингам.

— Доста странно съвпадение — съгласи се Хийли. — А тази жена в Порт Сити свързана ли е с Де Спейн?

— Засега не съм открил нищо такова — отвърнах аз.

— Истинската любов винаги е била доста трудно нещо — заключи той.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Толкова често сновях между Бостън и Порт Сити, че вече започвах да се чувствам като пощенски гълъб. Двамата с Мей Лин отново се озовахме в „Кифла-мифла“ в един дъждовен съботен следобед и на мен наистина започваше да ми писва. Омръзна ми да шофирам. Омръзна ми да не ходя да работя на къщата в Конкорд. Омръзна ми все да съм на крачка зад събитията. Омръзна ми да не се виждам със Сюзан. Омръзна ми Вини и Хок да се мъкнат подире ми. И ми липсваше Пърл.

— Хок, вие с Мей Лин обходете китайския квартал от врата на врата и говорете с всеки, който прояви желание. Вини ти поемаш крайбрежието.

— Ами Драконите на смъртта? — попита Вини.

— Майната им!

— Наистина ли смятате, че така ще намерите госпожица Колби?
— учуди се Мей Лин.

— Не, обаче само това ми хрумва.

— Дай ми Вини — каза Хок.

Погледнах го. Досега не го бях чувал да иска помощ.

— Бих желал да има някой, който да се погрижи за госпожицата
— обясни той, — ако се наложи аз да се оправям с Драконите.

— Не се бях сетил за това — признах си аз.

— Знам.

— Не ме е страх — заяви Мей Лин.

— Знам — казах аз. — Вини?

— Дадено — отвърна той. Ядеше кифла с тиква.

— Добре, отивам в театъра, за да задам същите въпроси на същите хора. Може да се срещнем по обяд във фоайето на театъра, да сравним бележките си и да видим кой е открил най-малко.

Хок се ухили широко.

— Радвам се, че си толкова навит — каза той.

— Ако видите някой Дракон на смъртта, застреляйте го — препоръчах аз. — Дойде ми до гуша от тях.

Те станаха и тръгнаха. Мей Лин вървеше до Хок, а главата ѝ не достигаше даже до раменете му. Платих сметката, отидох в театъра и започнах да разпитвам обичайните заподозрени.

В дванайсет без десет се намирах в голямата празна заседателна зала заедно с Диъдри Томпсън и гърдите ѝ, които тя непрекъснато навираше в лицето ми. Беше облечена с джинси и светлосиня фланелка с емблемата на ресторант „Казабланка“, чието деколте беше разширено до доста дълбока извивка. В момента фланелката разголваше голяма част от раменете ѝ и едва успяваше да прикрие бюста ѝ.

— Случвало ли се е Джослин да прояви интерес от романтично естество към Христофолус? — попитах аз.

— О, мамка му! Сигурно — отвърна Диъдри. — Ако притежаваш тестиси, Джослин рано или късно ще прояви романтичен интерес към теб.

— Добре казано.

— Да, бива си я нея. Надявам се, че ще успеете да я откриете.

— А спомняте ли си да е проявявала интерес специално към Христофолус?

— Смятате, че той я е отвлякъл ли? — учуди се тя.

Поех малко въздух и бавно издишах.

— Не. Е, интересувала ли се е от него?

— Да. Но Джослин си е такава. Тя харесва мъжете, които са... — Диъдри завъртя ръка няколко пъти. — ... разполагат с някаква власт. Просто се опитвам да намеря точната дума. Да, мъжете с власт.

— Като Христофолус.

— Да. Доста си падаше по Джими за известно време. Но той не прояви интерес. Не му казвайте, че сте го научили от мен, става ли?

— Става.

— Всички знаеха за това и според мен той се чувстваше доста неловко. Но ние не си мислехме нищо лошо за него. Джослин просто си е такава. Тя е ужасно забавна, така че човек просто си затваря очите за останалото — за мъжете, за пиенето, за бъркотията в гримьорните. Че кой човек си няма недостатъци!

— Бъркотията в съблекалните ли?

— Да. Това помага ли ви нещо?

— Разкажете ми повече.

— Виждали ли сте някога гримьорна на театър? Не е както ги дават по филмите.

Тя се усмихна, престори се, че оправя косата си пред огледалото и имитира репликата на техническия директор: „Пет минути, госпожице Гарбо“.

— Нали ме разбирате? Гримьорните при нас са като купени от магазин с огромно намаление. Всички се тъпчем вътре като в консерва със скариди, сваляме една дреха и навличаме друга. Истински хаос, а ако някой е разхвърлян, настава още по-голяма бъркотия. Всъщност е ужасно. Но Джослин... — сви рамене Диъдри — ... изобщо не умее да си подрежда нещата. Самата тя е чиста и спретната, обаче навсякъде около нея цари истински хаос. Само да видите жилището ѝ!

— Апартаментата ѝ ли?

— Да. Все едно се намирате в Помпей след избухването на вулкана. Леглото е разбъркано, навсякъде са пръснати дрехи, гримовеите ѝ са на пода. Направо невероятно.

— А какво бихте си помислили, ако отидете там и откриете, че всичко е подредено?

Диъдри се засмя.

— Ще си помисля, че майка ѝ е дошла на гости. Само дето знам, че майка ѝ е мъртва.

— А баща ѝ?

— Баща ѝ ги напуснал, когато тя била малка. Мисля, че след това не е получила никакви новини от него. Според мен не знае дори дали е жив или мъртъв. А и твърди, че не ѝ пука.

Кимнах.

— А нищо чудно да е точно обратното — казах аз.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На обяд споделихме кой каквото е открил.

— Никой в китайския квартал не иска да разговаря с нас — каза Хок.

— Да не ги подозираш в расизъм? — попитах го.

— Не — отвърна той. — Мисля, че са ме виждали с теб.

Кимнах. Мей Лин гледаше одобрително Хок. Вини мажеше със сирене крема някаква кифличка. Изглеждаше съвсем спокоен, но каквото и да правеше, погледът му непрекъснато шареше из стаята.

— Според една от приятелките й Джослин си падала по Христофолус.

— А той пропусна да го спомене пред теб.

— Точно така. И пак според приятелката й тя била страхотна мърла.

— Какво от това?

— Ами когато претърсих апартамента, там всичко беше опънато по конец.

— Коя е приятелката?

— Диъдри Томпсън.

— Дамата с големите бомби.

Мей Лин се изчерви и тихо се изкиска.

— Да не би да смяташ, че Джослин е подредила стаята си, защото е смятала, че е възможно някой да я претърси?

— Може би — отвърнах аз.

— Да не искате да кажете, че е знаела за предстоящото отвличане? — предположи Мей Лин. Изглеждаше толкова възмутена, колкото изобщо бе възможно в нейния случай. Което ще рече — не много.

— Може би — отвърнах аз. — Искаш ли да влезеш незаконно в жилището на Джослин заедно с мен? — предложих й аз.

Тя се стъписа и погледна към Хок.

— Иска ти да погледнеш, защото си жена — обясни ѝ той. — Може да видиш неща, които той не е забелязал.

— Надявам се да не приемаш това като дискриминация — казах аз.

— Не, господине — усмихна се Мей Лин. — Жените често виждат неща, които мъжете не успяват.

— Добре. Да вървим тогава.

Мей Лин погледна към Хок.

— Ти няма ли да дойдеш с нас?

— Ще ви закарам, госпожице. И ще чакам отвън.

Оставих на масата достатъчно пари, за да покрият обяда. Вيني се позабави малко, докато приготви сандвич със сирене от втората си кифличка, уви го в хартиена салфетка и го пъкна в джоба си.

— Ще се радвам цялата тая работа да свърши — заяви той. — Ще отида на някое място, където човек може да си поръча истинска храна, годна за консумация, например някоя сочна пържола.

Джослин обитаваше апартамент в партера, до който се стигаше по три бетонни стъпала отстрани на триетажна, облицована с камъни сграда близо до брега. Стълбите бяха ограничени е парапет от черно желязо, а на прозорците се виждаха тежки капаци. Вратата беше боядисана в черно.

Вече го бях правил, затова ми отне само минутка да разбия ключалката. Вратата си беше, както я бях оставил. Ако Де Спейн беше влизал след мен, беше го направил съвсем чисто. Имаше дневна, в която се намираше леглото, кухня и баня. Банята беше с плочки, а останалите две стаи бяха облицовани с шперплат. Леглото беше застлано с розова сатенена покривка.

— Огледай се наоколо, Мей Лин, и виж дали няма да зърнеш нещо необичайно. Нещо, което трябва да е тук, а го няма. Или пък е тук, а не би трябвало. Нещо, което не очакваш да видиш.

Мей Лин застана в средата на стаята и се огледа.

— Може ли да отворя гардероба и чекмеджетата?

— Да.

Направи го. При това доста методично. Започна от далечния край на дневната, премина през цялата стая, кухнята и най-сетне отиде в банята. Облегнах се на стената на кухненския плот и я наблюдавах как действа. Лицето ѝ беше сериозно, а между веждите ѝ се появи малка

бръчка. Беше захапала леко долната си устна, докато внимателно оглеждаше всяка вещ.

— Гримът ѝ не е тук. А също и чантичката ѝ.

— Не е нелогично за нея да е взела чантичката, докато са я отвличали. Разумно ли е да допуснем, че гримът е бил вътре?

— Привлекателна жена ли е? — попита Мей Лин. — Актриса, която се грижи за външния си вид?

— Да.

— Тогава не е логично, господине. Би държала в чантичката си червилото, може би руж и молив за очи, но едва ли е носила всичко в чантичката. — Мей Лин се усмихна. — Твърде много неща са. Банята не е добре осветена. Няма прозорец. Сигурно е имала увеличително огледало, вероятно с вградена крушка. Би трябвало да има сешоар, нощен крем, овлажнител за кожа, фон дьо тен, сенки за очи, спирала и... — Мей Лин безпомощно разпери ръце. — Толкова много неща. Освен това не виждам цялата ѝ палитра.

— Палитрата с гримове ли?

— Да.

— Смяташ ли, че е притежавала цяла палитра?

Мей Лин се усмихна почти снизходително.

— Да, господине.

— Нещо друго?

— Не знам в какво е носела багажа си, обаче никъде не виждам куфар.

— Да, и на мен ми направи впечатление, но тогава не търсех това.

— Пастата за зъби и четката ѝ все още са тук.

— Да, но много хора си имат резервен комплект за пътуване.

— Какво означава това, господине?

— Че Джослин е приготвила багажа си, преди да бъде отвличена.

— Че кой би ѝ позволил да го направи?

— Никой — отвърнах аз.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Останах сам в Порт Сити. Имах нужда да си внуша, че не е интересно дали това се харесва на Драконите на смъртта или на Лони Ву. Небето беше притъмняло и от Атлантическия океан духаше остър вятър, но дъждът валеше меко и се носеше с вятъра. Вървах по Оушън стрийт успоредно на брега, далеч от театъра, с вдигната яка на черното си кожено яке и здраво нахлупена бейзболна шапка със знака на „Уайт Сокс“. Бях извадил пистолета си от кобура и го държах в десния джоб на сакото си, защото ако Драконите на смъртта все пак решаха да се възпротивят на присъствието ми, щеше да е много неудобно пистолетът ми да си стои на сухичко и уютно под якето ми. Повечето рибарски лодки бяха на пристанището, а мачтите им бяха скупчени близо до брега, поклащаха се рязко върху набраздената водна повърхност с цвят на макадам, а чайките кацаха по тях и по грамадните каменни блокове на вълнолома. Една от тях литна от мястото си и грабна някакво парче боклук от сивкавата вода. Онова, което неуловимо ми се изплъзваше и се подаваше иззад ъгълчето на съзнанието ми, внезапно придоби конкретна форма. Като име, което се опитвах да си спомня.

Обърнах се и с бърза крачка се върнах в театъра. Влязох, минах покрай гишетото за билети, качих се по стълбите и отидох право в заседателната зала, облепена с афиши на театрални представления. Отидох право до онзи, който рекламираше представлението на трупата в Порт Сити от 1983 година „Съдебните процеси на Емили Едуардс“.

Беше старателно сложен в рамка. Единствено той от всичките петдесет представляваше стилизиран портрет на млада чернокоса жена, вързана за един стол, чиято уста беше запушена с бял шал. Беше облечена в черен комбинезон и носеше черни обувки с високи токчета — или по-точно, една черна обувка. Другата лежеше на пода пред нея. Лявата ѝ презрамка се бе смъкнала до рамото. Не се виждаше презрамка на сутиен. Глезените и коленете ѝ бяха овързани с въже за простиране на пране. То бе праметнато около талията ѝ няколко пъти и

й придържаше за стола. Белият шал, изглежда, беше копринен. Покриваше лицето ѝ от носа до брадичката. Тъмната ѝ коса падаше напред и скриваше дясното око. Беше в същото положение, в което се намираще Джослин на касетата. Беше се научила как да инсценира отвличането си от един театрален афиш.

— Мили боже! — възкликнах аз. Гласът ми проехтя силно в празната заседателна зала.

Смъкнах плаката, за да го взема със себе си, и напуснах театъра. Никой не ме спря. Никой не ми подвигна: „Ей, какво правиш с този плакат?“ Всъщност никой не ми обърна внимание. „Ако един детектив падне от небето насред гората, дали изобщо произвежда някакъв шум“, запитах се аз.

Сложих плаката в колата си и подкарах към апартамента на Сюзан.

Когато пристигнах там, тихо минах покрай чакалнята и с плаката в ръка. За миг се зачудих дали да не вляза. „Извинете докторе, но се нуждая от професионален съвет“. Вместо това се качих по стълбите. Сложих шапката си на масичката в коридора, за да я види, когато се върне от приемните си часове следобед, и да не се стресне, когато влезе. Отключих със собствения си ключ, приех по-скоро от вежливост, отколкото с удоволствие триминутното близане от страна на Пърл, свалих сакото си и си приготвих двойно мартини с водка с шейкър. Сложих плаката върху телевизора, пяхнах касетата във видеото, натиснах копчето, изчаках Джослин да се появи на екрана и натиснах паузата. Не беше добра на касетофона на Сюзан, но вършеше работа. След това двамата с Пърл се настанихме на дивана, наблюдавайки еднаквите картини, а аз разсъждавах върху мои си детективски работи. Пърл направи няколко опита да си близне от мартинито ми, но аз не ѝ позволявах. След няколко неуспешни попълзновения тя се отказа, завъртя се и легна с глава към ръкохватката на канапето и с обърнати към мен задни части.

Заедно с тримата си служители вече бях прекарал в Порт Сити твърде много време. А единственият факт, с който разполагах, беше, че Крейг Сампсън бе застрелян пред очите ми на сцената на театъра в същото това градче. Единственият човек, който ми бе дал някаква полезна информация, беше Лони Ву, който бе заплашил да ме убие, но се оказа, че дори и той преувеличава. Но трябва да отбележа в негова

защита, че е много по-трудно да ме убие човек, отколкото вероятно му се струва в началото.

Питието ми свърши. Станах за още едно. Пърл се обърна и раздражено ме погледна. Приготвих цял шейкър с мартини, върнах се и седнах. Пърл въздъхна и отново се намести.

— Да, знам — казах ѝ аз.

Вперих поглед в двете изображения. Джослин вероятно бе поставила камерата на статив, след което бе седнала на стола и бе вързала шала около устата си. Вероятно след това бе вързала глезените и коленете си, бе увила въжето около пречките на стола, около талията си и бе стиснала отзад краищата му със свободните си ръце. Така имаше възможност убедително да се бори с въжета, да издава приглушени звуци изпод шала и да се освободи, като просто пусне въжето отзад и след това развърже краката си. Можеше да направи всичко това пред камерата, да изиграе ролята си на похитена за около пет минути и след това да изтрие записа, като остави само нужната част.

Налях си още едно мартини и вдигнах чаша към Джослин на екрана.

— Целият свят е сцена, нали, Джослин?

Погледнах към Пърл.

— Приказка, разказана от един побъркан, изпълнена със звуци и ярост, лишени от смисъл.

Пърл ме погледна, без да помръдва глава.

— Знам, че са реплики от различни пиеси — поклатих глава аз. — Но Джослин вероятно дори не подозира.

Чух как Сюзан пъха ключа си в ключалката. Пърл тутакси скочи от канапето, натисна слабините ми с една от задните си лапи и се втурна да я посрещне.

Сюзан ѝ каза нещо, което звучеше като „сладичка, миличка, мъничка кукличка“, но най-вероятно не беше, влезе в дневната и ме целуна.

— Мартини — каза тя и ме погледна в очите. — При това не едно.

Кимнах към телевизора и плаката. Сюзан се обърна и впери поглед в тях. Не ѝ отне много време.

— За бога! — възкликна тя след по-малко от минута. —
Инсценирала е отвличането си.

— А всички хора са просто актьори, които се перчат и се мотаят
по сцената — заявих аз.

— Смесваш две различни пиеси — поправи ме Сюзан.

Погледнах към Пърл:

— Виждаш ли, по-умна е от Джослин.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Първото нещо, което видях, когато се събудих, беше розово-лилавата фланелена нощница на Сюзан на купчина на пода. Отличен знак. Надникнах под завивките. Беше гола, ако не броим дебелите бели чорапи на краката ѝ. Още един добър знак. Обикновено Сюзан спеше с дебела фланелена нощница от средата на август чак до юли. Чорапите носеше през цялата година. На нощното ѝ шкафче имаше наполовина празна чаша с мартини. Замислих се за изминалата нощ. Макар и плахо, спомените ми потвърдиха уликите, намерени сутринта. Очевидно Сюзан бе решила, че ще е по-добре да се присъедини в борбата ми срещу мартинитата, бяхме обсъдили подробно нещата в Порт Сити, по-късно си бяхме приготвили спагети, бяхме си легнали и нощницата бе прекарала нощта на пода. Погледнах към Сюзан. Беше се завила чак до носа, очите ѝ бяха отворени и вперени в мен.

— Какво ще правиш? — попита тя.

— След като донеса два портокалови сока, ще си поиграя с голото ти тяло, докато не се побъркаш от желание — казах аз.

— Това го знам — отвърна тя. — Интересувам се какво ще правиш след това с Джослин?

— Не знам. Смяташ ли, че трябва да я намеря?

Пърл подаде муцуната през полуотворената врата, разтвори я докрай и влезе в спалнята. Скочи върху леглото и впери поглед в завивките, докато не ги вдигнах. След това се мушна отдолу, настани се помежду ни и се приготви да спи. Сюзан я погали.

— Как ще го постигнеш? — попита тя.

— Сигурно е отишла в някой мотел — предположих аз. — Ако човек ще инсценира собственото си отвличане, налага се да постъпи така. Не може да отседне у приятел.

— А дали ще използва чуждо име?

— Ще ѝ трябва кредитна карта, а вероятно не разполага с фалшиви.

— Значи ще провериш мотелите в околността?

— Да.

— И ако не разполага с доста пари в брой, ще я откриеш.

— А ако има доста пари в брой, някой със сигурност ще я е запомнил — казах аз.

— Много по-трудно е да се скрие човек, отколкото предварително си мисли — констатира Сюзан.

— Особено за аматьорите. Но дали се налага да я намеря? Почти сигурно е, че е инсценирала всичко, за да привлече вниманието ми.

— Да — съгласи се Сюзан. — Но нали не искаме да продължи да сгъстява напрежението, докато най-сетне не успее да привлече вниманието ти.

— Добър аргумент.

Пийнахме портокалов сок, позабавлявахме се малко, след това Сюзан погледна часовника и се изтърколи от леглото.

— Мили боже! Първият ми пациент ще дойде след час.

Засуети се из спалнята, а аз лежах и я наблюдавах.

— Защо не стана по-рано, та да не се принуждаваш да бързаш толкова? — попитах аз.

— Защото бях нападната от един свръхпотентен мъжкар — отвърна тя и впери поглед в гардероба си. Беше единственият човек, когото познавах, способен да мисли, докато бърза.

— Често ли ти се случва?

— Да, за щастие.

Извади някакво сако, огледа го бързо и го метна на стола. Извади друго, притисна го до себе си и се огледа.

— Може би щеше да ти стои по-добре, ако беше облечена с нещо надолу — отбелязах аз.

— Мъжете в спортната зала твърдят обратното — отвърна тя.

— Вероятно имат право.

Но тя не ме чу. Изхвърча към банята и затвори вратата. Допих сока си, обух си панталоните, свалих Пърл от леглото и я нахраних. Чух шуртенето на душа. Върнах се в спалнята и оправих леглото. Синият костюм на тънко райе, който Сюзан си беше избрала, беше прилежно окачен на закачалка на една кука от вътрешната страна на гардероба ѝ. Нещата, които бе отхвърлила, лежаха пръснати по пода като есенни листа от западния вятър. Чух как душът спира. Окачих дрехите по закачалките. В гардероба те бяха внимателно отделени една

от друга, за да не се мачкат. Така и не разбрах правилата ѝ за поддържане на ред там. Каквито и да бяха, преставаха да важат, докато избираше какво да облече. Занесох чашите от мартини в кухнята и ги поставих в миялната машина заедно с тенджерите и чиниите от вечерята предишната вечер. След това направих кафе.

Пиех втората си чаша, когато Сюзан се появи от спалнята гола, но с прическа и грим. Занесох кафето в спалнята, за да пийне, докато се облича.

— Какво ще предприемеш? — любопитства тя.

— Ами май ще се опитам да намеря Джослин.

— Възможно ли е да грешим? — попита тя. — Възможно ли е някой друг да е изкопирал плаката, докато я е връзвал? И тя наистина да е нечия пленница?

— Може и да грешим, но най-вероятно не е така. Ще разберем, когато я намеря.

Сюзан кимна.

— Значи се уповаваме на догадките си — каза тя.

— Ти не го ли правиш?

— По време на терапията ли? Да, сигурно е така, но ме направляват опитът, интелигентността и още нещо.

— Какво е то?

— Мразя тази дума, но... имам предвид интуицията — отвърна тя.

— Както и да е. Използваш малко наука и малко импровизация.

— Да.

— И при мен е така.

— При това го правиш доста успешно. Би ли ми дръпнал ципа?

Справих се и с тази задача. Когато излезе, въздухът все още пазеше аромата ѝ. Съблякох се, взех си душ, пуснах на Пърл Си Ен Ен, за да не скучае, докато е сама, и отидох в кантората си.

Най-напред исках да проверя пощата, пък после да търся Джослин.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато пристигнах там, заварих Рики Ву да седи на пода в коридора пред вратата на офиса ми. Беше придърпала свитите си колене към гърдите и бе заровила лице в скръстените си ръце. Щом спрях пред нея, вдигна към мен зачервените си от плач очи. Гримът ѝ се бе размазал. Протегнах ръка, тя я пое и се изправи. Държах ръката ѝ, докато отключвах, след това я въведох вътре и я настаних на стола пред бюрото си. Заобиколих и седнах на собствения си стол. Наведох се над бюрото към нея.

— Какво искаш?

Тя обгърна тялото си с ръце и потрепери.

— Кафе?

Продължи да обгръща тялото си с ръце и да трепери. Кимна леко. Изправих се, сложих кафе във филтъра, напълних резервоара с вода и натиснах копчето. Върнах се на мястото си. Мълчахме. Кафеварката бълбукаше. Рики остана сгушена, зареяла нанякъде празен поглед. Бълбукането спря, станах и налях кафе в една чаша.

— Мляко или захар?

— Мляко — тихо отвърна тя. — И две бучки захар.

Донесох чашата и я поставих пред нея върху бюрото. Взех своята и седнах на мястото си. Вдигна чашата с две ръце и отпи една глътка. Червилото ѝ остави следа под формата на червен полумесец.

— Не познавам никого другиго — каза тя.

— Аха.

— Няма на кого да се доверя.

Кимнах.

Отново отпи от кафето, вдигна глава и ме погледна право в очите за пръв път, откакто бях пристигнал.

— Мога ли да ти имам доверие? — попита тя.

— Да, можеш.

— Съпругът ми изчезна.

— Изчезна ли?

— Отведоха го. Сигурна съм, че е мъртъв.

Пийна още кафе, като внимателно придържаше чашата с две ръце. Пощата, която бях дошъл да проверя, беше на купчина под отвора във вратата.

— Разкажи ми.

Рики притисна чашата до бузата си, сякаш за да се стопли.

— Съпругът ми винаги остава в офиса си в ресторанта докъм десет часа. След това пие скоч със сода на бара и се прибира. Две от момчетата го докарват.

— Драконите на смъртта ли?

— Да. Снощи не се прибра към десет. Обадох се в офиса му. Никой не вдигна. Позвъних в ресторанта. Осведомиха ме, че си тръгнал сам по-рано. Наредил на момчетата да го чакат, щял да се върне. Те все още го чакаха, но той не се върна.

— Защо смяташ, че е мъртъв?

Тя сви рамене:

— Ако беше жив, щеше да се прибере у дома. Убили са го.

— Кой?

— Те. Хората, с които работи мъжът ми.

— Знаеш ли някакви имена?

Тя отново сви рамене.

— Не знам нищо за бизнеса на съпруга си. Не ми е работа да се интересувам от това. Но знам, че е забъркан с нещо, където убиват хора.

— Ходи ли в полицията?

— Не. Не им вярвам.

— Защо?

Тя поклати глава и повтори:

— Не им вярвам.

— Но вярваш на мен.

— Да.

— Защо?

— Не знам, но ти вярвам.

Надявах се на по-голям кредит на доверие, но човек трябва да се задоволява и с малкото, което има.

— Ами Драконите?

— И на тях не вярвам.

Кимнах.

— Искаш ли да дойда с теб в Порт Сити и да ти помогна да откриеш съпруга си?

— Да.

Отново поклатих глава. Дотук с проверката на пощата. Или с търсенето на Джослин. Питях се дали неговото изчезване беше свързано с това на Джослин. Може би двамата си седяха в някоя мотелска стая и се преструваха на отвлечени. Цялата тази работа никак не ми харесваше. Колкото повече разследвах, колкото повече научавах, толкова по-малко разбирах. Вече дори не бях в състояние да кажа кой точно е клиентът ми. Дали работех за Христофолус или за театъра на Порт Сити, или за Джослин Колби, или за Рики Ву? А може би за Сюзан? Никой не ми плащаше, така че затруднението беше повече от естествено.

— Добре. Нека първо се обадя по телефона.

Дръпнах телефона и позвъних на Хок.

— Кого търсим? — попитах аз.

— Джослин.

— Да.

— Освен това при теб има някой и не можеш да говориш.

— Да. Според мен нещата не са такива, каквито изглеждат. Според мен човекът е в един мотел в околността. Сам.

— Инсценирала ли го е?

— Да.

— Значи е в мотел под истинското си име — каза Хок. — Освен ако не носи доста пари в брой.

— Аха. Двамата с Вини можете да я намерите.

— Не е изключено да е с някой друг — отбеляза Хок.

— Ако е така, намерете и него. Не правете нищо. Просто я открийте и ми съобщете.

— Добре. Ти на кино ли отиваш?

— Лони Ву е изчезнал. Съпругата му е тук, в кантората. Отивам да ѝ помогна да го открие.

Кратка пауза от другата страна.

— Може Лони да е с Джослин — каза той след малко.

— Възможно е.

Той отново замълча и след няколко секунди продължи:

— Това е най-тъпата история, в която си се забърквал досега.

— Няма съмнение.

— Сигурно Драконите на смъртта няма да те безпокоят. Нали си с госпожа Ву.

— Не се притеснявам за Драконите на смъртта. С тях нещата поне са ми ясни.

— Нищо не е ясно в Порт Сити — отвърна Хок.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Момчетата от бандата откриха Лони Ву. В беседката до пътя на остров Брант, откъдето хората съзерцаваха птиците и където бях стоял в мрака, наблюдавайки потока от призрачни азиатски имигранти. Когато пристигнахме там с Рики, имаше само двама от бандата, които се бяха облегли на черния „Файърбърд“ с хромирани тръби и сребристи криле върху капака. Изглеждаха твърде малки, за да шофират. Казаха на Рики нещо на китайски и кимнаха по посока на павилиона. Тя ме хвана за ръка и двамата се запътихме натам.

Лони беше там. Беше свит на пода, гърбът му бе облегал на ниския парапет, краката му бяха опънати право напред, а чорапите му изглеждаха някак самотно. Не е нужно да си виждал много трупове, за да познаеш кога стоиш пред някой. Чух как Рики рязко си пое дъх и усетих как стисна ръката ми още по-здраво.

— Недей да гледаш — посъветвах я аз.

Тя не отвърна, но двамата продължихме да вървим, докато не се изправихме пред него. Лицето му беше обърнато на запад, гърбът му — към океана, а слънцето на ранния следобед го огряваше напълно. Преди да умре, Лони Ву бе изял един хубав пердах. Носът му беше счупен, едното му око бе затворено от огромен оток. Устната му беше толкова подута, че се бе обърнала навън, липсваха няколко зъба. Предницата на ризата му бе подгизнала от кръв. Рики остана загледана в него известно време, след това се извърна и притисна лице към гърдите ми. Прегърнах я. Няколко гларуса се оставиха на порива на вятъра и кацнаха на насипа около пътя, коригирайки полета си. Бяха готови за поредната си жертва. Пък и не ги биваше особено да различават нещата.

— Имаш ли приятел, при когото да отседнеш? — попитах аз Рики Ву.

Все още притисната към мен, тя поклати отрицателно глава.

— А семейството ти?

— Брат ми ще дойде.

— Добре. Искам да седнеш в колата за минута-две, след това ще се приберем заедно.

Не отговори, но не се противопостави, когато я завъртях и я заведох до мустанга. Двете хлапета ме изгледаха безизразно. Не преценяваха нещата много по-добре от чайките.

— Някой от вас да говори английски? — обърнах се към тях.

По-малкият от двамата носеше твърде голяма бейзболна шапка със знака на „Чикаго Булс“. Ухили ми се широко. Лицето на другия, по-висок, но също толкова слаб, с развята от вятъра дълга кестенява коса, остана безизразно.

— Страхотно — казах аз и се върнах по пътя по насипа. Чух как вратите на техния автомобил се отварят и затварят, след това запалиха двигателя и отпрашиха. Кой можеше да ги вини? Защо да остават? Вече не работеха за Лони Ву.

Клекнах до тялото на Лони. Не изпитвах огромна радост, но нямаше кой друг да го направи. Опипах под сакото му и намерих кобура на пистолета му. Беше празен. Потърсих дупки от куршуми или белези от намушкване. Нямаше. Опипах гръдния му кош — няколко счупени ребра. На едно от местата фрактурата беше много сериозна. Позволих си да се намръщя. Някои от пръстите му също бяха счупени. Плътта му беше студена и тялото му се бе вкочанило. Косата му беше разрошена, а няколко кичура, твърди от помадата му за коса, стърчаха под странни ъгли. Беше толкова разнебитен, че ми беше трудно да преценя дали гларусите вече не се бяха намесили.

Изправих се и погледнах към тялото на Лони Ву. Намираше се толкова далеч от Китай, колкото бе успял да стигне, на източния бряг на неподходящия континент и на западния бряг на неподходящия океан. Погледнах към вълните, които се надигаха на неравни интервали откъм хоризонта. Идваха отдалеч, но не толкова, колкото Лони Ву, и нямаше да стигнат там, докдето той я беше докарал.

Обърнах се и се запътих към колата си, за да се кача до Рики. Не плачеше. Просто седеше, вперила поглед в нищото, с овладяно изражение и сключени в скута ръце. Запалих двигателя и оставих на свободна скорост.

— Трябва да се обадим на ченгетата — казах аз.

— Не — възрази Рики. — Ще позвъня на брат си.

— На Еди Лий?

— Да. Той ще се погрижи за всичко.

— И за тялото ли?

— За всичко.

— Тогава защо не позвъни най-напред на него? — попитах аз. —
Защо дойде при мен?

— Не исках да знае — каза тя. — Не желяех да разбере, че
съпругът ми го няма. Нямах представа какво ще открием. Брат ми не
харесва... не харесваше съпруга ми. Смяташе, че е плиткоумен и
суетен. Нямах намерение да се чувствам посрамена.

— Съпругът ти е станал да гъ, защото се е оженил за теб — казах
аз.

— Да.

— Възможно ли е членовете на тун да са го убили?

— Не. Брат ми все пак е мой брат. Не би позволил на никого да
убие съпруга ми.

— Дори и да е предал Куан Чан тун ли? — попитах аз.

— Брат ми никога не би допуснал някой да убие съпруга ми —
повтори тя.

— Но някой го е убил — казал аз.

— Не е бил китаец — категорично заяви тя.

Кимнах и й подадох телефона в колата. Тя набра някакъв номер и
заговори на китайски, а аз обърнах колата и се насочих към града. След
като Рики приключи, се обадох на Мей Лин.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Две мълчаливи китайки дойдоха да стоят при Рики Ву в дома ѝ, а аз останах насаме с Бързия Еди Лий и Мей Лин в офиса зад ресторанта. Беше малка стая с бюро и компютър върху масичка на колелца. На стената над бюрото бе окачена снимка на Чан Кайши в униформата му на генералисимус, закопчана догоре.

Еди беше набит възрастен мъж, не много висок, но здраво сложен, с кръгло лице и къси пръсти. Имаше тънка бяла коса, а под нея по черепа му се виждаха тъмни петна. Носеше черни панталони и бяла риза и седеше на стола на Лони Ву, стъпил с двата крака на пода и поставил ръце върху коленете си. Известно време ме наблюдава безизразно.

— Прибрахте ли тялото? — попитах аз.

Той кимна.

— Говорите ли английски? — поинтересувах се аз.

— Малко. По-добре да разговаряме на китайски.

Извърна бавно глава и изгледа Мей Лин. Тя му се усмихна и заговори на китайски. Той ѝ отвърна кратко, после изви глава и отново ме изгледа.

— Знаете ли коя е причината за смъртта? — попитах аз.

Той кимна и изрече нещо на Мей Лин.

— Казва, че лекарят му е прегледал господин Ву — преведе ми тя. — Пребили са го до смърт.

Кимнах.

— Къде е тялото сега?

Еди Лий погледна към Мей Лин. Тя преведе и той отговори.

— Каза, че за него се полагат необходимите грижи.

Отново кимнах. Двамата с Еди се измервахме с поглед известно време. Мей Лин седеше до мен на една възглавничка с прилежно прибрани колене. Единствената светлина в стаята идваше от лампата със зелен абажур на бюрото зад Еди Лий. Имах чувството, че някъде тук трябва да присъства човек, който да удря гонга.

— А ченгетата?

Еди изрече нещо на Мей Лин.

— Казва, че това не е работа на полицията, а на Куан Чанг.

— И моя работа е — заявих аз.

Мей Лин преведе думите ми. Еди я изслуша и отново ме погледна.

— Не — категорично отсече той. — Това е работа на китайците.

— Разбирам как се чувствате — уверих го аз. — Не става въпрос само за китайците, а и за собственото ви семейство. — Мей Лин преведе. — Но опитайте да ме разберете. Аз съм детектив. Това е работата ми, а аз много държа на нея. — Изчаках Мей Лин да преведе. Еди слушаше без никаква реакция. — Когато застрелят някого пред очите ми, аз като детектив се чувствам длъжен да узная кой е убиецът. — Мей Лин преведе. Бързия Еди я изслуша. Този път не бързаше. Мисля, че вече разполагаше с цяла вечност. — Не мога да оставя нещата така. Заплашваха ме, стреляха по мен, лъгаха ме и ме пращаха за зелен хайвер. Има някакви преследвачи или пък изобщо няма такива, има неща, връзката, между които не мога да проумея. Има отвличане, а може би няма, а мен непрекъснато ме баламосват, отегчават и смущават. — Направих пауза заради Мей Лин.

— Не знам как да преведа баламосват — каза тя.

— Залъгват.

Тя преведе. Бързия Еди се усмихна. С тъничката си оредяваща коса и достопочтената си брадичка приличаше на обикновен мил старец. Но аз знаех, че не е такъв. Каза нещо на Мей Лин.

— Мъчно му е за вас. Разбира колко безпомощен се чувствате. Благодарен ви е, задето сте помогнали на сестра му.

Кимнах.

Бързия Еди отново заговори.

— Но ще е по-добре да оставите на него да се оправи с убийството на господин Ву.

Поклатих глава.

— Не. На всяка цена ще разгадая какво става тук.

Мей Лин и Бързия Еди си размениха по няколко думи.

— Струвате му се доста корав човек.

— Предай му, че след като го разбира, явно и той е такъв.

Мей Лин преведе думите ми, а Еди Лий я изслуша и се засмя. Отправи поглед към мен.

— Да, така е — призна той.

Извади от джоба си пакет „Лъки Страйк“, разклати го, за да се подаде една цигара и я пъкна в устата си. Запали я със запалка „Зипо“. След това отново положи ръце върху коленете си и ме погледна. От време на време подръпваше от цигарата си и издишаше дима, без да я вади от устата си. Останалата част от тялото му остана неподвижна.

— Знам за незаконното вкарване на имигранти в страната — казах аз.

Мей Лин преведе. Бързия Еди прие новината спокойно.

— Е, и? — попита той.

— Предлагам ви сделка — казах аз. — Вие ще престанете да вкарвате хора незаконно, а аз няма да съобщя нищо на имиграционните служби. Ще продължа да се ровя в нещата, докато не проумея какво става, а вие ще накарате Драконите на смъртта да стоят далеч от мен. Ще ви държа в течение.

Мей Лин му преведе. Бързия Еди дръпна от цигарата си и издиша дима. В края на цигарата му се бе образувало дълго стълбче пепел.

— Защо ми е да сключвам сделка? — попита той.

— Защото е много по-лесно, отколкото да ме държите настрана.

Мей Лин му преведе. Той отново се усмихна, притворил едното си око, за да се предпази от дима.

— Смятате ли, че ще ми е трудно да ви убия?

— Да — уверих го аз. — Няма да е никак лесно.

Еди Лий извади от джоба си втора цигара, запали я от фаса на предишната, пусна го в една пълна с пясък ваза и остави новата цигара да дими в ъгъла на устата му. След това ме погледна и заговори на китайски. Отвърнах на погледа му и когато млъкна, Мей Лин ми преведе.

— Казва, че е разумен човек. Разбира, че ако ви убие сега, това ще разсърди приятелите ви, а някои от тях са от полицията. Това не означава, че не е в състояние да ви убие, но е решил да не го прави засега. Заявява, че контрабандата на хора няма да престане. Но ще спре в Порт Сити. Ако го държите в течение и не предизвиквате

неприятности, можете да продължите разследването си. Китайците няма да ви пречат.

— Дали има информация за нещо, което може да ми помогне?

Еди Лий поклати глава, преди Мей Лин да му преведе думите ми.

— Знаете ли нещо за жена на име Джослин Колби?

Този път Еди Лий трябваше да изчака превода. Вероятно името го обърка. Когато Мей Лин привърши, той поклати глава.

— Някога да е чувал това име?

Отново поклати глава.

— Лони плащаше ли на Де Спейн?

— Да — отвърна Еди Лий.

— Но вие не желаете той да се забърква в случая.

Еди Лий погледна към Мей Лин. Тя преведе думите ми. Той поклати глава.

— Това е работа на китайците — каза той и изненадващо се усмихна — и на вас.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Хок беше облечен с бяло кожено манто и авиаторски очила и стоеше облегнат на колата си, когато отидох на среща с него на паркинга на хотел „Холидей Ин“ на Портсмут Съркъл, на юг от моста над река Пискатауей. От другата страна на моста беше Мейн. Близко до водата беше студено, затова Хок бе вдигнал яката си и се бе облегнал на белия си ягуар.

— Отишла е малко по-далеч, отколкото предполагаме — казах аз.

— На втория етаж отзад е — съобщи Хок. — Вيني наблюдава стаята отвън. Единственият друг изход е през фоайето и през тази врата.

— Имаше ли някакви проблеми със служителя на рецепцията? — попитах аз, когато тръгнахме към фоайето.

— Никакви. Внимателно те наблюдавам и май съм понаучил нещичко.

— Понякога е трудно човек да се оправи със служителите на рецепцията — признах аз.

Влязохме в малкото фоайе. Трапезарията се намиреше отдясно. Рецепцията беше точно срещу нас. Там се виждаше приятна на вид чернокожа жена с огромни обеци с формата на халки. Тя се усмихна лъчезарно на Хок, а той ѝ кимна.

— Но друг път не е — добавих аз.

Щом стигнахме на втория етаж, Хок каза:

— Стая 208, отдясно.

— Имаш ли ключ? — попитах аз.

— Разбира се — ухили се той и го извади от джоба си.

— Какво ѝ каза?

— На сестричката на рецепцията ли? Че е най-вълнуващата жена, която съм срещал.

— И?

— Обясних ѝ, че си ми шеф, че това е първата ти годишнина от сватбата и че си решил да устроиш приятна изненада на съпругата си.

— И че ми трябва ключът, за да стане номерът?

— Аха.

— И след това отново спомена колко привлекателна е тя.

— Аха.

— Това ми намирисва на полова дискриминация.

— Нали?

Стигнахме до 208-а стая. Той пхна ключа в бравата.

— Ако е сложила стола, действаме заедно — предупредих аз.

Хок кимна, завъртя ключа и бутна вратата. Вратата се откряна и спря, задържана от предпазната верига.

— Кой е? — разнесе се женски глас.

Хок се изпъна и отстъпи назад.

— На три — казах аз. — Едно, две, три.

Блъснахме вратата заедно. Хок — с дясното си рамо, аз — с лявото, верижката се откъсна от рамката, вратата се отвори рязко и се удари в стената. Озовахме се в стаята пред Джослин.

Затворих вратата зад гърбовете ни.

Облечена в джинси и твърде широка фланелка, Джослин Колби седеше на леглото, подпряна на възглавниците, гледаше телевизия, а на скута ѝ беше отворено списание „Ел“. Зяпаше ни с отворена уста. Минах покрай леглото, показах се навън и направих на Вини знак да се качи. След това се обърнах, приседнах на рамката на прозореца, скръстих ръце и се втренчих в Джослин.

— Дойдохме да те спасим — обявих аз.

Джослин продължи да ни зяпа с отворена уста. След това я затвори и спусна крака на пода.

— Слава богу, че сте тук.

Изправи се, притисна се до мен и обгърна кръста ми с ръце. Погледнах към Хок. Той се ухили.

— Искаш ли да изляза? — попита той.

Вратата се отвори и влезе Вини. Слушалките на уокмена висяха около врата му. Само като ме зърна, се развесели дори повече от Хок.

— Ще се въргалите ли? — попита той.

— Вини, имаш душа на поет — отбелязах аз.

— Лонгфелоу — отвърна Вини и се засмя на остроумието си. Хок го хареса.

— Лонгфелоу — повтори той и двамата с Вини се захиха.

Джослин явно не забеляза нищо. Продължи да се притиска към мен, облегнала глава на гърдите ми и обгърнала кръста ми с ръце.

Не спираше да повтаря тихичко:

— Слава богу, слава богу!

Предполагам, че просто печелеше време, за да измисли някаква история.

Огледах стаята над рамото ѝ. Беше най-обикновена стая в мотел: бежови стени, двойно легло с бежова покривка, бюро, върху което имаше телевизор, баня, гардероб в една ниша, нощно шкафче с бежов телефон и един стол.

— Защо някой от вас, поети такива, не провери гардероба и бюрото и не се опита да открие някакви улики? — подканих помощниците си аз.

Все още развеселени от забележката за Лонгфелоу, двамата се подчиниха. Хок потъна в нишата с гардероба и се върна с камера на статив. Вини претърси бюрото и извади оттам черен комбинезон, бял копринен шал и около пет метра въже за пране. Хок взе стола и го постави до голата стена срещу вратата, точно срещу прозореца. Нагласи статива и камерата на няколко метра от стола. Вини уви черния комбинезон и белия шал около облегалката на стола и пусна навитото въже на седалката.

— Джослин — провикнах се аз.

Тя зарови лице още по-плътно в гърдите ми. Стиснах я за ръцете, дръпнах я и я задържах на разстояние от себе си.

— Джослин! Престани с глупостите!

Тя се разплака.

— Добре. А сега вдигни набразденото си от сълзи лице и ме погледни умолително.

Отдръпна се от мен и ни изгледа и тримата. Възползвах се от възможността да си вдигна задника от рамката на прозореца и да се изправа.

— Една жена и трима мъже — каза тя. — А мъжете стоят и се хият. Типично за вас, нали?

Не знаех доколко е типично за нас, затова пропуснах забележката ѝ покрай ушите си.

— Не разбирате ли, че съм преживяла нещо ужасно! — проплака тя.

— Може и така да е, Джослин, но със сигурност не си била отвлечена.

— Отвлякоха ме — възрази тя. Разплака се още по-силно, но това явно не се отразяваше на говора ѝ.

Хок влезе в банята.

— Нищо подобно. Регистрирала си се в този мотел със собствената си кредитна карта. Сама си се снимала с камерата и дори си прекопирала един театрален афиш, макар че нищо чудно да не си го осъзнавала.

Джослин направи крачка назад и се строполи на ръба на леглото. Хок се върна от банята с шепа хартиени салфетки, които подаде на Джослин. Тя ги взе, без да му обръща внимание и ги стисна в шепата си.

— Разкажи ми за това — подканих я аз.

— Каква полза? — попита тя, а сълзите се стичаха по лицето ѝ. — И бездруго няма да ми повярвате.

Зарови лице в шепите си и се разплака още по-силно. Този път в добавка на сълзите се разнесоха и сърцераздирателни ридания.

— Падала си си по него, а той не ти е обръщал внимание, затова си започнала да го следиш — казах аз.

Тя се обърна, легна на леглото, зарови лице във възглавниците и продължи да ридае.

— Имаме време, Джослин. Заникъде не бързае. Когато престанеш да плачеш, ще си в състояние да ми разкажеш.

Тя се разрева още по-силно и зарови глава още по-дълбоко във възглавниците. Зачаках. Хок се бе облегал на стената и я наблюдаваше, както човек следи интересен, но не особено вълнуващ филм. Вини стоеше облегат на вратата със скръстени ръце и гледаше през прозореца към улицата. Уокменът вече беше на ушите му. Слушаше музика. Юмруците на Джослин бяха здраво стиснати, а в дясната си ръка все още държеше неизползваните кърпички. Заудря по матрака. След това зарита с крака. След малко плачът ѝ утихна. Ударите по матрака престанаха, а краката ѝ ритяха само от време на време. Започна да стене: „Господи! Господи!“ и да се извива върху леглото, сякаш нещо я боли. Най-сетне престана, застина неподвижно, заровила лице във възглавницата, и дишането ѝ постепенно се

нормализира. Нуждаеше се от въздух, затова изви глава върху възглавницата — не срещу нас, а към прозореца. Стаята притихна.

— Е, защо инсценира собственото си отвличане? — полюбопитствах аз.

Виждах как Джослин преценява въпроса ми и премисля отговора си. Следях как тялото ѝ се отпуска от безсилие да се справи с положението.

— Няма да ми повярвате — каза тя с треперлив гласец. — Трябваше да ви убедя, че се нуждая от помощ.

— За какво? — попитах аз.

— О, господи!

— Всеки човек се нуждае от Божията помощ — уверих я аз. — Нещо друго?

— Това е... — подхвана тя и замълча, за да си поеме дъх, — ... нещо, от което се нуждае всяка жена.

— Любовта на някой свестен мъж — опитах се да отгатна аз. Започвах да нагаждам езика си към нейния.

— Да! — възкликна тя. — Ти беше онова, което винаги съм искала, но имаше *нея*!

Каза го така, сякаш говореше за някакво чудовище.

— Сюзан — припомних аз.

— Да. Сюзан, Сюзан, Сюзан. Винаги съществува по някоя проклета Сюзан.

— Ама че работа! — възкликнах аз. — И Де Спейн ли си има някаква Сюзан?

Цялото ѝ тяло се стегна. Извърна глава към мен, обърна се на една страна и ме погледна, сякаш бях казал нещо на патагонски.

— Де Спейн ли?

— Да. Нали помежду ви е имало нещо във Фрамингам? Преди около десет години? Ти си работила в Метро Уест Тиътър и си се оплакала, че някой те следи. Той е бил офицерът, натоварен с разследването.

Джослин седна на ръба на разтуреното легло. Очите ѝ бяха червени и подпухнали, тъканта на покривката се бе отпечатала върху лицето ѝ. Оправи косата си.

— Почти не си спомням за този случай — каза тя.

— Независимо от факта, че същият този Де Спейн в момента е шеф на полицията в Порт Сити, където живееш и работиш, когато не се връзваш за столовете в хотелски стаи?

— Това е нещо, което оставих зад гърба си. Случи се много отдавна и беше доста неприятно.

— Беше женен, нали?

— Да, за едно жалко подобие на жена.

— Което напусна заради теб.

— Желаше ме, имаше нужда от мен.

— Какво се случи?

— Що за въпрос?

— Защо тогава двамата с Де Спейн не си останяхте буза до буза за цял живот? — попитах аз.

Тя се намуси.

— Нали го изясних? Всичко свърши.

— Да не би да се е оказало, че той не е мъжът на мечтите ти? Че е гадно прасе?

Зачаках. Тя погледна покрай мен, покрай Хок и покрай Вини към неща, които никой от нас никога не беше виждал. Пое си дълбоко въздух и пусна една отчаяна въздишка.

— Аз се нуждаех от любов, а той искаше просто секс.

— Подобна комбинация никога не работи — додадох аз.

— Да.

Пак зачаках, но тя не каза нищо повече.

— Как стана така, че и двамата се озовахте в Порт Сити? — попитах аз.

— Дойдох тук да работя.

— А Де Спейн?

— Питайте него.

— Кой те следеше във Фрамингам?

— Работех на половин ден в един център за детски грижи — каза тя. — Възпитателят ме следеше.

— Осъдиха ли го?

Тя се засмя. Беше странен смях, гърлен и някак зловец.

— Добрата стара система на момчетата не осъжда подобни типове — отвърна тя.

— Може пък да съществува някаква пробойна, защото много хора лежат в затвора за подобни неща.

— Знаете какво имам предвид.

— Да.

Замълчахме. Денят неусетно се бе превърнал в късен следобед. Прозорецът на мотела гледаше на изток, към паркинга, който постепенно потъваше в мрак. В стаята светеше единствено лампата до леглото, а малката ѝ жълта светлинка само правеше останалата част от стаята да изглежда по-тъмна.

— Разкажи ми за Христофолус — подканих я аз.

— Не е това, което си мислите.

Не продумах. Гласът ѝ звучеше уверено и макар все още да беше тъничък, постепенно набираше сила. Разбрах, че загрява за изпълнението си. Останала сама, в центъра на вниманието на трима мъже, то започваше доста да ѝ допада.

— Бяхме луди един за друг — каза тя. — Едва се сдържахме да не се спуснем в прегръдките си пред останалите.

— И защо да не го направите? — попитах аз.

— Той ме желаше безумно, а аз го обичах повече от живота си.

— Но вече не е така?

Тя направи дълга пауза.

— Всичко свърши — промълви най-сетне.

— Защо?

— Защото той си намери друга.

— Друга Сюзан ли? — попитах аз.

Джослин кимна бавно, за да изглежда замислена.

— Точно така. Друга проклета Сюзан.

— Познаваш ли я?

Джослин поклати глава.

— Но усещаше, че има друга, така ли?

— Той ме обожаваше, докато тази кучка не впи ноктите си в него.

— Значи се налагаше да го следиш, за да разбереш коя е?

Тя разпалено закима с глава.

— И за да бъда близо до него. Да мога да го виждам, макар и отдалеч. Да бъда наблизко, ако изпита нужда от мен.

— И няма значение, че това ще причини известно неудобство на проклетия кучи син — казах аз.

— Копеле! — поде Джослин.

— Откри ли коя е въпросната Сюзан?

— Така и не ги хванах. Но имам подозрения. Начинът, по който разговаряха и по който тя го гледаше. Как си тръгваше рано или пък закъсняваше за срещите на настояществото, за да я забележи. И това, че той не беше в кабинета си, както и тя не беше там, където твърдеше, че ще бъде. Притежавам своите подозрения.

Сърцето ме заболя, като осъзнах накъде тръгват нещата.

— Рики Ву?

— Точно тя. Здравата го беше омотала в мрежите си.

— Затова ти се обади анонимно.

Тя изглеждаше леко изненадана.

— Както когато се обади на Сюзан за мен.

Учудването ѝ нарасна.

— Свързала си се с Лони Ву и си му намекнала, че жена му му изневерява.

— Тръбваше да я спра. Той беше всичко, за което съм си мечтала.

Тази фраза започваше да ми звучи като парола. Очите ѝ горяха и лицето ѝ леко поруменя. Върхът на езика ѝ потръпваше върху долната устна. Много пъти повтори онази фраза за мъжа, за когото винаги си е мечтала, а аз така и не успях да проумея кого точно има предвид.

— Исусе Христе! — възкликна Хок зад мен.

Кимнах му, без да се обръщам.

— И след това Лони се заел със случая и открил, че имаш право. Жена му наистина се забавлявала, обаче не с Христофолус. С кого се забавлявала тя, Хок?

— С Крейг Сампсън — отвърна той.

— Бинго.

— Затова Лони Ву изпратил едно от момчетата си да сложи край на тази работа.

— Точно когато онзи пееше „Щастливо влюбен“ — добавих аз. — Символиката сигурно много е допаднала на Лони.

— Повече отколкото на Сампсън — обади се Хок.

Стаята отново потъна в мълчание. Тримата стояхме, вперили погледи в Джослин. Навън вече бе съвсем тъмно. В сумрачната стая

единствено лицето на Джослин беше осветено от нощната лампа. Наблюдавах го доста дълго. Беше красиво, но някак неопределено, не беше лице за главна роля, а по-скоро за прислужница или за гаджето на гангстера. Нито много старо, нито особено умно. Беше някак безвредно, почти празно, безполезно лице, върху което животът не бе оставил следите на никакъв жизнен опит. Не бе преживяла нищо съществено. Просто се бе вместила в клишетата. Ако изобщо бе разбрала нещо за живота, изживяването не ще да е било никак дълбоко. Дори маниите ѝ стояха някак плитки... Бавно въздъхна.

— Знаеш ли кое е най-тъжно? След всичко, което съм преживяла, след всичко, което съм направила, все още съм сама.

Мълчах. Нямах нищо за казване. Погледнах блудкавото ѝ, празно, неразбиращо изражение, потънало в бездънна самовлюбеност, лицето на едно чудовище.

— Събери си нещата! — наредих ѝ аз. — Тръгваме.

Тя се отърси от унеса си и изгледа всички ни в тъмната стая, сякаш не бе усетила кога сме дошли. Сякаш всяко нейно действие беше предназначено за обектива на камерата. Вيني се приближи към гардероба, извади куфара и го отвори на леглото пред нея. Посочи ѝ го. Тя сви рамене, сякаш искаше да покаже, че полага усилие да се съвземе, и започна да си прибира нещата.

— Имаш ли представа кой е пребил Лони? — попита Хок. Не се виждаше в тъмното, както се бе облегал на стената и не помръдваше.

— Да.

— И това май не ти харесва особено.

— Никак.

— Не ни останаха много възможности — каза Хок.

— Така е.

— Значи се връщаме обратно в Порт Сити — каза той.

— Да.

— А какво ще правим с тази Норма Дезмънд?

— Ще я вземем с нас. Нищо чудно да ни бъде от полза.

— Разбира се. За всяко нещо си има първи път.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Намирах се в полицейския участък на Порт Сити, в кабинета на Де Спейн, а вратата му беше плътно затворена. Шефът на полицията седеше зад бюрото си намръщен и със зачервени очи. Наведе глава напред и започна да разтвива врата с лявата си ръка.

— Намерих Джослин Колби — казах аз.

Престана да се разтвива, но главата му остана наведена напред.

— Добре ли е? — попита той. Гласът му звучеше дрезгаво, сякаш го измъкваше от много дълбоко и тъмно място.

— Не е ранена.

— Хубаво.

Постоя мълчалив известно време, свел поглед, а лявата му ръка почиваше неподвижна върху врата му. През грапавото стъкло на вратата на кабинета на Де Спейн струеше светлина от общата зала. Върху бюрото му все още стоеше запалена лампата със зелен абажур. Така че в стаята не беше тъмно, но беше някак сумрачно, като че ли бе нощем.

— Инсценирала е отвличането — отроних след малко.

Де Спейн се замисли върху думите ми, след това бавно вдигна глава, без да сваля ръка от врата си, а пръстите му продължаваха да мачкат мускулите в основата на врата.

— Мамка му!

— Именно.

Бръкнах във вътрешния джоб на самото си и извадих кафявия плик с досието на Де Спейн, който ми беше дал Хийли. Подхвърлих го на масата помежду ни. Де Спейн го погледна и видя на него адреса на Отдела за обществена безопасност. Вдигна го бавно, също толкова бавно сваля ръка от врата си, отвори плика, разгърна папката и прочете досието бавно. Заникъде не бързахме двамата с него. Порт Сити щеше да си остане там вечно, така че нямаше причина да се трепем. Де Спейн внимателно прегледа фотокопието на досието си от щатската полиция и прикрепеното към него копие от жалбата за сексуален

тормоз, подадено срещу него от адвокат Виктор Куалиоси от името на Джослин Колби. Прочете и писмото, отхвърлящо обвиненията, макар че сигурно го знаеше наизуст. Когато приключи, подреди листовите, грижливо ги прибра в папката, където бяха преди, и ги прибра в плика. Побутна го на бюрото към мен. Взех го и го прибрах обратно в джоба си. Де Спейн се облегна във въртящия се стол, скръсти ръце и ме погледна право в очите.

— Е, и?

— Искаш ли да си поговорим за Джослин?

— Какво има за казване?

— Тя е луда — изрекох аз.

— Да — отвърна Де Спейн, а гласът му продължаваше да звучи така, сякаш идваше от много далеч. — Така е.

Не се обадох. Той ме погледна. От двете страни на носа му към ъгълчетата на устата се спускаха две дълбоки бръчки. Чувах как си поема въздух и издиша бавно. Разтвори скръстените си ръце, облегна лице на лявата, чийто лакът лежеше на ръчката на стола, пъкна палеца си под брадичката и притисна кокалчето на показалеца към горната си устна. Изду устни и издиша леко през полуотворената си уста.

Получи се тихо свистене.

— Беше луда и когато се запознахме — призна той, — само че аз не го знаех. Не изглеждаше луда, нали разбираш.

— Да.

— Бях женен. Децата ми бяха големи. Жена ми пиеше по малко, гаврътваше по някое преди вечеря. На някои събирания, нещата излизаха извън контрол, но общо взето се разбирахме. И тогава се появи тази пачавра с нейната история за преследвача. Заех се с разследването и се хванах на въдицата ѝ. — Де Спейн поклати глава. В сумрачната стая очите му изглеждаха като две тъмни пещери, изровени под челото му. — Мили боже! Опипча мускулите ми, настоява да ѝ покажа пистолета си, пита дали съм убивал човек и какво е усещането, иска да знае дали ще я защита, навежда се към мен, притиска малките си гърди към тялото ми и ме гледа в очите, а на мен никога досега не ми се е случвало подобно нещо. Още на втората нощ от разследването се оказваме в леглото, а тя е като вулкан. Жена ми го правеше, без да съблича фланелената си нощница, представяш ли си? Със здраво затворени очи.

— А какво стана с преследвача?

— Цялата работа беше пълна глупост. Човекът не я следеше. Пуснала му се, той я отхвърлил и тя решила да си отмъсти.

— А това не ти ли подсказа да стоиш нащрек?

— Дори да ме беше простреляла в корема, пак нямаше да ми дойде умът в главата — отвърна Де Спейн. — Просто не можех да ѝ се наситя.

— И разкара жена си.

— Да. Дори не знам къде е сега и как живее. Децата не желаят да говорят с мен.

Замълча за миг и се облегна назад. Притисна ръцете си една към друга и ги погледна, сякаш ги виждаше за пръв път, след това бавно започна да ги търка и се облегна назад, докато говореше, така че сега виждах единствено търкащите се една в друга ръце.

— Възпитателят в детския дом, онзи, когото тя обвиняваше, че я следи, я заплаши със съд за нанасяне на морални щети, затова аз се намесих и го поступах малко, колкото да се откаже, а копелето си нае адвокат и отиде право при шефа ми.

— Копеле значи — подметнах аз.

— Да. Шефът ми го успокоил. Уговорили се цялата история да не излиза във вестниците, а аз да си подам оставката. Шефът ме харесваше, обаче нямаше избор.

В тъмната стая гласът на Де Спейн звучеше така, сякаш говореше през ръждясала тръба.

— Но ти все още имаше Джослин.

— Да, само че когато се нанесох при нея — сви рамене той, — тя изгуби интерес към мен. Заяви ми, че съм бил животно, че съм искал само секс като някакъв гаден разгонен мъжкар. Един ден, като се прибрах у дома, тя си беше тръгнала. Нито бе оставила бележка, нито нищо.

— Вече не си бил забраненият плод — казах аз.

— Точно така. Но все още можех да бъда ченге. Лесно я открих и се преместих тук. Шефът ми познаваше някои хора. Нуждаеха се от началник на полицията, така че побутнахме тук-там и работата стана.

— За да си близо до нея.

Де Спейн не счете за нужно да коментира. В осветения от лампата кръг ръцете му вече стояха неподвижно. Зад него през

прозореца видях как малка светкавица разсипа небето. Беше много далеч и така и не чухме гръмотевицата.

— А Лони Ву? — попитах аз. — Кога се заигра с него?

— Изобщо не я притеснявах — каза Де Спейн, сякаш не ме бе чул. — Наведе се напред, лицето му отново се появи под лампата, а здравите му ръце стояха здраво склучени върху бюрото. — Понякога ходех да я гледам в шантавите пиеси, където играеше. Изобщо не я биваше. Но никога не съм се доближавал до нея. Исках само да знам къде е, да съм наблизно, ако ѝ се наложи да потърси помощ или нещо такова.

— Лони? — подсетих го аз.

— Скапан жълтурко! — каза Де Спейн. — Въртеше контрабанда с внос на хора. При това от доста време. Когато фабриките затворили, ония на хълма отворили рибопереработвателни заводи и имали нужда от евтина работна ръка.

— Значи повечето от нелегално влезлите в страната китайци са оставали тук.

— Отначало, докато се напълнят местата в заводите за риба. След това Лони мъкнеше заместници на онези, които умираха, които спестяваха достатъчно, за да се измъкнат, или пък биваха убити, защото не успяваха навреме да си платят таксите за пътуването. Останалите се насочваха към Бостън, откъдето ги разпределяше китайската мафия.

— Куан Чан ли?

Де Спейн кимна.

— Лони беше зет на Бързия Еди Лий — казах аз. — И ти е плащал, за да си затваряш очите за нелегалната имиграция.

— Да.

— Знаеш ли кой уби Сампсън?

— Да.

— А знаеш ли защо?

— Защото се забавляваше с госпожа Рики Ву.

— А имаш ли представа как е разбрал?

— Джослин му е съобщила — отвърна Де Спейн.

— И защо му е казала?

— Сигурно си е падала по Сампсън. Не ми пукаше.

— Падала си е по Христофолус и си въобразила, че Рики ѝ се пречка.

Де Спейн замълча за известно време.

— Мадамата е, която трябва, но типът — не — заключи той. — А защо е инсценирала отвличането?

— За да привлече вниманието ми.

— И теб ли е погнала?

— Мой ред беше.

Де Спейн се облегна назад и се отпусна в стола си с натезали ръце, но будни длани в скута. Не каза нищо. Нито пък аз. Зад него светкавицата отново проблесна и малко след това в далечината проехтя гръмотевица, но не много силно.

— Помислил си, че Лони я е отвлякъл, нали?

Де Спейн продължи да мълчи.

— Решил си, че тя му е казала за Сампсън. Заплашила го е, че знае кой е извършил убийството, и той е искал да ѝ затвори устата.

Де Спейн продължи да не отронва дума и остана да седи в кръга светлина, струяща от лампата.

— Смятах, че го изнудва — каза той. — Беше в стила ѝ.

— А защо Лони просто не я уби?

— Защото знаеше за нас. Знаеше, че ако я убие, няма да му се размине. Смятах, че я държи при себе си и възнамерява да преговаря с мен.

— Затова го замъкна на остров Брант и се опита да го накараш да ти каже къде е тя.

Де Спейн седеше притихнал и неподвижен.

— Само че той не е знаел.

Светкавицата проблесна навън, за един кратък миг освети черно-белите коли на паркинга, след това се разнесе гръмотевицата — този път много по-близо до нас, и дъждът забарабани по стъклото на прозореца на Де Спейн.

— И ти го преби до смърт.

Де Спейн се замисли доста дълго, а ръцете му останаха съвършено неподвижни в светлия кръг върху бюрото му.

— Да — каза той най-сетне, — направих го.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Вече валеше като из ведро и пороят обливаше прозореца на Де Спейн със силни сребристи струи, когато проблесна светкавицата.

— Доведе ли я? — попита той.

— Остана с Хок и Вини в кафенето с кифлите.

— Искам да я видя.

— Може ли да използвам телефона ти?

Той кимна към апарата. Изправих се и набрах номера на Хийли.

— Мисля, че ще е най-добре да дойдеш — казах му аз. — Шефът на полицията в Порт Сити се призна за виновен в убийство. Намирам се в кабинета му.

— Искам да я видя — повтори Де Спейн.

Кимнах му, докато Хийли говореше.

— Хийли желае да говори с теб. — Де Спейн поклати глава. — Не иска — казах аз в слушалката. — Ще бъдем в едно заведение, което се казва „Кифла-мифла“, в пасажа до театъра на Порт Сити.

Когато затворих. Де Спейн вече се бе изправил и се бе запътил към вратата. Тръгнах подире му. Точно това правех, откакто бях дошъл в Порт Сити — вървах по нечий дири, на около десетина крачки зад събитията. Де Спейн прекоси участъка, без да обели дума на никого, излезе през вратата и слезе по стълбите. Валеше силно и неприятно. Завихме по Оушън стрийт и се запътихме към театъра. Бях облечен с коженото си яке и носех любимата си бейзболна шапка. Де Спейн беше гологлав и не носеше шлифер. Мократа дръжка на втъкнатия му в колана над лесния хълбок пистолет блестеше. Само след няколко крачки косата му залепна за черепа, но явно не му пукаше. Якето ми беше разкопчано, ризата ми се намокри, но не исках да вдигам ципа, защото пистолетът ми щеше да остане отдолу.

Джослин беше с лице към вратата. Хок седете до нея, а Вини беше на бара и поръчваше кафе. В другия край на салона пет жени пиеха кафе, а на пода до тях бяха струпани пазарски чанти. До вратата стояха момче и момиче. Когато влязохме, Хок се облегна на стола си,

за да може самото му да се поразтвори. На бара Вини остави чашите с кафе и се обърна към нас. Застина неподвижен с разкопчано палто и с отпуснати рамене. Сервитьорката с розова коса и съблазнителна униформа неспокойно изглежда Де Спейн и бързо се запъти към другия край на бара.

Де Спейн се насочи право към Джослин и спря. Тя го погледна, както се гледа гаден разгонен мъжкар. Той се взря в лицето ѝ за миг, сякаш виждаше някой познат, но не беше сигурен кой точно. Хок ме стрелна с поглед. Дадох му знак да ги остави. Той се втренчи в Де Спейн.

— Противна малка пачавра! — процеди Де Спейн и я зашлеви силно през лицето. Шамарът повали Джослин от стола и тя се просна на земята. Хок се изправи и застана между тях.

— Махни се от пътя ми — нареди му Де Спейн.

Хок не помръдна.

— Де Спейн — обадох се аз.

Опита се да заобиколи Хок, но той отново му препречи пътя. Приблжих се по-плътно до него.

— Де Спейн! — повторих.

Навън светкавицата проблесна, незабавно следвана от оглушителен грохот. Де Спейн вдигна очи към мен. След това погледна Хок, рязко се завъртя и се отскубна от обръча ни. Ръката му се стрелна към хълбока.

— Трябваше да го направя — каза той. — Струва си да се простя с живота си само за да получа възможността да го направя.

Джослин лежеше на една страна на пода, лицето ѝ бе пребледняло от шока, а от носа ѝ течеше кръв.

— Вече го направи — изрекох аз.

— Хийли ще дойде ли? — попита Де Спейн.

— Ще изпрати хора от участъка в Топсфийлд.

Де Спейн кимна. Лицето му все още беше мокро от дъжда, от косата му се стичаше вода, мократа риза лепнеше за тялото му. Внезапно той се усмихна — някогашната позната, хищна усмивка.

— Мамка му, това ми хареса — каза той. — Заслужава си го, и дори много повече.

— Няма да споря по този въпрос — съгласих се аз. — Но не мога да ти позволя да го направиш пак.

— Няма значение. И веднъж ми стига. — Той ми се ухили. — Смяташ ли, че можеш да ме задържиш тук, докато дойде Хийли?

— Да. Мисля, че ще успеем да се справим с теб.

Де Спейн бавно се пресегна и разкопча каишката на кобура си. Усмивката му стана по-широка и по-хищна. Гласът му прозвуча по-силно, а очите му, все така дълбоко хлътнали в ямите си, заискриха.

— Хайде да видим — заяви той. — Излизам и ако някой се опита да ме спре, ще го застрелям.

— Ние сме трима. Де Спейн. Това си е чисто самоубийство.

— Да бе! — ухили се Де Спейн. — Сигурно никога не сте виждали как стрелям.

Той се запъти към вратата, аз запречих входа, а Де Спейн посегна към пистолета си. Беше успял наполовина да го извади от кобура, когато Вини го застреля. Четири изстрела в средата на гърдите, толкова бързи, че сякаш бяха един. Де Спейн направи три крачки назад, седна бавно и падна по гръб, а пистолетът му все още беше наполовина в кобура. Погледнах към Хок. Двамата с него дори не бяхме извадили оръжията от кобурите си. Приблжих се към Де Спейн и коленичих до него. Опипах шията му. Нямаше пулс. Погледнах към гърдите му. Дупките от куршумите бяха толкова близо една до друга, че човек можеше да ги покрие с карта за игра. Погледнах към Джослин. Беше се надигнала и седеше на пода, обгърнала коленете си с ръце. Очите ѝ блестяха, а езикът ѝ се стрелкаше по долната устна. Изправих се. Вини вече беше прибрал оръжието си. Взе чашата си и отпи малко кафе. Останалите посетители на заведението лежаха на пода.

— Всичко свърши — обявих аз. — Щатската полиция ще дойде всеки момент.

Никой не помръдна. Погледнах към Вини.

— Много бързо.

— Много — кимна той.

Хок се пресегна и вдигна Джослин.

— Гадно животно! — тихо отрони тя. — Удари ме. Радвам се, че е мъртъв.

— Млъквай! — озъби ѝ се Хок.

Джослин понечи да изрече нещо, но погледна към Хок и млъкна. Изправих се и сведох поглед към Де Спейн. Един от най-коравите

мъже, които познавах. Погледнах към Хок. И той се бе втренчил в Де Спейн.

— Краткият щастлив живот на Франсис Макомбър — казах аз.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тъкмо бях поставил последния френски прозорец в новата пристройка към къщата в Конкорд, когато колата на Хок се зададе по пътя под ясното небе на слънчевия и топъл ноемврийски ден.

— Нося обяд — обяви той, заобиколи ягуара си и отвори на Мей Лин. — Ходихме в китайския квартал и Мей Лин направи поръчката.

— Никакви пилешки бутчета — предупредих аз. — Ние не ги обичаме.

— Странни хора са американците — констатира Мей Лин.

Носеше огромна пазарска чанта. Пърл, кучето чудо, както винаги беше на своя пост, тутакси се озова до чантата и започна оживено да души. Мей Лин изглеждаше притеснена.

— Що за куче е това? — попита тя.

— Пърл не обича да я наричат куче — обясни й Хок. Вдигна Пърл на ръце и й позволи да поближе малко лицето му, докато Мей Лин внесе храната в къщата.

Вече беше късна есен и беше хладно за обяд на открито, затова масата беше прибрана вътре в стаята, която един ден щеше да се превърне в трапезария. Сюзан и Мей Лин свалиха инструментите от нея, разстлаха синята покривка и започнаха да подреждат отгоре китайската храна. Хок отиде до хладилника, който беше близо до бичкията, и извади отвътре две бутилки бира с високи гърла. Подаде ми едната и двамата се дръпнахме, за да не пречим и да си пием бирата. Хок беше облечен съвсем подходящо за провинцията. Черни джинси, бяла копринена риза, сивкаво сако от кашмир и ботуши от щавена кожа.

— Да не идваш от състезание по танго? — попитах го аз.

— Двамата с Мей Лин тъкмо се... възстановявахме от изпитанията в Порт Сити.

— Обядът — обяви Сюзан.

Седнахме около масата. Пърл обикаляше наоколо в търсене на пробойна. Хранехме се в картонени чинии и си подавахме

множеството кутии един на друг. Храната беше екзотична смесица от азиатски ястия, голяма част от които не познавах. Двамата с Хок пиехме бира. Сюзан и Мей Лин предпочетоха вино. Подозирах, че това беше краят на работния ден.

— Какво ще стане с Джослин? — обърна се към нас Мей Лин.

— Каквото и да стане, няма да е достатъчно — отвърна Хок.

— Могат ли да я обвинят, че е подала лъжлива жалба в полицията? — попита Сюзан.

— За отвличането ли?

— Да.

— Не. Единственото, което е направила, е да ми изпрати запис, на който е вързана. Хийли работи с областния прокурор върху някакво обвинение в заговор, обаче не са сигурни, че ще мине в съда.

— Така или иначе, тя е отговорна за смъртта на трима души — каза Сюзан.

— Да — съгласих се аз. — Заразила е всички в Порт Сити като някакъв вирус.

— Поне нелегалната имиграция на хора спря — отбеляза Мей Лин.

Седеше до Хок на пейката за пикник, прилепена плътно до него, и непрекъснато му се усмихваше. Той също ѝ се усмихваше.

— Не спря, а се премести другаде — отбелязах аз.

— Така е. Китайците знаят какво може да се промени и какво — не.

— Значи има шанс и да ѝ се размине.

— Да, възможно е — казах аз.

Дадох на Пърл парченце свинско и самият аз изядох едно. Отпих от бирата си.

— Разбира се, макар да заслужава наказание, онова, от което наистина има нужда, е лечение — каза Сюзан.

— Едва ли ще го потърси — предположих аз.

— В такъв случай ще продължи да вреди — отвърна Сюзан.

— Може би Вини застреля не когото трябва — отбелязах аз.

Сюзан ме изгледа сериозно, размишлявайки върху думите ми.

— Предполагам, че американците също знаят какво може да се промени и какво не — каза тя и се усмихна на Мей Лин.

— Може да успея да я накарам да дойде и да поговори с теб.

— Надявам се — изрази надежда Сюзан.

— Но може и да не успеея.

— Стига ти да продължиш да идваш, всичко ще бъде наред — каза Сюзан.

Мей Лин вдигна с пръчиците едно рулце със скариди и го предложи на Хок. Той отвори уста и тя го пхна вътре. Пърл внимателно ги наблюдаваше, след което се приближи и положи глава в скута на Мей Лин. Тя изглеждаше малко уплашена, но взе още едно рулце и го даде на Пърл. Погледнах към Сюзан, която седеше срещу мен на масата, и усетих как потиснатостта ми, натрупана в Порт Сити, започва да се разсейва.

— Да, всичко ще бъде наред — повторих аз.

БЛАГОДАРНОСТИ

Малкото, което знам за китайската култура на американска почва, научих от „Китайският квартал: Портрет на едно затворено общество“ от Гуен Кинкейд.

Книгата съдържа богата информация и — което е още по-хубаво — е приятно четиво.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.